

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

18 grudnia

№ 123.

Rok 1926.

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU:

Poz.: 713 — z dnia 20 listopada 1926 r. wydane: co do §§ 54—64, 68—73, 78—80, 96 i 97 w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości; co do § 102 w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych; co do §§ 107 i 175 w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu; co do § 122 w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej; co do §§ 123, 124, 167 i 168 w porozumieniu z Ministrem Komunikacji; co do §§ 99—101 oraz 103—106 w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych; co do §§ 163, 171 i 178 w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych — a zawierające przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych 1403

713.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 20 listopada 1926 r.

wydane: co do §§ 54 — 64, 68 — 73, 78 — 80, 96 i 97 w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości; co do § 102 w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych; co do §§ 107 i 175 w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu; co do § 122 w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej; co do §§ 123, 124, 167 i 168 w porozumieniu z Ministrem Komunikacji; co do §§ 99 — 101 oraz 103 — 106 w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych; co do §§ 163, 171 i 178 w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych — a zawierające przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych.

Na podstawie ustępu 2 art. 176 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570) zarządza się:

Objaśnienia wstępne.

§ 1. Artykuły, powołane w niniejszym rozporządzeniu bez określenia, oznaczają postanowienia ustawy o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570).

Paragrafy, powołane w niniejszym rozporządzeniu bez określenia, oznaczają przepisy niniejszego rozporządzenia.

CZĘŚĆ PIERWSZA.

Postanowienia ogólne.

Do art. 3 ¹⁾.

§ 2. Jeżeli osoba, przedstawiająca sądowi, notariuszowi lub innemu urzędowi państwowemu pismo, podlegające opłacie stemplowej, ale nieopłacone, usprawiedliwia nieuiszczenie tem, że przedstawione pismo jest wtóropisem, to celem usunięcia wątpliwości powinna udowodnić, że uiszczono opłatę od pisma pierwszego (art. 27 punkt 2 oraz art. 35, ustęp drugi; § 3).

To samo tyczy się odpisów i tłumaczeń, zaopatrzonych w zaświadczenie zgodności z pierwopisem przez osobę, która podpisała pierwopis (art. 3 punkt a) lub przedstawionych przez osobę, obowiązującą do uiszczenia opłaty od pierwopisu albo przez jej ustawowego zastępcę lub pełnomocnika (art. 3 punkt b) — jeżeli te odpisy lub tłumaczenia nie są zaopatrzone w dowód uiszczenia opłaty.

W razie nieudowodnienia: notariusz, mający siedzibę poza obszarem, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki, postąpi w sposób wskazany w art. 27 (punkcie 2) i w art. 28 (ustępach: drugim i trzecim); notariusz zaś, mający siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki, jak również sąd lub inny urząd państwowy (na całym obszarze Państwa) zawiadomi urząd skarbowy (art. 35 ustawy oraz § 75 niniejszego rozporządzenia). Urząd

¹⁾ Przepis przejściowy w § 182.

skarbowy wymierzy na podstawie takiego zawiadomienia opłatę od pisma pierwszego (art. 33 punkt 3) oraz — o ile zachodzą warunki, wymienione w art. 42 — podwyżkę stemplową.

Odroczenie płatności (art. 22 i 177) ma przy stosowaniu art. 3 znaczenie takie samo, jak uiszczenie opłaty.

§ 3. Za dowód uiszczenia opłaty (§ 2) uważa się przedewszystkiem przedstawienie pierwopisu. Można też uiszczenie opłaty udowodnić w inny sposób np. zaświadczeniem notarialnem, sądowem i t. p.

Celem uprzedniego zapewnienia sobie dowodu uiszczenia opłaty można też przedstawić urzędowi skarbowemu (§ 16) pismo pierwsze wraz z wtóropisami, względnie odpisami. Urząd skarbowy — jeżeli stwierdzi, że pismo pierwsze jest zaopatrzone w dowód uiszczenia opłaty oraz że opłatę uiszczono w należytej wysokości — umieści na każdym wtóropisie oraz na każdym odpisie odpowiednie poświadczenie. Wykonania powyższej czynności urzędowej można zażądać od urzędu skarbowego bądź zapomocą podania bądź ustnie; podanie jest wolne od opłaty stemplowej (art. 142, punkt 26). Poświadczenie podlega opłacie stemplowej w wysokości 3 zł. (art. 154).

Do art. 4.

§ 4. Postanowienia ulgowe, zawarte w ustępie drugim art. 4 (w punkcie „a” lub w punkcie „b”) stosuje się tylko pod warunkiem, że sporządzono pismo, stwierdzające pierwotny stosunek prawny i że opłata, należna od tego pisma została bądź uiszczona bądź odroczone na mocy art. 22 lub 177. Co do udowodnienia tego warunku obowiązują zasady, podane w §§ 2 i 3.

§ 5. Postanowienie, zawarte w art. 4 — w ustępie drugim, w punkcie b), — tyczy się w szczególności pism, stwierdzających: 1) zmianę terminu płatności długu (prolongacji pożyczki, resztującej ceny sprzedaży i t. p.), 2) obniżenie lub podwyższenie stopy procentowej, 3) zmianę miejsca, w którym zobowiązanie ma być wykonane.

Pisma wyżej wymienione — w razie istnienia warunków, określonych w § 4:

a) podlegają opłacie, przewidzianej w art. 139, gdy zostały sporządzone, albo uwierzytelnione sądownie lub notarialnie, albo zgłoszone do rejestracji (art. 1531, prawa cywilnego rosyjskiego, tom X, część I Zb. pr. ces. ros. wyd. z 1914 r.; art. 146 i 147 rosyjskiej ustawy notarialnej);

b) w innych wypadkach są wolne od opłaty.

§ 6. Do pisma, stwierdzającego umowę o przedłużenie stosunku prawnego, który gaśnie na skutek upływu czasu — np. do przedłużenia umowy o wydobywanie ciał kopalnych (art. 64), umowy o dostawę (art. 66, punkt 1; art. 67, punkt 1), dzierżawy lub najmu (art. 88), umowy o świadczenie usług (art. 90), umowy składu (art. 95), — nie stosuje się art. 4. Pismo takie podlega opłacie według zasad, dotyczących się umowy pierwotnej; wyjątek stanowi przedłużenie terminu trwania spółki; wówczas bowiem stosuje się art. 105 (ustęp przedostatni).

Do art. 8.

§ 7. Jeżeli papier wartościowy w ostatnich trzech dniach poprzedzających sporządzenie czynności prawnej, nie był notowany na żadnej giełdzie polskiej, to podatnik winien podać wartość papieru (art. 6, ustęp drugi oraz art. 7 ustęp ostatni). Urząd skarbowy przyjmie jednak wartość w kwocie wyższej od podanej przez podatnika i wymierzy opłatę dodatkową (art. 33, punkt 3), jeżeli wartość wyższą stwierdza opinia izby handlowo-przemysłowej, przez urząd skarbowy zasiągnięta.

Opinia którejkolwiek izby handlowo-przemysłowej, mającej siedzibę w Polsce, przedstawiona przez podatnika, a stwierdzająca wartość z daty, która poprzedza dzień sporządzenia czynności prawnej nie więcej jak na miesiąc, obowiązuje wszystkie organa urzędowe, powołane do ustalania wysokości opłat stemplowych (art. 17 i 33).

§ 8. Przepis art. 8, według którego wartość papierów wartościowych i walut zagranicznych oblicza się na podstawie kursu giełdowego z dnia, poprzedzającego sporządzenie czynności prawnej (względnie na podstawie kursu najniższego z trzech dni, poprzedzających sporządzenie czynności prawnej), stosuje się również do papierów wartościowych i walut wymienionych w pismach, sporządzonych zagranicą (art. 5). Data wprowadzenia pisma (względnie odpisu lub tłumaczenia) do Polski (art. 21) nie ma znaczenia przy obliczeniu wartości.

Do art. 9.

§ 9. Jeżeli rozmiar świadczenia, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być przy sporządzeniu pisma oznaczony za cały czas trwania zobowiązania, ale jest oznaczony za jednostkę czasu (rok, miesiąc t. p.), to nie stosuje się art. 9, lecz ma zastosowanie art. 10.

Do art. 10.

§ 10. Jeżeli przy długu rentowym (art. 10, ustęp przedostatni) suma wykupu (§ 1199, ustęp drugi, kodeksu cywilnego niemieckiego) jest wyższa od kwoty, obliczonej według ustępów pierwszego i drugiego artykułu 10, to za podstawę wymiaru bierze się sumę wykupu (jako wartość podaną przez podatnika; art. 6, ustęp drugi).

Do art. 11.

§ 11. Postanowienie artykułu 11, powołujące ustęp drugi artykułu 9, stosuje się do przypadków, w których znana jest najniższa ilość świadczenia, przypadająca za jeden rok. W takim razie podatnik może żądać, aby opłatę tymczasową pobrano narazie od iloczynu wynikającego z pomnożenia minimum rocznego przez 5.

Jeżeliby jednak w ciągu pewnego roku wykonano więcej, niż umówione minimum roczne, to podatnik ma po upływie tego roku (w terminie, ustalonym przez urząd skarbowy w myśl art. 22) zapłacić odpowiednią kwotę, uzupełniającą opłatę tymczasową.

Po upływie pierwszego pięciolecia należy uiścić — w terminie, ustalonym przez urząd skarbowy — drugą ratę opłaty tymczasowej — i t. d.

Do art. 12.

§ 12. Normy o szacunku prawnym, przewidziane w ustępie pierwszym artykułu 12, zostaną wydane osobnym rozporządzeniem.

Stosowanie przepisów, zawartych w pierwszym zdaniu ustępu trzeciego oraz w ustępie ostatnim, nie jest uzależnione od wydania rzeczonych norm.

§ 13. Punkt 4 ustępu ostatniego artykułu 12 nie dotyczy prawa, wynikającego z umowy przygotowawczej (art. 134) lub z oferty.

Jeżeli więc właściciel nieruchomości (A) zawarł z osobą B umowę przygotowawczą, w której zobowiązał się sprzedać swą nieruchomość w przyszłości osobie B i następnie B sprzedaje osobie C swoje prawo, wynikające z umowy przygotowawczej, to umowa między B i C podlega — jako umowa o sprzedaż rzeczy ruchomej — opłacie w wysokości 1% (art. 53, punkt 3 i art. 66, punkt 1).

Również gdy właściciel nieruchomości (A) złożył osobie B wiążącą go do pewnego terminu ofertę w przedmiocie sprzedaży nieruchomości i następnie B sprzedaje osobie C swoje prawo, wynikające z oferty, to sprzedaż ta podlega opłacie w wysokości 1%.

§ 14. Znaczenie punktu 5 ustępu ostatniego art. 12 wyjaśnia następujące przykłady:

- 1) Cały spadek, obejmujący między innymi nieruchomość, przeszedł na jednego spadkobiercę, ustawowego lub testamentowego (w zakresie kodeksu cywilnego francuskiego: na jednego legatarusza ogólnego). Następnie spadkobierca (legatarzusz ogólny) sprzedaje nieruchomość spadkową.

Od tej sprzedaży należy się opłata w wysokości 4% (art. 52, punkt 1 i art. 58).

- 2) Spadkodawca testamentem zapisał (legował) komuś pewną oznaczoną nieruchomość oraz pewne oznaczone ruchomości. Następnie zapisobierca (legatarzusz) sprzedaje ową nieruchomość.

Również od tej sprzedaży należy uiścić opłatę w wysokości 4% (art. 52, punkt 1 i art. 58).

- 3) Spadek składa się z trzech nieruchomości, których wartość ogólna wynosi 200.000 zł. oraz z rzeczy ruchomych wartości 100.000 zł. Spadek ten przeszedł na cztery osoby jako na spadkobierców ustawowych. Następnie jeden z tych spadkobierców, którego udział w spadku wynosi $\frac{1}{4}$, sprzedaje cały swój udział osobie, która nie należy do współspadkobierców.

Umowa sprzedaży zostaje zawarta przed dokonaniem działu majątku spadkowego; przedmiotem sprzedaży jest zatem $\frac{1}{4}$ idealna część.

Od tej sprzedaży należy uiścić: opłatę w wysokości 4% od 50.000 zł. t. j. od czwartej części wartości rzeczy nieruchomych (art. 52, punkt 1 i art. 58) oraz w wysokości 1% od 25.000 zł. t. j. od czwartej części wartości rzeczy ruchomych (art. 66, punkt 1).

Przy wszystkich trzech przykładach jest bez znaczenia, czy w chwili zawarcia umowy sprzedaży jest jeszcze spadkodawca zapisany

w księdze wieczystej (art. 165) jako właściciel lub czy w księdze tej uwidoczniono już przejście na spadkobierców.

Również jest bez znaczenia: a) na obszarze obowiązywania prawa cywilnego rosyjskiego (tom X cz. 1 Zb. pr. ces. ros.) — czy sprzedaż nastąpiła po zatwierdzeniu spadkobrania z prawa (art. 1408 ros. ustawy postępowania sądowego cywilnego) względnie po zatwierdzeniu testamentu (art. 1060 — 1066¹⁴, prawa cywilnego rosyjskiego), czy przed niem; b) na obszarze obowiązywania kodeksu cywilnego austriackiego — czy sprzedaż nastąpiła po wydaniu dekretu dziedzictwa (§ 174 ces. patentu o postępowaniu niespornem z dnia 9 sierpnia 1854 r. austr. Dz. P. P. Nr. 208), czy przedtem; c) na obszarze obowiązywania kodeksu cywilnego niemieckiego — czy sprzedawca posiada poświadczenie dziedziczenia (§ 2353 powołanego kodeksu), czy go jeszcze nie otrzymał.

Do art. 13.

§ 15. Art. 13 stosuje się również, gdy pismo dotyczy się dwu lub więcej przedmiotów, z których jedno podlega opłacie, inne są wolne od opłaty.

Do art. 17 i 18.

a) Urzędy skarbowe.

§ 16. Ilekroć w ustawie o opłatach stemplowych lub w niniejszym rozporządzeniu jest mowa o „urzędzie skarbowym”, to do wykonywania odnośnych czynności urzędowych są powołane: a) poza obszarem województwa śląskiego — urzędy opłat stemplowych (§ 179) w Krakowie, Lwowie, Poznaniu, Warszawie i Wilnie, urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych „dla miasta Bydgoszczy”, „dla miasta Lublina” i „dla miasta Równego” oraz urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych, mające siedzibę poza wymienionymi dziewięciu miastami; b) na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego — urząd opłat stemplowych (§ 179) w Katowicach; c) na obszarze powiatów bielskiego i cieszyńskiego (województwa śląskiego) — urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych: w Bielsku, względnie w Cieszynie.

b) Sposób uiszczenia opłat stemplowych.

§ 17. Opłatę stemplową bez względu na jej wysokość należy uiścić gotówką:

- a) w razie wymierzenia przez notariusza mającego siedzibę poza obszarem, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki (art. 27, 28 i 161) albo
- b) przez kancelarię sądową (art. 30 i 31);
- c) w razie wymierzenia przez urząd skarbowy (§ 16) zapomocą nakazu płatniczego (art. 33, punkty 2 i 3);
- d) gdy świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu pisma i nie jest też znana najniższa ilość świadczenia ani też nie zostaje wypłacona zaliczka (art. 9, ustęp pierwszy, oraz art. 27¹⁵);
- e) o ile chodzi o drugą i każdą następną ratę

- opłaty w przypadkach, w których przy wartości nieokreślonej (punkt d niniejszego paragrafu) obliczono pierwszą ratę według ilości najniższej lub według zaliczki (art. 9, ustęp drugi), jak również w przypadkach, w których ustalenie podstawy wymiaru następuje co pięć lat (art. 10, punkt e oraz art. 11);
- f) od aktu wywłaszczenia, jeżeli suma odszkodowania została ustalona orzeczeniem sądu lub władzy administracyjnej (art. 61);
 - g) od karty umowy, sporządzonej przez maklera przysięgłego, a tyczącej się transakcji giełdowej, zawartej na giełdzie towarowej (art. 67, ustęp ostatni; art. 71, ustęp trzeci; art. 25);
 - h) od licytacji, dokonanej przez przedsiębiorcę, zawodowo zajmującego się licytacjami (art. 71, ustępy: drugi i trzeci; art. 25);
 - i) od obrotu papierów wartościowych (art. 75, 76, 78 i 79), o ile do uiszczenia jest obowiązany makler przysięgły lub osoba, wykonywająca czynności bankierskie (art. 80, ustęp trzeci; art. 25);
 - j) od umowy o najem skrzynki depozytowej (art. 89 i 25);
 - k) od biletów lub innego dokumentu, uprawniającego do jazdy statkiem morskim (art. 92 i 25);
 - l) od wpłat i wypłat z tytułu stosunków ubezpieczeniowych (art. 96, 100 i 25);
 - m) od uchwały o powiększeniu kapitału zakładowego spółki akcyjnej lub komandytowo-akcyjnej (art. 102, ustęp przedostatni);
 - n) od wpłat na udziały, dokonanych przez członków spółdzielni (art. 103 i 25);
 - o) od obligacji, wypuszczonych w Polsce (art. 114; ustęp drugi; art. 25);
 - p) w przypadkach, w których władza skarbową zezwoliła na uiszczanie opłat stemplowych gotówką (art. 25, ustęp trzeci; art. 116, ustęp drugi).

§ 18. Poza przypadkami, wymienionymi w § 17, uiszcza się opłatę w sposób następujący:

- a) w razie wymierzenia przez sądowy organ wykonawczy (komornika; art. 30 i 31) — przez złożenie do rąk tego organu bądź gotówki bądź znaczków stemplowych;
- b) od kolejowych dokumentów przewozowych — gotówką lub znaczkami stemplowymi, według zasad, podanych w § 124;
- c) od zagranicznych papierów obiegowych (art. 110 i 114) znaczkami stemplowymi lub gotówką według zasad, podanych w §§ 147 i 149;
- d) od pierwszego indosu na składowym dowodzie zastawniczym (warrantie; art. 115, ustęp ostatni) — znaczkami stemplowymi lub gotówką, według zasad, podanych w § 151;
- e) od weksli — przez użycie blankietu urzędowego, względnie też zapomocą znaczków stemplowych lub gotówką, według zasad, podanych w §§ 155 — 157;
- f) opłaty od podań i świadectw — bez względu na wysokość — bądź znaczkami stemplowymi bądź gotówką (art. 151 i 161);

- g) wszystkie inne opłaty mają być uiszczone znaczkami stemplowymi — gdy nie przewyższają 50 zł. Wyższe niż 50 zł., lecz nie przewyższające 100 zł., mogą być uiszczone bądź znaczkami stemplowymi bądź gotówką; przewyższające 100 zł. tylko gotówką.

§ 19. Jeżeli w przypadku, wymienionym w punkcie „g” §-u 18, opłata ma być uiszczona znaczkami stemplowymi, lub zostaje uiszczona w ten sposób na skutek wyboru, dokonanego przez podatnika, to zasadniczo podatnik może bądź sam skasować znaczki stemplowe (kasowanie prywatne; art. 23, punkt a; § 33) bądź żądać skasowania urzędowego.

Celem skasowania urzędowego należy pismo przedstawić urzędowi skarbowemu (§ 16; art. 23, punkt „b” oraz art. 29). Skasowania urzędowego mogą dokonać notariusze w przypadkach następujących: na całym obszarze Państwa — co do weksli (art. 124), przekazów, wystawionych w Polsce, a przenośnych zapomocą indosu (art. 127, ustęp pierwszy) oraz czeków (art. 128, ustęp pierwszy), notariusze zaś mający siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki, nadto — co do aktów notarialnych (nie wyłączając dokumentów prywatnych, którym nadano formę aktu notarialnego) oraz tych pism, na których notariusz uwierzytelnia podpis lub znak ręczny (art. 29, ustęp ostatni).

O ile zaś w przypadku, wymienionym w punkcie „g” §-u 18, opłata ma być uiszczona gotówką lub zostaje uiszczona gotówką na skutek wyboru, dokonanego przez podatnika, to zasadniczo podatnik może bądź wnieść do kasy skarbowej sumę, którą sam obliczył (art. 24, punkt a oraz § 38) bądź przedstawić pismo urzędowi skarbowemu (§ 16) celem dokonania wymiaru urzędowego (art. 24, punkt b oraz § 37).

Od zasad powyższych zachodzą następujące wyjątki:

1) Podatnik winien obliczyć opłatę sam (a zatem nie może przedstawić pisma urzędowi skarbowemu celem dokonania wymiaru urzędowego), gdy chodzi o opłatę:

- a) od pisma, wydanego z księgi grzbietowej (§§ 46 i 47);
- b) od pełnomocnictwa (art. 111, ustęp przedostatni);
- c) od pisma, stwierdzającego przyjęcie pieniędzy na oprocentowanie przez przedsiębiorstwo, trudniące się czynnościami bankierskimi (art. 118);
- d) od wyciągu z rachunku bieżącego (art. 119);
- e) od przekazu, który nie może być przeniesiony zapomocą indosu oraz od przekazu przenośnego zapomocą indosu, a wystawionego zagranicą (art. 127, zdanie ostatnie);
- f) od zlecenia wypłaty, która ma być wykonana przez samego wystawcę lub przez inny oddział przedsiębiorstwa wystawcy (art. 128, zdanie ostatnie);
- g) od pokwitowania (art. 138).

2) Podatnik winien przedstawić pismo urzędowi skarbowemu celem dokonania wymiaru urzędowego (a zatem nie może obliczyć opłaty sam), gdy chodzi o opłatę: a) od orzeczenia sądu polubownego (art. 60 oraz art. 132, ustęp ostatni), b) od zagranicznych pa-

pierów wartościowych (art. 110; art. 114, ustęp przedostatni).

c) Znaki stemplowe.

§ 20²⁾. Istnieje 12 kategorii znaczków stemplowych, a mianowicie: za złotych 50, 20, 10, 5, 3, 2 i 1 oraz za groszy: 50, 40, 30, 20 i 10.

Znaczki stemplowe za złotych: 50, 20 i 10 są sporządzone według następującego wzoru: w ramce o wymiarze 20×25 mm. znajduje się pośrodku medalion z orłem polskim, umieszczonym na tle z poziomych linii równoległych; orzeł jest obramowany wieńcem z liści laurowych. Dokoła wieńca są rozmieszczone: w narożach — cztery małe okrągłe tarcze, zawierające liczby — które wyłaniają się z tła i wskazują wartość znaczka — a po bokach słowo „ZŁOTYCH” umieszczone czterokrotnie na rozwiniętych wstęgach. U dołu znajduje się rozwinięta wstęga z napisem „OPŁATA STEMPOWA”.

Podłożem rysunku, wyżej opisanego (właściwego znaku stemplowego) jest siatka, która wychodzi poza ramy właściwego znaku stemplowego i otacza go ze wszystkich stron. Zarówno właściwy znak stemplowy jak otaczające go części siatki są pokryte pionowymi liniami równoległymi.

Znaczki stemplowe za złotych: 50, 20 i 10 są trójkolorowe.

Na wszystkich tych znaczkach pionowe linie równoległe są koloru czarnego; dalsze dwa kolory są następujące:

Kategoria wartości	Kolor właściwego znaku stemplowego	Kolor siatki
50 zł.	fioletowy	szaro-oliwkowy
20 zł.	zielony	szaro-oliwkowy
10 zł.	czerwony	szaro-fioletowy

Znaczki stemplowe za złotych: 5, 3, 2 i 1 oraz wszystkie znaczki groszowe są sporządzone według następującego wzoru: w ramce o wymiarze 20×25 mm., złożonej z kolumnienek w stylu renesansowym, znajduje się pośrodku medalion z godłem Państwa (orłem białym). Medalion przedstawia tarczę owalną, otoczoną ramką w stylu renesansowym, ozdobioną u podstawy gałązkami laurowymi. W każdym narożu nad medalionem jest umieszczona mała okrągła tarcza, zawierająca liczbę, względnie liczby, które wyłaniają się z tła i wskazują wartość znaczka. Między temi dwiema tarczami znajduje się napis „ZŁOTYCH” względnie „ZŁOTE” lub „ZŁOTY”, lub „GROSZY”. Pod medalionem znajduje się rozwinięta wstęga z napisem „OPŁATA STEMPOWA”.

Przy wszystkich znaczkach, wymienionych w ustępie poprzednim, z wyjątkiem znaczków za 20 gr. i 10 gr. podłożem rysunku wyżej opisanego (właściwego znaku stemplowego) jest siatka, która wychodzi poza ramy właściwego znaku stemplowego i otacza go ze wszystkich stron.

Znaczki za 20 gr. i za 10 gr. są jednokolorowe, a mianowicie: 20-groszowe są w kolorze zielonym, a 10-groszowe w kolorze pomarańczowym.

Inne kategorie, wymienione w ustępie piątym ni-

niejszego paragrafu, są dwukolorowe; kolory są następujące:

Kategoria wartości	Kolor właściwego znaku stemplowego	Kolor siatki
5 zł.	ciemno-brązowy	niebieski
3 zł.	fioletowo-niebieski	zielony
2 zł.	fioletowo-czerwony	różowy
1 zł.	ciemno-brązowy	żółty
50 gr.	ciemno-zielony	jasno-zielony
40 gr.	ciemno niebieski	jasno-niebieski
30 gr.	czerwony	piaskowy

§ 21³⁾. Znaczki stemplowe oraz urzędowe blankiety wekslowe (§ 155) sprzedają kasy skarbowe oraz „dystrybutorzy znaków stemplowych”.

Dystrybutorami są: 1) sklepy tytoniowe (§ 3 rozporządzenia z dnia 20 marca 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 42 poz. 285), na które urząd skarbowy (§ 16) nałożył obowiązek prowadzenia sprzedaży znaków stemplowych (§ 12 powołanego rozporządzenia), lub których właściciele oświadczyli urzędowi skarbowemu, że zamierzają znaki stemplowe sprzedawać i otrzymali od urzędu skarbowego stwierdzenie tego oświadczenia.

2) osoby, którym urząd skarbowy (§ 16) udzielił zezwolenia na tę sprzedaż.

Zezwolenie na sprzedaż znaków stemplowych (punkt 2) nie może być udzielone:

- obcokrajowcom,
- osobom, które według prawa cywilnego nie posiadają zdolności do zobowiązania się lub którym nie służy prawo rozporządzania swym majątkiem,
- osobom, przeciw którym toczy się postępowanie karno-sądowe z powodu przestępstwa, popełnionego w celu zysku albo postępowanie karno-skarbowe z powodu naruszenia przepisów o cłach lub o monopolach państwowych lub z powodu sprzedaży znaków stemplowych po cenie wyższej niż oznaczona przez władzę skarbową (art. 39, ustęp pierwszy, oraz § 26), jak również osobom, skazanym za którekolwiek z przestępstw wyżej wymienionych, jeżeli od czasu wykonania kary nie upłynęły jeszcze trzy lata;
- osobom, którym z powodu nieprawidłowości lub niedbalstwa odebrano prawo prowadzenia przedsiębiorstwa, do którego wymagane jest zezwolenie władzy skarbowej — jeżeli od czasu odebrania nie upłynęły jeszcze trzy lata.

Do podania o zezwolenie na sprzedaż znaków stemplowych należy załączyć: świadectwo, stwierdzające, że petent jest pełnoletni, świadectwo, z którego wynika, że petent jest obywatelem Państwa Polskiego oraz świadectwo moralności, wystawione nie dawniej, jak przed dwoma miesiącami przez organ policyjny lub gminny, właściwy według miejsca zamieszkania petenta.

§ 22. Dystrybutor znaków stemplowych ma oznaczyć lokal sprzedaży na zewnątrz wyraźnym i łatwo dostrzegalnym napisem, którego treść ma odpo-

²⁾ Przepis przejściowy w § 184.

³⁾ Przepis przejściowy w § 185.

wiadać zakresowi sprzedaży (np. „Sprzedaż znaczków stemplowych” względnie „Sprzedaż blankietów wekslowych” lub „Sprzedaż znaczków stemplowych i blankietów wekslowych”). Dystrybutor jest obowiązany mieć na składzie poszczególne rodzaje i kategorie znaków stemplowych w ilości, odpowiadającej zapotrzebowaniu; jest obowiązany przestrzegać wskazań urzędu skarbowego, dotyczących się sprzedaży znaków stemplowych.

Jeżeli dystrybutor nie przestrzega postanowień niniejszego paragrafu, a upomnienie ze strony urzędu skarbowego nie wywarło skutku, to urząd skarbowy może bądź nałożyć na dystrybutora karę pieniężną, przewidzianą w art. 43, bądź odebrać mu prawo sprzedaży (§ 24).

§ 23. Dystrybutor zaopatruje się w znaki stemplowe w tej kasie skarbowej, w której okręgu wykonywa sprzedaż. Jeżeli w danej miejscowości dwie lub więcej kas skarbowych wydają znaki stemplowe, to urząd skarbowy wskazuje dystrybutorowi jedną z nich.

Kasa skarbową wydaje dystrybutorowi znaki stemplowe za gotówkę po potrąceniu prowizji w wysokości 3%. W tym celu dystrybutor względnie osoba, przezeń wysłana, składa kasie skarbowej zamówienie, sporządzone na formularzu według załączonego wzoru 1; kasa skarbową wydaje dystrybutorowi formularz bezpłatnie. W razie jednoczesnego poboru dwóch lub trzech rodzajów znaków stemplowych (znaczków stemplowych, blankietów weksli trasowanych, blankietów weksli własnych) należy co do każdego rodzaju sporządzić osobne zamówienie. Dystrybutor, składający zamówienie — jeżeli nie jest znany właściwemu funkcjonariuszowi kasy skarbowej — ma okazać zawiadomienie o decyzji urzędu skarbowego, przewidzianej w § 21 (decyzji bądź nakładającej obowiązek sprzedaży znaków stemplowych, bądź stwierdzającej oświadczenie właściciela sklepu tytoniowego o zamiarze sprzedawania znaków stemplowych, bądź zezwalającej na sprzedaż osobie, która nie prowadzi sklepu tytoniowego). Jeżeli zamówienie składa nie dystrybutor, ale osoba, przezeń wysłana, to wydanie znaków stemplowych nastąpi tylko za okazaniem owego zawiadomienia.

§ 24. Prawo sprzedaży znaków stemplowych gaśnie:

- 1) co do sklepów tytoniowych (§ 21, punkt 1):
 - a) gdy ustało prawo prowadzenia sklepu tytoniowego,
 - b) jeżeli urząd skarbowy na wniosek właściciela sklepu tytoniowego zwolnił go od obowiązku sprzedaży znaków stemplowych,
- 2) co do innych dystrybutorów:
 - a) w razie śmierci dystrybutora,
 - b) z chwilą otwarcia konkursu do majątku dystrybutora (ogłoszenia upadłości dystrybutora),
 - c) z chwilą wydania orzeczenia sądowego, uznającego dystrybutora niewłasnowolnym,
 - d) na skutek wypowiedzenia (bez podania powodów) ze strony urzędu skarbowego lub ze strony dystrybutora. W tym przypadku prawo sprzedaży ustaje z upływem miesiąca od dnia doręczenia wypowiedzenia; jeżeli wypowiedział urząd skarbowy, to może na wnio-

sek dystrybutora przedłużyć termin, w którym prawo sprzedaży ustaje, do trzech miesięcy,

e) na skutek odebrania prawa sprzedaży.

Urząd skarbowy odbiera prawo sprzedaży, jeżeli zaszła lub ujawniła się okoliczność, która w myśl § 21 stanowi przeszkodę zezwolenia na sprzedaż; może też zarządzić odebranie prawa sprzedaży, gdy dystrybutor mimo upomnienia nie przestrzega postanowień § 22, lub gdy z innych przyczyn nie zasługuje na zaufanie. Decyzja, odbierająca prawo sprzedaży, ma być umotywowana. Prawo sprzedaży ustaje z dniem doręczenia zawiadomienia o decyzji.

§ 25. Od decyzji urzędu skarbowego, odmawiającej zezwolenia na sprzedaż znaków stemplowych lub odbierającej uprawnienie do sprzedaży (§ 24, punkt 2e), można wnieść odwołanie (art. 46 i 47).

§ 26. Znaczki stemplowe oraz blankiety wekslowe nie mogą być sprzedawane po cenie wyższej od kwoty opłaty stemplowej, wyrażonej w znaku stemplowym. Winni naruszenia tego przepisu ulegają karze pieniężnej, przewidzianej w ustępie pierwszym art. 39.

§ 27. Osobom, niewymienionym w ustępie pierwszym § 21, nie wolno trudnić się sprzedażą znaków stemplowych. Winni naruszenia tego przepisu ulegają karze pieniężnej, przewidzianej w art. 43.

Do art. 21.

§ 28. Jeżeli ustawowy zastępca lub pełnomocnik osoby, obowiązanej do uiszczenia opłaty stemplowej od pisma, sporządzonego zagranicą, złożył odpis w myśl ustępu przedostatniego art. 21 i zarazem przedstawił oryginał owego pisma lub drugi odpis, to na jego żądanie urząd skarbowy umieści na oryginale, względnie na drugim odpisie, zaświadczenie o zgłoszeniu. To zaświadczenie polega na umieszczeniu pieczęci wpływu i zaopatrzeniu jej w podpis z wymienieniem i stanowiska służbowego.

Zaświadczenie takie jest wolne od opłaty stemplowej (art. 160, punkt 2).

Ustawowy zastępca lub pełnomocnik, który nie spełnił obowiązku, przewidzianego w ustępie przedostatnim art. 21, ulega karze pieniężnej w myśl art. 43.

Do art. 22.

§ 29. Jeżeli świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu pisma, ale jest znana najniższa ilość świadczenia albo jeżeli zostaje wypłacona zaliczka (art. 9 ustęp drugi), to opłatę tymczasową, obliczoną według zaliczki, należy uiścić w myśl zasad ogólnych, stosowanych przy opłatach, których wysokość może być ustalona ostatecznie już przy sporządzeniu pisma (art. 20, 21, 23, 24, 27, 28, 29; art. 30 punkt 3; art. 31, 32). Od obowiązku tego nie zwalnia zgłoszenie, dokonane w myśl art. 22.

To samo tyczy się opłaty stemplowej za pierwsze pięć lat — w przypadku, przewidzianym w punkcie e) artykułu 10, jak również gdy podatnik skorzysta z prawa, które mu służy na mocy art. 11.

Uiszczenie opłaty stemplowej — o ile następuje drogą skasowania znaczków stemplowych przez

urząd skarbowy (art. 23, punkt b) lub gotówką na mocy wymiaru, dokonanego przez urząd skarbowy (art. 24, punkt b) — może być dokonane jednocześnie ze zgłoszeniem w myśl art. 22.

§ 30. Jeżeli podatnik — przy zgłoszeniu w myśl art. 22 — złożył pierwopis i odpis lub dwa odpisy (bez pierwopisu), to urząd skarbowy zaświadcza — na pierwopisie względnie na jednym z odpisów — zgłoszenie oraz odroczenie płatności.

Następnie urząd skarbowy zwraca podatnikowi pierwopis względnie ten odpis, na którym umieścił zaświadczenie.

Zaświadczenie jest wolne od opłaty stempłowej (art. 160, punkt 2).

§ 31. Zarówno w przypadku, gdy pismo zgłosił podatnik jak również w razie zgłoszenia przez notariusza (art. 28, ustęp piąty oraz art. 29) lub przez kancelarię sądową (art. 30, punkt 3; art. 31) urząd skarbowy sporządza pisemną decyzję co do terminów, w których mają być uiszczone poszczególne raty, oraz co do sposobu obliczenia rat i zawiadomienie o tej decyzji doręcza podatnikowi.

Podatnik winien poszczególne raty uiszczać gotówką, bez wymiaru urzędowego (§ 38), w terminach, wyznaczonych w decyzji urzędu skarbowego.

W ciągu tygodnia po uiszczeniu (względnie po przesłaniu zapomocą przekazu pocztowego) ma podatnik zawiadomić o uiszczeniu raty urząd skarbowy — pisemnie lub ustnie — powołując się na jego decyzję oraz określając czynność prawną, stwierdzoną na piśmie, którego dotyczy się opłata.

W zawiadomieniu tem podatnik ma podać:

1) sposób uiszczenia (czy uiszczył bezpośrednio w kasie skarbowej, a mianowicie w której, czy przez Pocztową Kasę Oszczędności, względnie zapomocą przekazu pocztowego i na rachunek której kasy), 2) datę uiszczenia względnie wysłania przekazem, 3) w razie uiszczenia bezpośrednio w kasie skarbowej: pozycję dziennika przychodu, wymienioną w pokwitowaniu, 4) na podstawie jakich danych obliczył odpisną ratę oraz 5) czy i w jakiej wysokości dokonał potrącenia opłaty tymczasowej (§ 29).

Podanie do urzędu skarbowego, którym podatnik zawiadamia o uiszczeniu raty, jest wolne od opłaty stempłowej (art. 142, punkt 1).

§ 32. Jeżeli podatnik w przypadku, przewidzianym w art. 9, nie zgłosił urzędowi skarbowemu w przepisany termin pisma, podlegającego opłacie, to należy wymierzyć:

- a) podwyżkę stempłową (art. 42), jeżeli w dniu, w którym władza skarbową dowiedziała się o tem piśmie (art. 35, 36 i 38) było już możliwe ustalenie podstawy wymiaru w całości lub w części;
- b) karę pieniężną, przewidzianą w art. 43, jeżeli w owym dniu ustalenie podstawy wymiaru nie było możliwe nawet w części.

Ani podwyżka stempłowa, ani kara pieniężna nie będą wymierzone, gdy chodzi o pismo, sporządzone przed notariuszem lub sądem (gdyż pismo takie ma zgłosić urzędowi skarbowemu notariusz względnie kancelaria sądowa) lub o pismo, stwierdzające umowę, zawartą przez urząd państwowy (gdyż pismo takie wogóle nie ma być zgłoszone). Podatnikowi, któ-

ry nie uiszczył raty w terminie, oznaczonym decyzją urzędu skarbowego (§ 31), należy wymierzyć podwyżkę stempłową (art. 42), bez względu na to, czy pismo zgłosił podatnik, czy notariusz, lub kancelaria sądowa.

Do punktu a) artykułu 23.

§ 33. Skasowanie znaczków stempłowych przez samego podatnika (kasowanie prywatne) ma być dokonane zasadniczo drogą przepisania znaczków początkowymi lub końcowymi wyrazami pisma.

W tym celu należy przed podpisaniem pisma nakleić znaczki stempłowe w niezapisanem jeszcze miejscu, przeznaczonem dla wiersza pierwszego lub ostatniego; o ileby znaczki, w ten sposób umieszczone, a zajmujące całą szerokość wiersza pierwszego względnie ostatniego, nie wystarczały do uiszczenia opłaty, należy nakleić dalsze znaczki poniżej wiersza pierwszego, względnie powyżej wiersza ostatniego — w miejscu jeszcze niezapisanem.

Przepisanie zapomocą podpisów jest dopuszczalne tylko wówczas, gdy pismo, które podlega opłacie, stwierdza umowę i jest zaopatrzone w dwa lub więcej podpisów stron; przepisanie ma nastąpić temi podpisami, które stwierdzają umowę; jest prawidłowem tylko wówczas, gdy każdy podpis przechodzi przez wszystkie znaczki.

Nie jest dopuszczalne: a) przepisanie zapomocą jednego tylko podpisu, b) przepisanie zapomocą podpisów osób, które nie są stronami w umowie, c) przepisanie zapomocą takich podpisów stron, które nie stwierdzają zawarcia umowy, lecz umieszczone zostały dodatkowo (poza podpisami, stwierdzającymi zawarcie umowy), jedynie celem skasowania znaczków stempłowych. (Jeżeli pismo jest zaopatrzone tylko w jeden podpis, to skasowanie znaczków stempłowych może nastąpić przez przepisanie ich początkowymi lub końcowymi wyrazami pisma).

W niektórych przypadkach dozwolone jest również kasowanie prywatne znaczków stempłowych, umieszczonych poza tekstem pisma, — a mianowicie przepisanie datą skasowania oraz nazwiskiem albo firmą. Ten sposób kasowania może być zastosowany, gdy chodzi o opłatę: od rachunku lub innego pisma, stwierdzającego wykonanie umowy o sprzedaż rzeczy ruchomej (art. 74, ustęp trzeci) albo wykonanie umowy o świadczenie usług (art. 90, ustęp drugi); od dokumentów przewozowych, dotyczących się przesyłek kolejowych do stacji zagranicznych oraz przesyłek niekolejowych (art. 93 oraz ustęp ostatni §-u 124 i § 125); od pełnomocnictwa (art. 111, ustęp przedostatni); od pisma, stwierdzającego przyjęcie pieniędzy na oprocentowanie (art. 118); od wyciągu z rachunku bieżącego (art. 119); od przekazu, który nie może być przeniesiony zapomocą indosu oraz od przekazu, przenośnego zapomocą indosu, a wystawionego zagranicą (art. 127, zdanie ostatnie); od przewidzianego w art. 128 (ustępie drugim) zlecenia wypłaty, która ma być wykonana przez samego wystawcę lub przez inny oddział przedsiębiorstwa wystawcy; od pokwitowania (art. 138) — wreszcie od obligu, stwierdzającego otrzymanie pożyczki od spółdzielni, której Minister Skarbu zezwolił na kasowanie znaczków stempłowych w sposób powyższy (art. 116, ustęp ostatni).

Do punktu b) art. 23 i punktu b) art. 24.

§ 34. Celem wymierzenia opłaty stempłowej przez urząd skarbowy (art. 33, punkt 1; art. 23, punkt b; art. 24, punkt b) należy przedstawić temu urzędowi pismo, podlegające opłacie, już podpisane, lub odpis tego pisma.

Nie będzie dokonany wymiar urzędowy w razie przedstawienia papieru niezapisanego albo papieru, zaopatrzonego jedynie w podpis, tekstu niepodpisanego albo tekstu (choćby podpisanego), w którym pozostawiono luki.

Urząd skarbowy umieszcza na przedstawionem mu piśmie, pieczęć wpływu; jeżeli pismo składa się z dwu lub więcej arkuszy, to pieczęć wpływu ma być umieszczona na każdym arkuszu. Urząd skarbowy nie umieszcza pieczęci wpływu na zagranicznych papierach obiegowych, obligacjach na zlecenie, warrantach, wekslach, przekazach i czekach (§§ 147, 150, 151, 156 i 159).

§ 35. Funkcjonariusz, który dokonał wymiaru, oznajmia płatnikowi ustnie wysokość opłaty i ewentualnie też podwyżki (art. 42) i zarazem w myśl punktu „g” §-u 18 (względnie w myśl §§ 147 i 149):

- a) wzywa płatnika do dostarczenia znaczków stempłowych — jeżeli kwota wymierzona nie przewyższa 50 zł. (przy zagranicznych papierach obiegowych — 100 zł.),
- b) zapytuje płatnika, czy chce uiścić opłatę znaczkami stempłowymi czy gotówką — jeżeli kwota wymierzona (nie od zagranicznego papieru obiegowego, lecz od pisma innego) wynosi więcej niż 50 zł., ale nie przewyższa 100 zł. — a następnie, stosownie do odpowiedzi, bądź wzywa płatnika do dostarczenia znaczków stempłowych, bądź skierowuje go do kasy skarbowej,
- c) skierowuje płatnika do kasy skarbowej — jeżeli opłata przewyższa 100 zł.

W razie skierowania płatnika do kasy skarbowej funkcjonariusz, który wymierzył opłatę, wręcza płatnikowi „kartkę wymiarową”, która służy kasie jako dowód przychodowy.

W razie wymierzenia opłaty wraz z podwyżką uiszcza się opłatę i podwyżkę w sposób jednakowy (t. zn. jedną i drugą bądź tylko znaczkami stempłowymi, bądź tylko gotówką); sposób uiszczenia zależy zatem od tego, czy suma ogólna opłaty i podwyżki nie przewyższa 50 zł., względnie 100 zł., lub czy wynosi więcej.

Jeżeli od pisma, przedstawionego urzędowi skarbowemu, uiszczono już jakąś kwotę na poczet opłaty, ale nie całą opłatę (np. zapomocą znaczków stempłowych, przepisanych tekstem), to kwestja, czy reszta należnej opłaty ma być uiszczona znaczkami stempłowymi czy gotówką lub czy można użyć sposobu jednego lub drugiego według wyboru podatnika — rozstrzyga się stosownie do wysokości należnej reszty.

§ 36. Po dostarczeniu znaczków stempłowych (§ 35, punkty a, b) funkcjonariusz, który dokonał wymiaru, stwierdza, czy wartość ich równa się kwocie wymierzonej, czy znaczki nie są uszkodzone i czy niema na nich śladów, wskazujących, że już zostały użyte. W razie wyniku dodatniego nakleja znaczki na

przedstawionem piśmie (odpisie), kasuje znaczki i umieszcza, bezpośrednio pod znaczkami stempłowymi, zaświadczenie o wymiarze, zaopatrzone w datę, podpis funkcjonariusza, który wymierzył opłatę, z wymienieniem jego stanowiska służbowego, oraz w pieczęć urzędową.

§ 37. Jeżeli opłata ma być uiszczona gotówką (§ 35, punkty b, c), to kasa skarbową, pobrawszy kwotę, określoną przez urząd skarbowy w kartce wymiarowej (§ 35), wydaje płatnikowi pokwitowanie, a nadto umieszcza na piśmie, podlegającym opłacie, zaświadczenie o wymiarze, stwierdzające wymierzenie opłaty przez urząd skarbowy, kwotę wymierzoną i kwotę uiszczoną oraz datę uiszczenia. W razie wymierzenia podwyżki stempłowej (art. 42) należy w zaświadczeniu o wymiarze wymienić również kwotę podwyżki; przepisu tego nie stosuje się, jeżeli uiszczono w całości opłatę wraz z podwyżką, wymierzone od zagranicznego papieru obiegowego, od obligu na zlecenie, weksłu, przekazu lub czeku.

Do punktu a) artykułu 24.

§ 38. Podatnik, chcąc wnieść gotówką do kasy skarbowej opłatę stempłową, którą sam obliczył, ma złożyć kasie skarbowej deklarację, sporządzoną według załączonego wzoru 2. W deklaracji po wyrazie „od” ma być dokładnie określone pismo, od którego uiszcza się opłatę, a mianowicie mają być wymienione: jego data, rodzaj i przedmiot oraz nazwiska i imiona osób, będących według owego pisma stronami.

Kasa skarbową w pokwitowaniu powtarza dosłownie określenie pisma, podane w deklaracji.

Do art. 25 ¹⁾

§ 39. Osoba, która na mocy ustawy (art. 25 ustęp pierwszy) jest obowiązana do uiszczania opłat stempłowych gotówką, bez urzędowego wymiaru (do „bezpośredniego uiszczenia” opłat stempłowych), ma w zawiadomieniu, przewidzianem w ustępie drugim art. 25, wymienić swoje nazwisko i imię, względnie firmę, oraz rodzaje pism lub czynności prawnych, których tyczy się obowiązek uiszczenia bezpośredniego.

§ 40. Władzą, powołaną do udzielania poszczególnym osobom zezwolenia na bezpośrednie uiszczenie opłat stempłowych (art. 25, ustęp trzeci), jest izba skarbową.

Izba skarbową może w każdym czasie odwołać zezwolenie, a podatnik może w każdym czasie zrezygnować z udzielonego mu prawa. Dopóki nie nastąpiło ani odwołanie, ani zrzeczenie się, podatnik jest obowiązany do bezpośredniego uiszczenia opłaty we wszystkich bez wyjątku przypadkach, objętych decyzją izby skarbowej.

Jeżeli przedsiębiorstwo posiada zakłady filjalne, to zezwolenie na uiszczenie bezpośrednio, udzielone centrali, nie obejmuje samo przez się zakładów filjalnych. Jeżeli centrala i zakłady filjalne znajdują się w okręgach kilku izb skarbowych, to celem uzyskania zezwolenia na uiszczenie bezpośrednio dla wszystkich zakładów danego przedsiębiorstwa, należy zwrócić się do wszystkich izb skarbowych, właściwych według siedzib poszczególnych zakładów.

¹⁾ Przepisy przejściowe w §§ 186 i 187.

§ 41. Przepisy specjalne o rejestrach, które mają prowadzić podatnicy obowiązani na mocy ustawy do bezpośredniego uiszczania opłat stemplowych (art. 25, ustęp pierwszy), zawierają §§ 107, 108, 116, 117, 121 i 122.

Podatnik, któremu izba skarbową zezwoliła na uiszczanie bezpośrednie (art. 25 ustęp trzeci), winien prowadzić „rejestr opłat stemplowych, uiszczanych bezpośrednio”, według wzoru, który ustala izba skarbową.

Na każdym egzemplarzu pisma, podlegającego uiszczeniu bezpośredniemu na mocy zezwolenia izby skarbowej, ma podatnik stwierdzić uiszczenie według następującego schematu: „Opłatę stemplową zł. . . . gr. uiszczył (uiszcila) bezpośrednio (imię i nazwisko lub firma) w (miejscowość), poz. rej. . . . z r. . . .”; stwierdzenie to ma być zaopatrzone w podpis osoby, która ją umieściła. Izba skarbową może zezwolić na niewymienianie pozycji rejestru, jeżeliby konieczność wymienienia pozycji rejestru nie dała się pogodzić z normalnym tokiem czynności przedsiębiorstwa.

§ 42. Postanowienia ogólne, zawarte w §§ 43—45, tyczą się obu rodzajów uiszczenia bezpośredniego t. j. zarówno uiszczania bezpośredniego na mocy ustawy (art. 25, ustęp pierwszy) jako też uiszczania bezpośredniego na mocy zezwolenia, udzielonego przez izbę skarbową (§ 40). Postanowienia te mają zastosowanie do uiszczania bezpośredniego na mocy ustawy — o tyle, o ile §§ 107, 108 i 122 (tyczące się: maklerów na giełdach towarowych, przedsiębiorców, którzy zajmują się zawodowo licytacjami oraz przedsiębiorców okrętowych) nie zawierają postanowień odmiennych.

§ 43. Jeżeliby z powodu rozmiaru przedsiębiorstwa prowadzenie jednego tylko rejestru było niedogodne, może podatnik prowadzić dwa lub więcej rejestrów — po uprzednim zawiadomieniu izby skarbowej. W tym razie należy na każdym rejestrze umieścić oznaczenie odnośnego działu przedsiębiorstwa.

Podatnik, prowadzący rejestr, ma zapisać do rejestru każde pismo — względnie każdą czynność prawną — podlegającą uiszczeniu bezpośredniemu. Zapisanie to — o ile chodzi o pisma i czynności prawne, które podatnik sporządził w pierwszej połowie miesiąca — ma nastąpić najpóźniej w dniu 22 tegoż miesiąca; zapisanie zaś pism i czynności prawnych, sporządzonych przez podatnika w drugiej połowie miesiąca — najpóźniej w dniu 7 miesiąca następnego. Pismo, podlegające uiszczeniu bezpośredniemu, a sporządzone nie przez podatnika, lecz przez inną osobę, należy zapisać do dnia 22, względnie 7, według tego, czy podatnik otrzymał takie pismo w pierwszej, czy w drugiej połowie miesiąca.

Numeracja w kolumnie 1 rejestru, zawierającej pozycję bieżącą, biegnie bez przerwy przez cały rok kalendarzowy.

Podatnik ma po zapisaniu do rejestru wszystkich pism, względnie czynności prawnych, za daną połowę miesiąca podsumować kwoty opłat, a sumę, w ten sposób obliczoną, wnieść do kasy skarbowej, a mianowicie za pierwszą połowę miesiąca: do dnia 22 bieżącego miesiąca, a za drugą połowę: do dnia 7 miesiąca następnego. Każda wpłata półmiesięczna

ma obejmować wszystkie te opłaty, które w myśl ustępu drugiego niniejszego paragrafu należało zapisać do części rejestru, obejmującej daną połowę miesiąca.

§ 44. Celem uiszczenia bezpośredniego podatnik przedstawia kasie skarbowej deklarację według wzoru nr. 2. W deklaracji tej należy po wyrazie „od” wymienić przedmiot opłaty, okres za który się płaci, oraz artykuł ustawy o opłatach stemplowych, względnie datę i liczbę zezwolenia izby skarbowej (§ 40), z których wynika obowiązek uiszczenia bezpośredniego.

Podatnik ma datę uiszczenia oraz pozycję dziennika przychodu, prowadzonego przez kasę skarbową zapisać do rejestru, w przedziale „uwagi”, obok sumy półmiesięcznej (według pokwitowania, wystawionego przez kasę skarbową); winien przechowywać przez pięć lat rejestr i pokwitowania kasowe, uporządkowane według dat uiszczenia.

§ 45. Osoba, która rozpoczęła działalność, połączoną ze sporządzaniem pism, względnie czynności prawnych, podlegającym ustawowemu obowiązkowi bezpośredniego uiszczania opłat stemplowych i o rozpoczęciu tej działalności nie zawiadomiła uprzednio urzędu skarbowego, ulega karze pieniężnej, przewidzianej w art. 43.

Tej samej karze ulega ten, kto będąc obowiązany do prowadzenia rejestru (§ 41), nie prowadzi go lub prowadzi nieprawidłowo.

Do art. 26.

§ 46. Z ksiąg grzbietowych, z pozostawieniem talonu, winny być wydawane pisma następujące:

- 1) rachunki (art. 72 i art. 90 ustęp drugi) przedsiębiorstw telefonicznych oraz dostarczających prąd elektryczny, gaz lub wodę, wydawane klientom co pewien czas, stwierdzające wykonanie umowy i wymienające należności, oraz rachunki, wystawiane gościom przez przedsiębiorstwa hoteli, pensjonatów, restauracji i kawiarni,
- 2) pokwitowania, stwierdzające uiszczenie należności za ogłoszenie w wydawnictwie periodycznym (art. 90, ustęp drugi, w związku z ustępem piątym art. 72 oraz art. 136, ustęp trzeci),
- 3) pokwitowania komornego,
- 4) świadectwa depozytowe, składowe dowody posiadania itp. pisma, stwierdzające umowę składu, o ile podlegają opłacie w wysokości 50 gr., względnie 1 zł., przewidzianej w punkcie „b” art. 95.

Postanowienia niniejszego paragrafu, jak również § 47, nie mają zastosowania, jeżeli opłatę od pisma, wymienionego w niniejszym paragrafie, uiszcza się bezpośrednio, na mocy zezwolenia, udzielonego przez izbę skarbową (§ 40).

§ 47. Księgi grzbietowe, z których wydaje się pisma, wymienione w § 46, mają być przed wydaniem z nich pierwszego pisma zbroszutowane, a karty w ten sposób ponumerowane, aby pismo i talon oznaczone były temi samymi numerami. Treść talonu ma być co do istotnych punktów zgodna z wydanym pismem.

Uiszczenie opłaty stemplowej od pisma, wymienionego w § 46, odbywa się w sposób następujący: Znaczkę stemplową nakleja się na linię, oddzielającą talon od pisma, przeznaczonego do wycięcia. Znaczkę stemplową należy nakleić pionowo w ten sposób, aby jego część górna była zwrócona ku górnemu brzegowi książki; po wycięciu pisma lewa połowa znaczka pozostaje na talonie, a prawa na wydanym piśmie.

Talony należy przechowywać do celów kontroli przez lat pięć, licząc od upływu roku, w którym uiszczono opłatę.

Przepisy poprzednich ustępów niniejszego paragrafu mają być stosowane również wówczas, gdy osoba, która sporządza pisma, podlegające opłatom stemplowym, a niewymienione w § 46, wydaje te pisma z książki grzbietowej z pozostawieniem talonu. W razie wydawania pism takich z książki grzbietowej z pozostawieniem kopii stosuje się ustępy: pierwszy i trzeci niniejszego paragrafu, a zamiast ustępu drugiego postanowienia następujące: znaczkę stemplową nakleja się na kopię pozostającą w księdze i kasuje się je przez przepisanie początkowymi lub końcowymi wyrazami tekstu albo datą skasowania oraz nazwiskiem lub firmą kasującego. Na wydanym piśmie należy (zapomocą pisma lub pieczęci) stwierdzić uiszczenie opłaty, wymieniając jej kwotę (np. słowami: „Opłatę stemplową . . . zł. . . gr. uiszczono znaczkami stemplowymi na kopii”).

Do art. 27 i 28.

§ 48. Jeżeli w kontrakcie sprzedaży, albo w kontrakcie dzierżawy kupujący, względnie dzierżawca, zobowiązał się nie tylko do uiszczenia ceny, względnie czynszu, w gotówce, lecz nadto do świadczeń innego rodzaju, to notariusz ma wezwać strony do podania wartości świadczeń dodatkowych (art. 7).

§ 49. Jeżeli świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu aktu notarialnego (art. 27, punkt 1), względnie nie mogło być oznaczone przy sporządzeniu pisma, przedstawionego notariuszowi celem dokonania czynności urzędowej (art. 27, punkt 2), ale na podstawie treści pisma da się ustalić najniższą ilość świadczenia lub jest w piśmie wymieniona zaliczka (art. 9, ustęp drugi), to notariusz ma (o ile nie zachodzi wyjątek, przewidziany w ustępie ostatnim §-u 51) wymierzyć i pobrać opłatę tymczasową, a mianowicie według najniższej ilości świadczenia, względnie według zaliczki.

Notariusz wymierza i pobiera opłatę tymczasową za pierwsze pięciolecie: w przypadku, wymienionym w punkcie e) art. 10, jak również jeżeli strona — w przypadku, przewidzianym w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu, lub w punkcie b) art. 10 — oświadczyła, że chce korzystać z art. 11.

W przypadku, wymienionym w ustępie drugim art. 10, notariusz wymierza i pobiera opłatę za czas, ściśle określony, oraz za pierwsze pięciolecie, następujące po upływie terminu, ściśle określonego. Na żądanie jednak strony, notariusz wymierza i pobiera w tym przypadku opłatę tylko za okres pięcioletni, liczony od chwili sporządzenia pisma, od którego należy się opłata.

§ 50. Notariusz wymierza opłatę od aktu notarialnego (art. 27, punkt 1) także w przypadku przedstawienia mu zawiadomienia o decyzji, zezwalającej na odroczenie płatności (art. 177), a to nawet wtedy, jeżeli według owej decyzji pierwsza rata ma być zapłacona dopiero w pewien czas po sporządzeniu aktu notarialnego.

Jeżeli według decyzji odraczającej pierwsza rata ma być uiszczona przy sporządzeniu aktu notarialnego, to notariusz od uiszczenia tej raty uzależnia sporządzenie aktu.

§ 51. Jeżeli notariuszowi przedstawiono pismo oryginalne albo wtóropis, odpis lub tłumaczenie celem dokonania czynności urzędowej (art. 27, punkt 2) i notariusz jest zdania, że co do przedstawionego pisma nastąpiło naruszenie ustawy o opłatach stemplowych, to jednak nie wymierza od przedstawionego pisma ani opłaty, ani podwyżki i nie jest też obowiązany do przesłania urzędowi skarbowemu odpisu pisma, podlegającego opłacie, ani do zawiadomienia urzędu skarbowego o dostrzeżonym ewentualnie naruszeniu ustawy o opłatach stemplowych, gdy zachodzą warunki następujące:

- a) gdy opłatę od przedstawionego pisma uiszczono uprzednio w kwocie, wymierzonej przez notariusza, mającego siedzibę poza obszarem, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki (art. 27 i 28) albo przez kancelarię sądu, mającego siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki (art. 30, punkt 3) albo przez urząd skarbowy (art. 23, punkt b; art. 24 punkt b; art. 33) lub przez inny właściwy urząd państwowy (art. 32);
- b) gdy urząd skarbowy zaświadczył na piśmie, przedstawionem notariuszowi celem dokonania czynności urzędowej, że od pisma tego uiszczono opłatę w należnej wysokości (§ 71);
- c) gdy strona, po oznajmieniu jej przez notariusza wysokości opłaty (względnie podwyżki), należnej od przedstawionego pisma, oświadcza, że nie żąda dokonania czynności urzędowej, dla której pismo przedstawiła.

To samo tyczy się przypadku, gdy pismo, przedstawione notariuszowi, jest zaopatrzone w zaświadczenie o odroczeniu płatności (§§ 30, 74 i 181).

§ 52. Jeżeli pismo, przedstawione notariuszowi celem dokonania czynności urzędowej (art. 27, punkt 2), zostało zaopatrzone przez urząd skarbowy w pieczęć wpływu (§ 34), to okoliczność ta, sama przez się nie zwalnia notariusza od powzięcia decyzji w zakresie opłaty stemplowej. Jeżeli więc pismo takie nie zostało zaopatrzone przez urząd skarbowy, względnie przez kasę skarbową, w zaświadczenie o wymiarze stwierdzające uiszczenie całej kwoty, wymierzonej przez urząd skarbowy (§§ 36 i 37) ani też w zaświadczenie, przewidziane w punkcie b) §-u 51 lub w ustępie ostatnim tegoż paragrafu, to notariusz ustala, czy pismo podlega opłacie, a jeżeli podlega: wymierza opłatę, ewentualnie też podwyżkę i uzależnia dokonanie czynności urzędowej od uiszczenia opłaty.

Jeżeli zaświadczenie o wymiarze stwierdza wymierzenie opłaty wraz z podwyżką, a uiszczenie tylko opłaty, to nieuiszczenie podwyżki nie jest przeszkodą dokonania czynności urzędowej.

§ 53. Jeżeli od pisma, przedstawionego notariuszowi (art. 27, punkt 2), uiszczono uprzednio opłatę w kwocie, którą podatnik sam obliczył, która jednak zdaniem notariusza jest niższa od należności ustawowej, to notariusz wymierza różnicę między kwotą należną a kwotą uiszczoną, ewentualnie też podwyżkę (art. 28, ustęp trzeci).

Jeżeli kwota, uprzednio uiszczona, a obliczona przez samego podatnika, jest zdaniem notariusza zgodna z należnością ustawową, ale uiszczenie nastąpiło po upływie właściwego terminu lub w sposób nieprawidłowy, to notariusz wymierza podwyżkę.

§ 54. Zaświadczenie notariusza o uiszczeniu opłaty, przewidziane w ustępie szóstym art. 28, ma być umieszczone — o ile chodzi o opłatę od aktu notarialnego (art. 27, punkt 1) — w tekście aktu.

O ile chodzi o opłatę od pisma, przedstawionego notariuszowi celem dokonania czynności urzędowej (art. 27, punkt 2), zaświadczenie ma być umieszczone w tekście świadectwa, stwierdzającego dokonanie czynności urzędowej, jeżeli świadectwo takie zostaje bądź wypisane na piśmie przedstawionem notariuszowi, bądź z pismem tem trwale złączone (a zatem: w tekście świadectwa, stwierdzającego własnoręczność podpisu albo zgodność odpisu lub tłumaczenia z oryginałem albo datę okazania dokumentu; w proteście wekslowym; w zaświadczeniu o rejestracji trybem zgłoszeniowym w myśl prawa cywilnego rosyjskiego). Notariusz ma w świadectwie takim stwierdzić też uiszczenie opłaty od samego świadectwa, jeżeli w przypadku poszczególnym opłata taka się należy (art. 154, ustęp pierwszy; art. 157, 159 i 161). Jeżeli notariusz na przedstawionym mu piśmie nie umieszcza świadectwa o dokonaniu czynności urzędowej (np. w przypadku powołania się w akcie notarialnym na dokument inny), to ma na owym piśmie umieścić zaświadczenie, dotyczące się wyłącznie uiszczenia opłaty stemplowej; data tego zaświadczenia ma być zgodna z datą dokonania czynności urzędowej.

§ 55. Zaświadczenie, o którym mowa w § 54, ma zawierać w przypadku wymierzenia opłaty przez notariusza i uiszczenia do jego rąk wymierzonej kwoty (w całości lub w części):

- 1) pełną wymierzoną sumę,
- 2) (ewentualnie) podział tej sumy na poszczególne części składowe t. j. opłatę pojedynczą i podwyżkę, a w razie wymierzenia kilku opłat — wymierzenie każdej opłaty z osobna (w szczególności: gdy pismo tyczy się dwu lub więcej przedmiotów lub gdy notariusz wymierzył opłatę od pisma, przedstawionego mu celem dokonania czynności urzędowej i zarazem opłatę od świadectwa, stwierdzającego czynność urzędową),
- 3) przy opłatach procentowych — podstawę wymiaru i zastosowaną stopę opłaty,
- 4) ewentualne potrącenie uiszczonej uprzednio kwoty, którą obliczył podatnik sam (art. 23, punkt a; art. 24, punkt a; § 53),
- 5) stwierdzenie, że uiszczono całą kwotę, wymierzoną przez notariusza lub, że uiszczono tylko opłatę pojedynczą bez podwyżki (art. 28, ustęp trzeci), albo tylko część opłaty z powodu zezwolenia na uiszczenie ratami (art. 177),

6) imię i nazwisko (firmę, nazwę) płatnika.

Jeżeli czynność urzędowa nie ma być zapisana do repertorium, to w zaświadczeniu należy podać również pozycję „wykazu wpływów na dochód Ministerstwa Skarbu” (§ 59).

W razie niepobrania opłaty notariusz zaświadcza powód niepobrania:

- a) gdy pismo nie podlega opłacie,
- b) gdy opłatę uiszczono uprzednio w kwocie, którą podatnik sam obliczył i ta kwota zdaniem notariusza nie jest niższa od należności ustawowej, a uiszczenie nastąpiło we właściwym terminie i w sposób prawidłowy,
- c) gdy świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu aktu notarialnego — lub nie mogło być oznaczone przy sporządzeniu pisma, przedstawionego notariuszowi — (art. 9, ustęp pierwszy) i zarazem w treści pisma nie jest podana ilość najniższa lub zaliczka,
- d) gdy władza skarbową zezwoliła na odroczenie płatności całej opłaty albo na uiszczenie pierwszej raty dopiero w pewien czas po sporządzeniu pisma (art. 177),
- e) gdy notariusz wymierzył tylko podwyżkę stemplową, a strona nie uiszczała jej (art. 28, ustęp trzeci, zdanie drugie).

W przypadkach, wymienionych w punktach d), e) notariusz ma uzasadnić wymiar opłaty w sposób, podany wyżej w punktach 1 — 4.

W przypadkach, wymienionych w punktach c), d), zaświadczenie powodu niepobrania nie jest potrzebne, gdy pismo, przedstawione notariuszowi, jest już zaopatrzone w zaświadczenie o odroczeniu płatności (przewidziane w §§ 30, 74 i 181).

§ 56. Jeżeli przed notariuszem odbyła się sprzedaż drogą licytacji (art. 27, punkt 3), to notariusz wymierza opłatę (art. 52, punkt 2 i ustęp ostatni; art. 58; art. 64, punkt 4; art. 65; art. 66, punkt 2; art. 75, punkt b; art. 79, ustęp pierwszy; punkty a, b; art. 131, punkt 2; art. 132) zaraz po zaofiarowaniu najwyższej ceny i ten wymiar — po oznajmieniu go nabywcy — podaje w protokole licytacji w sposób, określony w punktach 1, 2 i 3 §-u 55.

§ 57. Jeżeli przedmiotem sprzedaży drogą licytacji (§ 56) jest rzecz nieruchoma (art. 12, ustęp ostatni) bądź bez przynależności, bądź z przynależnościami (art. 52, ustęp ostatni) albo prawo wydobywania ciał kopalnych lub prawo do części wydobytych ciał kopalnych, względnie do ich pieniężnej równowartości (art. 64, punkty 1 i 3), to opłatę, wymierzoną przez notariusza (§ 56), należy uiszczyć do jego rąk gotówką w ciągu trzech tygodni od dnia licytacji (art. 28, ustęp czwarty; art. 59, ustęp pierwszy; art. 65, ustęp ostatni).

W razie uiszczenia opłaty przed podpisaniem protokołu licytacji notariusz stwierdza uiszczenie w tymże protokole; w razie uiszczenia późniejszego notariusz na żądanie płatnika wydaje mu pokwitowanie, w którym wymienia pozycję „wykazu wpływów na dochód Ministerstwa Skarbu” (§ 59). W razie uiszczenia w kasie skarbowej podatnik ma złożyć no-

tarjuszowi pokwitowanie, wydane przez kasę skarbową lub uwierzytelniony odpis tego pokwitowania.

Nieuiszczenie opłaty, w ciągu pięciu tygodni od dnia licytacji, powoduje obowiązek uiszczenia kary za zwłokę (ustawa z dnia 31 lipca 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721).

§ 58. O ile chodzi o sprzedaż drogą licytacji przedmiotów innego rodzaju, niż wymienione w § 57, opłata ma być uiszczona gotówką do rąk notariusza niezwłocznie po dokonaniu sprzedaży (art. 28, ustęp czwarty; art. 71, ustęp czwarty; art. 80, ustęp trzeci); jeżeli nabywca nie zastosował się do tego przepisu, to notariusz stwierdza, w protokóle licytacji, że sprzedaż nie doszła do skutku (art. 71, ustęp przedostatni).

Uiszczenie opłaty stwierdza notariusz w protokóle licytacji.

§ 59. Notariusz prowadzi „wykaz wpływów na dochód Ministerstwa Skarbu” według załączonego wzoru 3. Do wykazu tego zapisuje wszelkie kwoty, pobrane na mocy ustawy o opłatach stemplowych. Notariusze mający siedzibę na obszarach, na których obowiązuje kodeks cywilny francuski lub prawo cywilne rosyjskie, zapisują nadto do wykazu wpływów kwoty, pobrane tytułem podatku od darowizn.

W kolumnie 1 rozpoczyna się z początkiem każdego okresu budżetowego nowa numeracja.

W kolumnie 5 należy podać zasadniczo tylko rodzaj pisma (wpisując np. wyrazy: „oblig”, „spółka”, „pełnomocnictwo”, „kwit” i t. p.). Przy czynnościach jednak, mających za przedmiot przeniesienie własności nieruchomości albo dzierżawę lub najem nieruchomości należy wymienić — oprócz rodzaju pisma — imiona i nazwiska osób działających, rodzaj rzeczy nieruchomej oraz miejscowość, w której ona się znajduje; co do nieruchomości ziemskiej również jej przetrzeń i budynki, na niej się znajdujące — jeżeli te dane są wymienione w piśmie, podlegającym opłacie.

W kolumnie 7 należy wpisywać opłaty od pism, wymienionych w art. 52, w wysokości 4%, 1%, 0.5%, 0.2% i 3 zł. (art. 58) oraz opłatę w wysokości 1% (art. 66) od przejścia własności przynależności rzeczy nieruchomej (art. 52, ustęp ostatni) i innych rzeczy ruchomych, które przechodzą na własność razem z nieruchomością (np. przenoszone razem z nieruchomością fabryczną surowce i gotowe towary). Natomiast innego rodzaju opłaty, wiążące się z przejściem własności nieruchomości, mają być wpisywane w odpowiednich innych kolumnach, a mianowicie: opłaty od pism, stwierdzających wniesienie nieruchomości do spółki tytułem wkładu rzeczowego (art. 106 — 108) — w kolumnie 8), opłaty zaś od pism, stwierdzających dział majątku wspólnego, w którego skład wchodzi nieruchomość (art. 131) albo umowę przygotowawczą (art. 134), dotyczącą się nieruchomości albo przelew prawa, wynikającego z takiej umowy lub oferty (art. 53, punkt 3 i art. 66) — w kolumnie 10.

Zapisanie do wykazu wpływów ma nastąpić jak najrychlej; na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki — jeżeli dana czynność urzędowa nie ma być zapisana do repertorium, to zapisanie do wykazu wpływów ma nastąpić tego samego dnia, w którym notariusz pobrał opłatę.

§ 60. Notariusz wnosi do kasy skarbowej kwoty, zapisane do „wykazu wpływów”, w terminach następujących:

- 1) za czas od dnia 1 do dnia 7 każdego miesiąca — w dniu 8 danego miesiąca;
- 2) za czas od dnia 8 do dnia 14 — w dniu 15 danego miesiąca; 3) za czas od dnia 15 do dnia 21 — w dniu 22 danego miesiąca; 4) za czas od dnia 22 do końca miesiąca — w dniu 1 miesiąca następnego.

Jeżeli termin przypada na dzień wolny od zajęć urzędowych, to wniesienie do kasy skarbowej ma nastąpić w najbliższym dniu powszednim.

Notariuszowi wolno też wpłacać częściej, niż podano w ustępie poprzednim; nie wolno jednak jedną sumą obejmować należności z miesiąca ubiegłego i z miesiąca bieżącego.

Notariusz przedstawia kasie skarbowej deklarację ułożoną według załączonego wzoru 4.

Notariusz może też przysyłać należności powyższe kasie skarbowej za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności. Również w tym przypadku notariusz przysyła kasie skarbowej deklarację; w deklaracji tej należy wyrazić „przy niniejszem”, zastąpić wyrazami „za pośrednictwem P. K. O.”

Każda wpłata ma być uwidoczniiona w kolumnie 13 wykazu wpływów — przez wymienienie czasu, którego wpłata dotyczy, oraz daty wniesienia do kasy skarbowej, względnie przesłania za pośrednictwem P. K. O.

§ 61. Wykaz wpływów na dochód Ministerstwa Skarbu ma być po upływie danego miesiąca podsumowany i przesłany izbie skarbowej, w której okręgu notariusz ma siedzibę — w ciągu tygodnia po upływie danego miesiąca.

§ 62. W zawiadomieniu o nieuiszczeniu wymierzonej podwyżki (art. 28, ustęp trzeci) notariusz ma wymienić: datę pisma, podlegającego opłacie; rodzaj czynności prawnej, pismem tem stwierdzonej; jej przedmiot; imiona i nazwiska (firmy, nazwy) — tudzież, o ile to możliwe, adresy — osób działających; podstawę wymiaru opłaty stemplowej; ewentualnie: kwotę opłaty stemplowej, uiszczoną przed przedstawieniem pisma notariuszowi; ewentualnie: kwotę opłaty, wymierzoną przez notariusza i do tego rąk uiszczoną; kwotę podwyżki i powód wymierzenia jej; datę wymierzenia podwyżki; wreszcie: imię i nazwisko (firmę, nazwę) osoby, na której żądanie notariusz wykonał czynność urzędową.

Zawiadomienie powyższe notariusz sporządza niezwłocznie; przysyła je urzędowi skarbowemu dopiero po upływie miesiąca od dnia wymierzenia podwyżki, zaopatrzywszy w adnotację: „Odwołanie wniesiono dnia . . .” lub „Odwołania nie wniesiono”; adnotacja ta ma być zaopatrzona w podpis i pieczęć notariusza. Zawiadomienia, sporządzone w pierwszej połowie miesiąca, należy przysłać urzędowi skarbowemu w czasie od dnia 16 do dnia 20 miesiąca następnego; zawiadomienia zaś, sporządzone w drugiej połowie miesiąca, należy przysłać w czasie od dnia 1 do 5 miesiąca drugiego, następującego po upływie miesiąca danego (np. zawiadomienia, sporządzone w czasie od dnia 1 do dnia 15 stycznia, należy przysłać w czasie od dnia 16 lutego do dnia 20 lutego; zawiadomienia zaś, sporządzone w czasie od dnia 16

do dnia 31 stycznia, należy przesłać w czasie od dnia 1 do dnia 5 marca).

§ 63. Notariusz, mający siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki, ma w każdym przypadku, w którym wymierzył opłatę od sprzedaży nieruchomości, albo prawa do ciał kopalnych drogą licytacji (§ 57), i w którym opłaty tej nie uiszczono w ciągu trzech tygodni od dnia licytacji (art. 59), zawiadomić urząd skarbowy niezwłocznie o nieuiszczeniu opłaty. W zawiadomieniu tem należy wymienić: datę licytacji, jej przedmiot, imię i nazwisko (firmę, nazwę) i adres nabywcy (względnie wszystkich nabywców); podstawę wymiaru i kwotę wymierzonej opłaty.

§ 64. Odpisy, wymienione w ustępie piątym art. 28, ma notariusz przysyłać urzędowi skarbowemu: za okres od dnia 1 do dnia 15 każdego miesiąca — najpóźniej do dnia 20 tegoż miesiąca; za okres zaś od dnia 16 do końca miesiąca — w ciągu pierwszych dni miesiąca następnego.

Notariusz, mający siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki, ma — jak dotychczas — na mocy art. 60 (ustępu drugiego) pruskiej ustawy z dnia 21 września 1899 r. o postępowaniu w sprawach niespornych (Zb. Pr. prusk. str. 249) sporządzać i przechowywać uwierzytelnione odpisy tych dokumentów, na których zaświadczył własnoręczność podpisu, lub znaku ręcznego pod tekstem, który sam ułożył.

Postępowanie ze środkami odwoławczymi w przypadkach wymiaru opłat stemplowych, dokonanego przez notariusza, określają §§ 96 i 98.

Do art. 29 *).

§ 65. Na mocy punktu c) art. 29 notariusz przy nadawaniu dokumentowi prywatnemu formy aktu notarialnego, względnie przy uwierzytelnieniu podpisu lub znaku ręcznego, nie żąda dostarczenia odpisu, przeznaczanego dla urzędu skarbowego, w przypadkach następujących:

- a) gdy opłatę uiszczono uprzednio w kwocie wymierzonej przez notariusza, mającego siedzibę poza obszarem, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki (art. 27), lub przez kancelarię sądową (art. 30, punkt 3), lub przez urząd skarbowy (art. 23, punkt b; art. 24, punkt b; art. 33), lub przez inny właściwy urząd państwowy (art. 32);
- b) gdy urząd skarbowy zaświadczył, że od pisma tego uiszczono opłatę w należnej wysokości (§ 71);
- c) gdy pismo jest zaopatrzone w zaświadczenie o odroczeniu płatności (§ 30; § 55, punkty c, d; §§ 74 i 187).

§ 66. Jeżeli w przypadku poszczególnym opłata musi lub może być uiszczona znaczkami stemplowymi (§ 18, punkt g) i strona chce ją uiszczyć zapomocą skasowania znaczków stemplowych przez notariusza (art. 29, ustęp ostatni), to notariusz nakleja znaczki stemplowe, dostarczone przez stronę, na piśmie, podlegającym opłacie i kasuje te znaczki:

*) §§ 65 i 66 mają zastosowanie wyłącznie na obszarze, na którym obowiązuje austriacki kodeks cywilny.

- a) bądź przez przepisanie początkowymi wyrazami aktu notarialnego, względnie dokumentu prywatnego, ułożonego przez notariusza, na którym on następnie uwierzytelnia odpis lub znak ręczny,
- b) bądź przez przepisanie początkowymi wyrazami klauzuli uwierzytelnienia,
- c) bądź — w razie umieszczenia znaczków poza tekstem pisma, podlegającego opłacie i poza tekstem klauzuli uwierzytelnienia — zapomocą pieczęci urzędowej, w ten sposób, aby na każdym znaczku znajdował się jeden odcisk pieczęci, przechodzący częściowo na papier lub na znaczek sąsiedni.

W tekście aktu notarialnego, względnie w klauzuli uwierzytelnienia podpisu (znaku ręcznego), notariusz stwierdza, że skasował znaczki stemplowe i w jakiej wysokości.

Skasowanie znaczków stemplowych przez notariusza nie uchyła zastosowania art. 42. Jeżeli więc kwota znaczków wynosi mniej, niż należna opłata, to zostanie wymierzona podwyżka, przewidziana w art. 42.

Do punktu 5 art. 30.

§ 67. W przypadkach, w których zostało wydane orzeczenie w przedmiocie wykupu majątku rodzowego, akt wykupu (zdanie ostatnie artykułu 1443 ros. ustawy postępowania cywilnego) może być wydany dopiero po uiszczeniu opłaty stemplowej, wymierzonej przez kancelarię sądową (art. 30, ustęp trzeci); opłata nie podlega więc przymusowemu ściągnięciu.

Do art. 31.

a) Postanowienia ogólne o współudziale sądów przy wymiarze i poborze opłat stemplowych.

§ 68. Jeżeli opłaty stemplowej, wymierzonej przez kancelarię sądową zapomocą nakazu płatniczego nie uiszczono w przepisany terminie (art. 59; art. 71, ustęp ostatni; art. 133 ustęp ostatni), to urząd skarbowy zarządzi ściągnięcie przymusowe; w tym celu kancelaria sądowa przesyła urzędowi skarbowemu odpowiednie zawiadomienia.

§ 69. Jeżeli sądowi przedstawiono celem uwierzytelnienia podpisu lub znaku ręcznego pismo, podlegające opłacie stemplowej, to sąd dokona uwierzytelnienia:

- a) gdy opłatę uiszczono uprzednio — bądź zapomocą znaczków stemplowych bądź gotówką — w kwocie, wymierzonej przez urząd skarbowy (art. 23, punkt b; art. 24, punkt b; art. 33) lub przez inny właściwy urząd państwowy (art. 32);
- b) gdy urząd skarbowy na piśmie, przedstawionem sądowi celem uwierzytelnienia podpisu lub znaku ręcznego, zaświadczył, że od pisma tego uiszczono opłatę w należnej wysokości (§ 71),
- c) gdy pismo jest zaopatrzone przez urząd skarbowy (§§ 30 i 187) lub przez inny właściwy urząd (§ 74) w zaświadczenie o odroczeniu płatności.

Jeżeli w przypadku, wymienionym w punkcie a) lub b), wymierzono opłatę pojedynczą wraz z podwyżką, to uwierzytelnienie podpisu (znaku ręcznego) jest uzależnione jedynie od uiszczenia opłaty pojedynczej.

§ 70. Sąd dokona uwierzytelnienia mimo braku warunków, wymienionych w § 69, gdy podpis lub znak ręczny mają być uwierzytelnione:

- a) na pełnomocnictwie, nie zawierającym zarazem umowy o wynagrodzenie pełnomocnika (art. 113) — jeżeli opłatę, przewidzianą w art. 111 uiszczono,
- b) na dokumencie, zawierającym zezwolenie na wykreślenie długu pieniężnego w księdze wieczystej, jeżeli dokument oprócz zezwolenia na wykreślenie oraz pokwitowania z uiszczenia długu, który ma być wykreślony, nie zawiera żadnych innych postanowień, a uiszczono opłatę, przewidzianą w art. 139.

§ 71. Urząd skarbowy obowiązany jest — w razie przedstawienia mu pisma, od którego uiszczono opłatę w kwocie, którą podatnik sam obliczył (art. 23, punkt a; art. 24, punkt a; art. 25; art. 29, ustęp ostatni) — na żądanie osoby, która pismo przedstawiła, zbadać, czy uiszczono opłatę w kwocie należnej. W razie stwierdzenia, że uiszczono kwotę należną, urząd skarbowy zaświadcza to na przedstawionym piśmie; w zaświadczeniu tem wymienia należną kwotę oraz sposób uiszczenia.

Przepis powyższy stosuje się również, jeżeli w przypadku, przewidzianym w punkcie b) art. 24, strona po wręczeniu jej „kartki wymiarowej” (§ 35) nie udała się do kasy skarbowej, lecz uiściła opłatę zapomocą przekazu pocztowego, lub za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności, albo uiściła w innej kasie skarbowej, a nie w tej, którą wskazał urząd skarbowy, lub wreszcie udała się wprawdzie do właściwej kasy skarbowej, ale przedstawiła jej tylko kartkę wymiarową, a nie przedstawiła pisma, podlegającego opłacie, wobec czego umieszczenie pokwitowania, przewidzianego w § 37, na tem piśmie nie było możliwe.

b) Postanowienia specjalne dla obszaru, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki.

§ 72. Na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki, opłata stemplowa, wymierzona przez kancelarię sądową, ma być uiszczona do rąk urzędnika sądowego, prowadzącego księgę pieniężną (§ 113 instrukcji sądowej z dnia 5 maja 1897 r., austr. Dz. P. P. Nr. 112).

§ 73. Jeżeli sądowi, mającemu siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki, przedstawiono celem uwierzytelnienia podpisu lub znaku ręcznego pismo, podlegające opłacie stemplowej, to sąd dokona uwierzytelnienia nie tylko w przypadkach, wymienionych w §§ 69 i 70, lecz także w razie złożenia sądowi odpisu przeznaczonego dla urzędu skarbowego oraz opłaty za uwierzytelnienie tego odpisu (art. 31, ustęp przedostatni, zdanie ostatnie); złożenie odpisu nie zwalnia stron od obowiązku uiszczenia opłaty w przepisany terminie (art.

20, 21, 22 i 138), w sposób, przewidziany w art. 23, względnie 24.

Do art. 32.

§ 74. Art. 32 stosuje się zarówno do umów, zawieranych przez Skarb Rzeczypospolitej albo przez będące odrębnymi osobami prawnymi państwowe zakłady i przedsiębiorstwa, jako też do umów, które zawiera urząd państwowy jako zarządca majątku niepaństwowego.

Jeżeli świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu pisma i nie jest też znana najniższa ilość świadczenia ani nie zostaje wypłacona zaliczka (art. 9), to urząd, zawierający umowę, zaświadcza odroczenie płatności zarówno na egzemplarzu umowy, pozostającym w urzędzie, jako też na tym, który jest przeznaczony dla współkontrahenta.

Jednocześnie z doręczeniem egzemplarza, zaopatrzonego w takie poświadczenie, urząd doręcza współkontrahentowi pismo, w którym oznajmia mu, że opłata stemplowa ma być uiszczana ratami w miarę wykonywania zobowiązania. W piśmie tem należy podać: 1) terminy, w których mają być uiszczone poszczególne raty, 2) sposób obliczenia podstawy wymiaru każdej raty, 3) stopę opłaty (z powołaniem się na odpowiedni przepis ustawy o opłatach stemplowych), 4) sposób uiszczenia.

Do art. 35⁵⁾.

§ 75. Zawiadomienia o dostrzeżonych naruszeniach ustawy o opłatach stemplowych mają być przesyłane do tego urzędu skarbowego (§ 16), w którego okręgu ma siedzibę sąd, względnie inny urząd państwowy, który stwierdził naruszenie ustawy.

Do zawiadomień należy używać formularzy według załączonego wzoru 5, których na żądanie sądu, względnie innego urzędu państwowego dostarcza izba skarbową. Użycia formularza można zaniechać w razie przesłania urzędowi skarbowemu wierzytelnego odpisu zakwestjonowanego pisma; należy jednak na odpisie podać, na czym polega naruszenie ustawy i opinję tę uzasadnić.

Pismo należy zaopatrzyć w adnotację, stwierdzającą zakwestjonowanie, w formie następującej:

„Zakwestjonowano z powodu nieuiszczenia” (albo „niedostatecznego uiszczenia”, „spóźnionego uiszczenia”, „uiszczenia nieprawidłowego”) opłaty stemplowej. Zawiadomienie przesłano Urzędowi Skarbowemu w dnia

Pieczęć urzędowa

Podpis“.

W razie przesłania urzędowi skarbowemu uwierzytelnionego odpisu zakwestjonowanego pisma należy na niem umieścić klauzulę powyższą z tą zmianą, że wyraz „Zawiadomienie” zastępują wyrazy: „Odpis wierzytelny”.

Przepisy powyższe należy stosować również w przypadku zakwestjonowania wtóropisu, odpisu, lub tłumaczenia — z powodu niedostarczenia dowodu, iż uiszczono opłatę od pisma pierwszego (§ 2). W takim razie jednak adnotacja, stwierdzająca za-

⁵⁾ Przepis przejściowy w § 188.

kwestjonowanie (umieszczona na wtóropisie, względnie na odpisie, lub tłumaczeniu), ma brzmieć: „Zakwestjonowano z powodu niedostarczenia dowodu uiszczenia opłaty stemplowej od pisma pierwszego. Zawiadomienie przesłano Urzędowi Skarbowemu w dn.

Pieczęć urzędowa.

Podpis”.

§ 76. Jeżeli zachodzi podejrzenie, że znaczek stemplowy został podrobiony, przerobiony lub powtórnie użyty (art. 39), to należy w adnotacji o zakwestjonowaniu (§ 75) wyraz „nieuiszczenia” zastąpić wyrazami: „nieprawdziwości znaczka stemplowego”. W takim razie należy do zawiadomienia o dostrzeżonym naruszeniu ustawy załączyć zakwestjonowane pismo; przepis ten nie dotyczy pism, przechowywanych u notariusza, w archiwum notarialnym, lub w zbiorze dokumentów księgi wieczystej.

Do art. 37°).

§ 77. W zaświadczeniach o uiszczeniu opłaty stemplowej należy podać, w jaki sposób ją uiszczono, a mianowicie: czy znaczkami stemplowymi (względnie zapomocą papieru stemplowego), czy gotówką. W razie uiszczenia znaczkami należy podać, czy są przepisane początkowymi, względnie końcowymi, wyrazami tekstu (art. 23, punkt a; § 33), lub stwierdzającymi zawarcie umowy podpisami stron (art. 23, punkt a; § 33) — czy też znajdują się poza tekstem, a w tym ostatnim razie: czy i przez kogo zostały skasowane. W razie uiszczenia gotówką należy wymienić datę uiszczenia oraz kasę i pozycję dziennika kasowego względnie pozycję rejestru opłat stemplowych, uiszczanych bezpośrednio (§ 41).

Do art. 38°).

§ 78. Kontrolę celem stwierdzenia, czy przepisy o opłatach stemplowych są przestrzegane („kontrolę stemplową”), wykonywują:

- 1) w sądach, u notariuszów oraz w innych urzędach państwowych, w wojewódzkich i powiatowych związkach komunalnych, w magistratach miast, których liczba mieszkańców przewyższa 50.000 oraz w Banku Polskim — urzędnicy, upoważnieni do tej czynności przez izbę skarbową;
- 2) w innych przypadkach, przewidzianych w art. 38 — urzędnicy, upoważnieni bądź przez izbę skarbową, bądź przez naczelnika urzędu skarbowego (§ 16).

Z pomiędzy akt urzędów państwowych i samorządowych nie podlegają kontroli stemplowej:

a) akta, oznaczone jako „poufne”, lub „tajne” (w szczególności wszelkie akta, dotyczące się tajemnic wojskowych, choćby przechowywane w urzędach, nie podlegających Ministerstwu Spraw Wojskowych), b) akta personalne, c) karno-sądowe, karno-administracyjne i dyscyplinarne, d) dotyczące się spraw bezpieczeństwa publicznego, e) rozporządzenia ostatniej woli — przed rozpoczęciem ich wykonania, f) wszelkie kategorie akt, dotyczące się wyłącznie przedmiotów, nie podlegających opłatom stemplowym.

^o) Przepis przejściowy w § 188.

^o) Przepis przejściowy w § 188.

§ 79. Kontrolę stemplową wykonywa się w godzinach urzędowych, względnie — o ile chodzi o przedsiębiorstwa, obowiązane do płacenia podatku przemysłowego, lub ustawowo zwolnione od tego podatku (art. 38, punkt 2) — w porze, wyznaczonej do prowadzenia przedsiębiorstwa. Kontrolę należy przeprowadzić w ten sposób, aby nie przeszkadzała urzędowaniu, lub prawidłowemu prowadzeniu przedsiębiorstw.

Urzędnik, dokonywający kontroli stemplowej, winien stwierdzić dostrzeżone naruszenia przepisów o opłatach stemplowych w formie protokołu, ułożonego według wzoru 6.

W razie kontroli u notariusza winien urzędnik kontrolujący okazać protokół notariuszowi, w razie zaś kontroli w sądzie albo w innym urzędzie państwowym, lub samorządowym — kierownikowi urzędu, lub funkcjonariuszowi, wyznaczonemu w tym celu przez kierownika.

Notariusz, względnie kierownik urzędu, lub jego zastępca, winni potwierdzić na protokole, że został im przedstawiony do przejrzania; mogą dopisać, lub wnieść oddzielnie swoje uwagi.

W razie kontroli w przedsiębiorstwie, obowiązkiem do płacenia podatku przemysłowego, lub ustawowo zwolnionem od tego podatku (art. 38, punkt 2), ma urzędnik kontrolujący okazać protokół przedsiębiorcy lub jego zastępcy, jeżeli jeden lub drugi jest obecny w czasie zakończenia kontroli i wezwać do potwierdzenia podpisem, że protokół został udzielony do przejrzania. Nieobecność lub odmówienie podpisania winien urzędnik kontrolujący zaznaczyć na protokole z udziałem świadka.

Przedsiębiorca (lub jego zastępca) może dopisać lub oddzielnie wnieść swoje uwagi. O ileby z nich wynikało, że przedsiębiorca kwestionuje prawdziwość twierdzeń urzędnika kontrolującego, dotyczących się stanu faktycznego, urzędnik ten winien załączyć do protokołu odnośne pisma zakwestjonowane. Pierwopisy można zastąpić odpisami, dostarczonemi przez przedsiębiorcę, na których urzędnik kontrolujący lub władza skarbową stwierdzi zgodność z pierwopisami; w razie niedostarczenia odpisu władza skarbową zwraca pierwopis najpóźniej przy ostatecznym załatwieniu sprawy w instancji pierwszej.

Jeżeli przy kontroli znaleziono pismo, zaopatrzone w znaczki stemplowe, co do których zachodzi podejrzenie, że są podrobione, albo że były już poprzednio użyte (art. 39), to pismo takie dołącza się do protokołu. Przepis ten nie dotyczy pism, przechowywanych u notariusza, w archiwum notarialnym lub w zbiorze dokumentów księgi wieczystej.

Urzędnik kontrolujący zaopatrza każde pismo zakwestjonowane w adnotację, stwierdzającą zakwestjonowanie, w formie następującej:

„Zakwestjonowano przy kontroli dn r . . .
Zapisano do protokołu pod poz.”

Adnotacja ta ma być zaopatrzona w podpis urzędnika kontrolującego, z wymienieniem jego stanowiska służbowego.

Do art. 39 i 40.

§ 80. W przypadkach, w których orzecznictwo z powodu naruszenia ustawy o opłatach stemplowych

należy do sądu okręgowego, sąd ten ma po ukończeniu postępowania karnego przesłać akta urzędowi skarbowemu do przejrzenia. Właściwym jest ten urząd skarbowy, który przesłał prokuratorowi przy sądzie okręgowym doniesienie o naruszeniu ustawy.

Jeżeli postępowanie karne rozpoczęło się bez doniesienia ze strony urzędu skarbowego, to sąd okręgowy ma o rozpoczęciu postępowania zawiadomić ten urząd skarbowy, w którego okręgu została wymierzona opłata stemplowa od pisma, stanowiącego przedmiot przestępstwa, a w braku takiego wymiaru ten urząd skarbowy, w którego okręgu ma zamieszkanie obwiniony, względnie jeden z obwinionych. Temuż urzędowi skarbowemu należy przesłać akta po ukończeniu postępowania karnego.

Do art. 45 (ustępu pierwszego).

§ 81. Zwrot opłaty stemplowej, uiszczonej nienależnie, nastąpi na skutek podania, złożonego urzędowi skarbowemu w ciągu roku od dnia uiszczenia, tylko w przypadkach następujących:

- a) gdy uiszczono opłatę wyłącznie zapomocą urzędowego papieru wekslowego (bez użycia nadto znaczków stemplowych),
- b) gdy znaczki stemplowe skasował sam podatnik,
- c) gdy znaczki stemplowe skasował notariusz, mający siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki (art. 29, ustęp ostatni; art. 124),
- d) gdy znaczki stemplowe na wekslu skasował bank na mocy art. 124, lub na mocy zezwolenia, udzielonego bankowi przez Ministra Skarbu na mocy tegoż artykułu,
- e) w razie skasowania znaczków stemplowych na składowym dowodzie zastawniczym (warancje) przez zarząd domu składowego (§ 151),
- f) gdy podatnik wniósł do kasy skarbowej sumę, którą sam obliczył (art. 22, ustęp ostatni; art. 24, punkt a; art. 25).

Jeżeli natomiast kwota, uiszczona nienależnie, została ustalona drogą wymiaru urzędowego, to art. 45 nie ma zastosowania, a zwrot nadpłaty nastąpi tylko, jeżeli w ciągu miesiąca od dnia dokonania wymiaru wniesiono odwołanie, i ono zostało następnie uwzględnione (art. 46 i 47 oraz §§ 93—96).

§ 82. Podanie o zwrot nadpłaty (§ 81) jest wolne od opłaty stemplowej (art. 142, punkt 8).

W razie uiszczenia opłaty zapomocą papieru stemplowego, lub zapomocą znaczków stemplowych, które skasował sam podatnik, albo bank, lub zarząd domu składowego (§ 81, punkty a — e), należy do podania, zawierającego wniosek o zwrot nadpłaty, załączyć pismo, od którego opłatę uiszczono.

W razie uiszczenia — gotówką w kasie skarbowej — opłaty, którą podatnik sam obliczył, w przypadku przewidzianym w punkcie „a” artykułu 24, należy załączyć pismo, od którego opłatę uiszczono oraz kwit kasy skarbowej.

Podanie o zwrot nadpłaty należy wnieść w przypadkach, wymienionych w punktach a, b, d, e, §-u 81, do tego urzędu skarbowego, w którego okręgu petent ma mieszkanie lub siedzibę. W przypadkach, wymienionych w punktach c, f, §-u 81, należy podanie

o zwrot nadpłaty wnieść do tego urzędu skarbowego, w którego okręgu ma siedzibę odnośny notariusz względnie odnośna kasa skarbową.

Do art. 45 (ustępu drugiego).

§ 83. Wymiana znaczków stemplowych (§ 20) nastąpi:

- a) gdy znaczek nienaklejony uległ uszkodzeniu, np. zlepieniu, lub poplamieniu,
- b) gdy znaczek stemplowy naklejono na papierze, który nie jest zapisany, ale który (z powodu poplamienia, przedarcia lub t. p.) nie może być użyty do sporządzenia pisma,
- c) gdy znaczek stemplowy naklejono na papierze, na którym jest umieszczone pismo niepodpisane, albo
- d) na świadectwie urzędowym (art. 154 i następne) — jeżeli urząd, który świadectwo przygotował, zaświadczył na niem, że zostało unieważnione,
- e) na podaniu, wystosowanym do urzędu państwowego (art. 140 i następne), ale nie wniesionem.

Nie nastąpi wymiana w przypadku rozdarcia znaczka stemplowego na dwie lub więcej części.

§ 84. Wymiana, przewidziana w punktach b, c §-u 83, nastąpi tylko w takim razie, gdy jest zupełnie niewątpliwem, że papier zaopatrzony w znaczek stemplowy, a przedstawiony do wymiany, nie jest częścią składową pisma, już podpisanego.

Nie nastąpi więc wymiana np. gdy przedstawiono jedynie papier, na którym niema początku pisma, lub który, zawierając początek pisma, jest zapisany w całości (wobec czego możliwe jest, że ciąg dalszy pisma — wraz z podpisem — znajduje się na innym papierze) lub gdy przekreślenie, skrobanie, zalanie atramentem, wywabienie tekstu itp. zmiany wywołują przypuszczenie, że w miejscu, w ten sposób uszkodzonym, znajdował się podpis.

Również nie wymienia się znaczka stemplowego, zdjętego z papieru, na którym był już umieszczony.

§ 85. Zasadniczo nie jest dopuszczalna wymiana znaczków stemplowych, umieszczonych na piśmie, już podpisanem. Wyjątek od tej zasady stanowią: znaczki stemplowe, umieszczone na wekslu trasowanym, płatnym na własne zlecenie wystawcy, lub na jego rzecz, jak również na wekslu zaopatrzonym jedynie w indosy, a niezaopatrzonym ani w podpis wystawcy, ani w podpis akceptanta: w tych przypadkach stosuje się § 86.

Od zasady, wypowiedzianej w punkcie c) §-u 83, w myśl której zostaje wymieniony znaczek stemplowy, umieszczony na piśmie niepodpisanem, stanowią wyjątek znaczki stemplowe na rachunku, lub na innym piśmie, stwierdzającym wykonanie umowy (art. 72 i art. 90, ustęp drugi); nie nastąpi wymiana znaczka stemplowego, umieszczonego na piśmie takim, jeżeli ono wprawdzie nie jest zaopatrzone w podpis (t. j. nazwisko lub firmę wystawcy, umieszczone pod tekstem rachunku), ale nazwisko lub firma wystawcy są na rachunku uwidocznione w inny sposób (w szczególności zapomocą druku lub pieczętki).

§ 86. Wymiana urzędowego blankietu wekslowego (§ 154) nastąpi:

- a) gdy blankiet taki (z powodu poplamienia, przedarcia, lub t. p.) nie może być użyty do sporządzenia wekslu;
- b) gdy na blankiecie takim umieszczony jest tekst wekslu, ale niema żadnego podpisu,
- c) gdy na wekslu trasowanym, płatnym na własne zlecenie wystawcy lub na jego rzecz, znajduje się tylko podpis wystawcy (a niema ani podpisu akceptanta, ani indosu),
- d) gdy na wekslu nie są podpisani ani wystawca, ani akceptant, ale są indosy.

Nie wymienia się blankietu wekslowego w razie rozdarcia na dwie lub więcej części, jak również gdy przekreślenia, skrobienia, zalanie atramentem, wywabienie tekstu itp. zmiany wywołują przypuszczenie, że w miejscu w ten sposób uszkodzonym znajdował się podpis.

§ 87. O wymianę znaczków stemplowych (§§ 83 — 85) i urzędowych blankietów wekslowych (§ 86) należy zwrócić się do urzędu skarbowego (§ 16) z podaniem, które jest wolne od opłaty stemplowej (art. 143, punkt 8).

W podaniu należy wymienić poszczególne rodzaje znaków stemplowych, kategorie wartości, ilość sztuk każdej kategorii i łączną wartość wszystkich sztuk danej kategorii. W razie przedstawienia do wymiany blankietu wekslowego z naklejonym na nim znakiem stemplowym należy ten blankiet oznaczyć w podaniu w formie następującej: „blankiet wekslowy z naklejonym znakiem stemplowym łącznej wartości zł. . . . gr. . . .” Podanie można też ułożyć w formie wykazu według załączonego wzoru 7.

Urząd skarbowy może przyjąć znaki stemplowe, przedstawione do wymiany, mimo niedołączenia podania, przewidzianego w ustępie poprzednim — jeżeli złożono niewielką ilość znaków stemplowych i urząd może sprawę załatwić natychmiast.

Jeżeli podanie (ustępy: pierwszy i drugi niniejszego paragrafu) nie może być załatwione natychmiast po wniesieniu, to na żądanie petenta urząd wyda mu pokwitowanie, wymieniające imię i nazwisko (firmę, nazwę) petenta oraz ogólną wartość znaków stemplowych, przedstawionych do wymiany. Jeżeli z powodu wielkiej ilości przedstawionych znaków stemplowych obliczenie ich wartości nie może nastąpić natychmiast, to urząd zaznacza w pokwitowaniu, że podaje wartość według oznajmienia petenta. Pokwitowanie podlega opłacie stemplowej w kwocie 20 gr. (art. 149).

§ 88. W razie przedstawienia do wymiany znaczków stemplowych nienaklejonych ma urząd skarbowy po powzięciu decyzji o dopuszczalności wymiany nakleić znaczki stemplowe na papierze, ale oddzielnie te, których wymiany dozwolił i oddzielnie te, których wymiany odmówił.

Na każdym papierze, na którym urząd skarbowy nakleił znaczki stemplowe, jak również na każdym przedstawionym przez petenta: papierze z naklejonym znakiem stemplowym lub blankiecie wekslowym, umieszcza urząd skarbowy zaświadczenie o dozwoleniu wymiany, względnie adnotację o odmowie — zaopatrzone w datę, pieczęć urzędową i podpis.

Jeżeli naklejenie znaczków stemplowych na papierze jest niemożliwe, gdyż są zlepione, to należy

znaczki włożyć do koperty, opieczetować ją i umieścić na niej jedno z dwóch zaświadczeń wyżej wymienionych.

Jest też dopuszczalne zszyć i opieczetowanie wszystkich tych papierów, co do których urząd skarbowy dozwala wymiany oraz osobnej kartki, na której umieszcza się zaświadczenie o dozwoleniu wymiany.

Adnotacja o odmowie musi być umieszczona na każdym papierze osobno; nie należy zszywać papierów, co do których wymiany odmówiono.

§ 89. Znaczki stemplowe oraz blankiety wekslowe wymienia się zasadniczo na znaki stemplowe tego samego rodzaju. Na żądanie petenta urząd skarbowy dozwoli jednak w całości lub w części wymiany znaczków stemplowych na blankiety wekslowe, lub blankietów wekslowych na znaczki stemplowe.

Sposób dokonania wymiany blankietu wekslowego z naklejonym znakiem stemplowym jest pozostawiony uznaniu urzędu skarbowego.

§ 90. Jeżeli podanie (§ 87, ustępy: pierwszy i drugi) zostało załatwione natychmiast, w obecności petenta, jak również w przypadku wniosku ustnego (§ 87, ustęp trzeci), urząd skarbowy — w razie załatwienia przychylnego — dorecza petentowi niezwłocznie odnośne papiery względnie koperty, zaopatrzone w zaświadczenie o dozwoleniu wymiany (§ 88) i skierowuje go do kasy skarbowej (§ 92).

Jeżeli przychylnie załatwienie podania nastąpiło nie w obecności strony, ale dopiero później, to urząd skarbowy przesyła odnośne znaki stemplowe kasie skarbowej przy piśmie, wymieniając łączną sumę znaczków stemplowych i łączną sumę blankietów wekslowych, które mają być wydane przy wymianie. Zarazem urząd skarbowy zawiadamia petenta o tem zarządzeniu wymiany.

§ 91. W przypadku odmowy urząd skarbowy sporządza umotywowaną decyzję i, zawiadamiając o niej petenta, dołącza do zawiadomienia odnośne znaki stemplowe, zaopatrzone w adnotację o odmowie (§ 88) — z wyjątkiem znaczków stemplowych, zebranych (z powodu zlepiania się) w opieczetowanej kopercie (§ 88, ustęp trzeci), które pozostają w urzędzie skarbowym. Urząd skarbowy ma przedziurawić każdy znaczek stemplowy, którego wymiany odmówił, a który zwraca petentowi; nie tyczy się to przypadków, w których odmówiono wymiany, ponieważ znaczki stemplowe są nieuszkodzone lub ponieważ są umieszczone na piśmie, podlegającym opłacie.

Od decyzji odmownej można wnieść odwołanie (art. 46 i 47).

§ 92. Kasa skarbową dokona wymiany, skoro petent przedstawi jej znaki stemplowe, zaopatrzone w zaświadczenie o dozwoleniu (w przypadku załatwienia natychmiastowego: § 90 ustęp pierwszy), względnie zawiadomienie o zarządzeniu wymiany (§ 90, ustęp drugi).

Wymiana nie nastąpi w razie zgłoszenia się do kasy skarbowej po upływie roku od doreczenia petentowi znaków stemplowych, zaopatrzonych w klauzulę dozwolenia, względnie od doreczenia zawiadomienia o decyzji, dozwolającej wymiany.

Do art. 46.

§ 93. Termin jednego miesiąca, w ciągu którego można wnieść odwołanie, liczy się:

- a) w razie uiszczenia opłaty zapomocą znaczków stemplowych, skasowanych przez urząd skarbowy (art. 23, punkt b) — od daty zaświadczenia o wymiarze (§ 36);
- b) w razie uiszczenia opłaty gotówką w kasie skarbowej na skutek wymiaru, dokonanego przez urząd skarbowy (art. 24, punkt b) — od daty uiszczenia, wymienionej w zaświadczeniu o wymiarze, które kasa skarbową umieściła na piśmie, podlegającym opłacie (§ 37);
- c) w razie wymierzenia opłaty zapomocą nakazu płatniczego, sporządzonego przez urząd skarbowy (art. 33, punkty 2 i 3), lub przez kancelarię sądową (art. 30), lub przez władzę administracyjną (art. 61, ustęp ostatni) — od dnia doręczenia nakazu płatniczego;
- d) przy opłacie od aktu notarialnego, wymierzonej przez notariusza (art. 27, punkt 1) — od daty aktu notarialnego;
- e) przy opłacie od pisma, przedstawionego notariuszowi celem dokonania czynności urzędowej (art. 27, punkt 2) — od daty świadectwa, stwierdzającego dokonanie owej czynności (§ 54, ustęp drugi, zdanie pierwsze), względnie od daty zaświadczenia, dotyczącego się wyłącznie uiszczenia opłaty stemplowej (§ 54, zdanie ostatnie);
- f) w razie wymierzenia przez notariusza opłaty od odbytej przed nim sprzedaży drogą licytacji (art. 27, punkt 3 oraz § 56) — od dnia licytacji;
- g) w razie wymierzenia przez kancelarię sądową opłaty od aktu sądowego albo od przewłaszczenia, lub innego oświadczenia zgody (art. 30, punkty 3 i 4) — od daty aktu sądowego, względnie przewłaszczenia, lub oświadczenia zgody;
- h) w razie wymierzenia przez urząd państwowy opłaty od umowy, przez ten urząd zawartej (art. 32) — od daty zaświadczenia o uiszczeniu (art. 32, ustęp drugi, zdanie pierwsze).

Przepisy powyższe stosuje się również w przypadkach wymierzenia podwyżki stemplowej (art. 42).

§ 94. Jeżeli w przypadku, wymienionym w punkcie a) §-u 93, kwota znaczków stemplowych, skasowanych przez urząd skarbowy, stanowi tylko część kwoty, wymierzonej przez urząd skarbowy, a resztę skasowano później, to termin liczy się mimo to od daty zaświadczenia o wymiarze.

Jeżeli w przypadku, wymienionym w punkcie b) §-u 93, kwotę, wymierzoną przez urząd skarbowy, uiszczono nie odrazu, lecz częściami, to termin liczy się od daty pierwszego uiszczenia.

Zasady, wypowiedziane w punktach d), e) §-u 93, obowiązują również wówczas, gdy kwoty, wymierzonej przez notariusza, nie uiszczono do jego rąk przed sporządzeniem aktu notarialnego, względnie przed dokonaniem czynności urzędowej, lub uiszczono tylko w części — z powodu odroczenia płatności w myśl

art. 177, lub z powodu nieuiszczenia podwyżki (art. 28, ustęp trzeci, zdanie drugie).

Zasada, podana w punkcie g) §-u 93, obowiązuje również wówczas, gdy kwoty, wymierzonej przez kancelarię sądową, nie uiszczono przed sporządzeniem aktu sądowego lub uiszczono w części — z powodu odroczenia płatności w myśl art. 177.

Do art. 47.

§ 95. Władza, rozstrzygającą odwołania w zakresie opłat stemplowych (instancją odwoławczą), jest zasadniczo izba skarbową, a mianowicie ta, w której okręgu ma siedzibę organ urzędowy, którego decyzja (w przedmiocie wymiaru opłaty, lub podwyżki lub decyzja innego rodzaju) zostaje zaskarżona odwołaniem. Od tej zasady zachodzi wyjątek:

- a) co do decyzji izby skarbowej, wydanych w myśl art. 49; w tych przypadkach instancją odwoławczą jest Ministerstwo Skarbu (o ile izba skarbową nie zastosuje ustępu trzeciego art. 47),
- b) gdy odwołanie (wniesione w przepisany termin) skierowane jest przeciw wymiarowi (opłaty, podwyżki lub kary pieniężnej), dokonanemu przez urząd skarbowy, lub przeciw innej decyzji urzędu skarbowego i urząd ten uznał, że odwołanie jest całkowicie uzasadnione (art. 47, ustęp trzeci).

Jeżeli odwołanie wniesiono po upływie terminu jednomiesięcznego, przewidzianego w art. 46, to organ urzędowy, któremu złożono odwołanie, nie odrzuca go z powodu spóźnienia, lecz przesyła je z odpowiednim wnioskiem instancji odwoławczej i ona dopiero orzeka odmownie.

Odwołania nie uważa się za spóźnione, jeżeli je wysłano pocztą przed upływem terminu jednomiesięcznego, przewidzianego w art. 46.

§ 96. Jeżeli wniesiono odwołanie od wymiaru opłaty lub podwyżki, dokonanego przez notariusza, to notariusz ma na odwołaniu wymienić datę, w której odwołanie otrzymał i tę adnotację zaopatrzyć w swój podpis i w pieczęć.

O rozstrzygnięciu odwołania od wymiaru, dokonanego przez notariusza, izba skarbową zawiadamia notariusza i odwołującego się.

Ustęp poprzedni stosuje się odpowiednio do orzeczeń Najwyższego Trybunału Administracyjnego w przedmiocie opłat stemplowych, wymierzonych przez notariusza.

Do art. 48.

§ 97. Jeżeli osoba, skazana przez urząd skarbowy na karę pieniężną, wniosła — w ciągu miesiąca od dnia doręczenia orzeczenia o karze — odwołanie, a prócz tego w tymże terminie zażądała od urzędu skarbowego przekazania sprawy sądowi, to urząd skarbowy wyjaśni petentowi, że tylko jeden z tych dwóch środków odwoławczych będzie załatwiony oraz wezwie petenta, aby w ciągu tygodnia oznajmił, który środek odwoławczy wybiera. W braku odpowiedzi urząd skarbowy przekaże sprawę sądowi.

Sąd powiatowy (pokoju), któremu urząd skarbowy przekazał sprawę na mocy art. 48, ma po ukończeniu postępowania karnego przesłać akta temu samemu urzędowi skarbowemu do przejrzenia.

Do art. 49.

§ 98. Za dowód nieważności (ustęp pierwszy art. 49) nie uważa się wyroku sądowego, opierającego się na przyznaniu, lub wydanego zaocznie, bez udowodnienia stanu faktycznego, na którym wyrok się opiera.

W przypadkach, wymienionych w art. 49, w punkcie a) ustępu drugiego, petent ma podać dokładnie, z jakich powodów nastąpiło odwołanie czynności prawnej. O ile chodzi o umowę o nabycie nieruchomości (art. 52, punkt 1), albo prawa wydobywania ciał kopalnych (art. 64, punkt 1), dozwoleń zwrotu opłaty, lub uchylenie wymiaru zależy od tego, aby nie nastąpiły ani oddanie przedmiotu umowy w posiadanie nabywcy, ani wpis prawa własności na jego rzecz w księdze wieczystej.

Jeżeli odwołanie czynności prawnej (punkt a) pociąga za sobą utratę zadatku, lub obowiązek zwrotu zadatku w podwójnej wysokości, albo uiszczenia kary za zawód (odstępny), to może być dozwolone tylko obniżenie opłaty do kwoty, przypadającej według zadatku lub kary za zawód.

Ustęp przedostatni § 96 stosuje się również do orzeczeń wydanych na skutek wniosku, przewidzianego w art. 49, a dotyczące się opłaty, wymierzonej przez notariusza.

CZĘŚĆ DRUGA.**Postanowienia szczegółowe.****Do art. 54 (punktu 2).**

§ 99. Na mocy punktu 2 artykułu 54 są wolne od opłaty:

- a) orzeczenia w przedmiocie wykupu przymusowego na rzecz Państwa lub przejęcia na rzecz Państwa (art. 3, 7, 10, 20—24, 77 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej, Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1),
- b) pisma, stwierdzające umowy, przewidziane w art. 8, 13, 15 (zdaniu drugim), 20 i 77 powołanej ustawy; o kupno nieruchomości przez Państwo lub Państwowy Bank Rolny, lub o zamianę nieruchomości na grunty państwowe, albo wykonanie prawa odkupu lub pierwokupu,
- c) pismo, stwierdzające oddanie gruntów na własność Państwa, przewidziane w art. 92 powołanej ustawy,
- d) pisma, stwierdzające licytacyjną sprzedaż nieruchomości ziemskiej na rzecz Państwa lub Państwowego Banku Rolnego, przewidzianą w art. 93 powołanej ustawy.

Do art. 54 (punktu 3).

§ 100. Na mocy punktu 3 artykułu 54 są wolne od opłaty:

- a) orzeczenia okręgowej komisji ziemskiej, zatwierdzające projekt scalenia (art. 35 ustawy o scalaniu gruntów, Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 39, poz. 244),
- b) ugody, dotyczące się gruntów, położonych na obszarze scalenia, zatwierdzone przez komisje ziemskie w toku postępowania scaleniowego (art. 9 i 44 powołanej ustawy),

- c) pisma, stwierdzające umowy o zamianę gruntów celem sprostowania granic albo — celem zapewnienia dogodnych dojazdów lub usunięcia t. zw. enklaw i szachownic (art. 22, punkt „g” powołanej ustawy oraz art. 47, punkt „a” ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej, Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1),
- d) pisma, stwierdzające umowy o nabycie działek celem powiększenia gospodarstwa karłowatego, jeżeli to powiększenie jest objęte projektem scalenia, zatwierdzonym przez okręgową komisję ziemską (art. 35 powołanej ustawy o scalaniu gruntów),
- e) układy dobrowolne i orzeczenia, ustanawiające wynagrodzenie wzamian za zniesienie serwitutów,
- f) układy dobrowolne i orzeczenia, dotyczące się zamiany gruntów włościańskich w b. zaborze rosyjskim, a podlegające zatwierdzeniu przez władze ziemskie.

Do art. 54 (punktu 5).

§ 101. Na mocy punktu 5 artykułu 54 są wolne od opłaty między innymi też pisma, stwierdzające zakupienie przez gminę nadwyżek gruntów w sferze interesów mieszkaniowych miast i osad przemysłowo-fabrycznych lub przekazanie gminie gruntów państwowych, położonych w owej sferze interesów (art. 7 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej, Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1 poz. 1).

Do art. 54 (punktów 6 i 7).

§ 102. Warunki uwolnienia, przewidzianego w punkcie 6 lub 7 artykułu 54, mają być udowodnione zaświadczeniem właściwej władzy, sprawującej nadzór nad budownictwem. Zaświadczenie ma stwierdzić:

- a) o ile chodzi o budynek niewykończony (punkt 6): datę rozpoczęcia robót technicznych celem położenia fundamentów,
 - b) o ile chodzi o nową budowlę (punkt 7): datę, w której zaczęto budynek używać.
- Zaświadczenia te wydają:
- 1) na obszarze b. zaboru rosyjskiego: w miastach — magistrat; poza obrębem miast — wójt gminy;
 - 2) na obszarze b. zaboru austriackiego: magistrat względnie urząd gminny;
 - 3) na obszarze województwa poznańskiego: w miastach — magistrat, w gminach wiejskich — komisarz obwodowy;
 - 4) na obszarze województwa pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego: w miastach — magistrat, w gminach wiejskich — wójt.

Zaświadczenie lub jego odpis uwierzytelniony ma pozostać w aktach notariusza (art. 27) względnie sądu (art. 30, punkty 3 i 4); jeżeli zaświadczenie przedstawiono w drodze odwołania (art. 46), to ma pozostać w aktach władzy skarbowej przy odwołaniu. Na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki, w przypadkach, w których notariusz (art. 29) lub sąd (art. 31, ustęp przedostatni), przesyłają urzędowi skarbowemu odpis umowy, należy zaświadcze-

nie, o którym mowa w poprzednich ustępach niniejszego paragrafu, złożyć notariuszowi względnie sądowi; notariusz względnie sąd przesyła zaświadczenie urzędowi skarbowemu przy odpisie umowy; strona może też złożyć zaświadczenie bezpośrednio urzędowi skarbowemu.

Do art. 58.

§ 103. Opłacie w wysokości 1%, przewidzianej w pierwszym zdaniu ustępu trzeciego art. 58, podlegają:

- a) orzeczenia urzędów ziemskich, ustalające przejście prawa własności przy parcelacji [art. 61 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej, Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1 poz. 1];
- b) umowy o sprzedaż w formie parcelacji, wymienione w powołanej ustawie.

§ 104. Opłatę od orzeczenia, wymienionego w punkcie a) §-u 103 (punktu 6, art. 52), wymierza w myśl ustępu drugiego art. 61 okręgowy urząd ziemski zapomocą nakazu płatniczego, który doręcza nabywcy, wyznaczonemu w orzeczeniu [art. 15, punkt 2). Opłatę uiszcza się gotówką w kasie skarbowej, której w tym celu należy złożyć deklarację, wymienając datę i numer nakazu płatniczego, oraz okręgowy urząd ziemski, od którego nakaz płatniczy pochodzi.

Okręgowy urząd ziemski wyda zaświadczenie wykonaności orzeczenia [art. 61 ustęp 2 ustawy o wykonaniu reformy rolnej] dopiero po przedstawieniu mu pokwitowania kasy skarbowej z uiszczenia opłaty [art. 61, ustęp drugi].

Od nakazu płatniczego można wnieść odwołanie w ciągu miesiąca od daty doręczenia nakazu płatniczego [art. 46]. Należy je złożyć okręgowemu urzędowi ziemskiemu, a ten przesyła je wraz ze swoją opinią izbie skarbowej, w której okręgu ma siedzibę.

§ 105. Do zaświadczenia okręgowego urzędu ziemskiego (o przyznaniu kredytu sprzedawcy gospodarstwa karłowatego), o którym mowa w zdaniu drugim ustępu trzeciego artykułu 58, stosuje się postanowienia, zawarte w ustępie ostatnim § 102.

§ 106. § 104 stosuje się również do orzeczeń, przewidzianych w art. 11 i 17 ustawy z dnia 20 czerwca 1924 r. w sprawie uwłaszczenia b. czynszowników, b. wolnych ludzi i długoletnich dzierżawców (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 617) — z tą zmianą, że czynności, należące według powołanego § 104 do okręgowego urzędu ziemskiego, wykonywa komisja uwłaszczeniowa.

Do art. 71.

§ 107. Makler przysięgły na giełdzie towarowej ma w księdze maklerskiej uwidocznić w osobnej kolumnie kwotę opłaty stempłowej, należnej od karty umowy w myśl ostatniego ustępu art. 67. Do kolumny tej stosuje się przepisy o rejestrze, zawarte w §§ 42 — 45 z tą zmianą, że uiszczanie opłat ma się odbywać miesięcznie, a mianowicie za każdy miesiąc do dnia 7 miesiąca następnego.

§ 108. Przedsiębiorstwa, zajmujące się zawodowo licytacjami (przedsiębiorstwa sklepów komisowych, o ile dokonywają sprzedaży komisowej drogą

licytacji oraz przedsiębiorstwa lombardowe), mają prowadzić rejestr opłat stempłowych według załączonego wzoru 8 i zapisywać do niego każdą sprzedaż zaraz po zawarciu umowy sprzedaży.

Jeżeli przedsiębiorca prowadzi dla swoich celów i przechowuje przez lat pięć (§ 44, ustęp ostatni) księgę, w której wszystkie sprzedaże drogą licytacji są wymienione w porządku chronologicznym i która wymienia wszystkie dane, zawarte we wzorze 8, a w szczególności zawiera kolumnę dla uwidocznienia opłaty stempłowej, to prowadzenie rejestru opłat stempłowych nie jest potrzebne.

§ 109. Opłata stempłowa od sprzedaży ruchomości drogą licytacji, dokonanej przez urząd administracyjny, ma być uiszczona niezwłocznie po dokonaniu sprzedaży — do rąk organu urzędowego, który licytację przeprowadził. Można ją uiścić bądź znaczkami stempłowymi, bądź gotówką. Organ urzędowy, który przeprowadził licytację, może także w razie uiszczenia opłaty do jego rąk gotówką zakupić za tę gotówkę znaczki stempłowe i postąpić, jak gdyby opłata została uiszczona znaczkami stempłowymi.

Znaczki stempłowe mają być naklejone na protokół licytacji i skasowane pieczęcią urzędową. Poniżej należy umieścić uwagę: „Skasowano znaczki stempłowe w kwocie zł. . . . gr.”; uwaga ta ma być zaopatrzona w podpis z wymienieniem stanowiska służbowego.

W razie uiszczenia opłaty gotówką i niezakupienia znaczków stempłowych urząd administracyjny, w którego aktach pozostaje protokół licytacji, wnosi opłatę do kasy skarbowej, załączając deklarację. W deklaracji należy podać datę licytacji i liczbę sprawy oraz sprawę zwięźle określić. Pokwitowanie, otrzymane od kasy skarbowej, należy załączyć do protokołu, a na protokół uwidocznnić uiszczoną kwotę oraz pozycję dziennika przychodu, wymienioną w pokwitowaniu.

Do art. 72.

§ 110. Jeżeli co do tej samej należności sporządzono kilka pism, wymienionych w art. 72 (kilka rachunków; kilka potwierdzeń odbioru), to stosuje się art. 3. Opłata należy się zatem od pisma pierwszego (o ile ono nie jest zwolnione od opłaty w myśl art. 73).

W razie wykonywania umowy sprzedaży częściami (częściowego dostarczania towarów, częściowego płacenia ceny) i sporządzania pism (rachunków i t. p.), z których każde stwierdza wykonanie pewnej części zobowiązania, należy przy każdym takim piśmie uiścić opłatę, odpowiadającą odnośnej części.

Nie podlega opłacie rachunek pozorny t. j. pismo, z którego treści — bądź samej przez się, bądź w związku z inną korespondencją handlową — wynika, że celem jego jest jedynie poinformowanie odbiorcy o cenie towaru, że zatem pismo to ma charakter oferty. Samo zaopatrzenie rachunku w napis „rachunek pozorny”, lub analogiczne określenie w języku obcym (np. pro forma, facture simulé, Vorfaktur) nie wystarcza do uznania, że rachunek nie podlega opłacie.

Do art. 74.

§ 111. Za centralę handlową [art. 74, ustęp ostatni] uważa się organizację, której zadaniem pod-

stawowem, wyrażonem w statucie, jest pośrednictwo handlowe w interesie spółdzielni.

Do art. 75.

§ 112. Umowy i pisma, wymienione w art. 75, podlegają opłacie według rozdziału trzynastego również wówczas, gdy mają za przedmiot świadectwo tymczasowe.

Do art. 77.

§ 113. Umowa, mająca na celu zamianę papieru wartościowego, wymienionego w punkcie 1 art. 77, na papier, niewymieniony w powołanym przepisie (np. zamiana obligacji państwowych na akcje, zamiana papieru wartościowego wylosowanego na niewylosowane odcinki papierów wartościowych tego samego lub innego rodzaju) podlega opłacie. Należy uiścić opłatę tylko jednokrotną, a mianowicie od nabycia papierów niewymienionych w punkcie 1 art. 77. Wartość tych ostatnich bierze się za podstawę wymiaru.

Do art. 78.

§ 114. Punkt a) artykułu 78 stosuje się również do sprzedaży komisowej, względnie do kupna komisowego (art. 75, ustęp trzeci). Łączną wartość wszystkich zobowiązań osoby trzeciej z którą komisant zawiera umowę w imieniu własnym na rachunek komitenta, sprzedając jej papiery komitenta — względnie łączną wartość zobowiązań komisanta wobec osoby trzeciej, przyjętych na rachunek komitenta przy komisowem kupnie — bierze się za podstawę wymiaru opłaty: zarówno od umowy między komisantem a osobą trzecią (art. 75, ustęp pierwszy) jak od wykonania umowy komisowej (art. 75, ustęp trzeci).

Do art. 80.

§ 115. Jeżeli nie tylko komisant lecz także komitent wykonywa w Polsce czynności bankierskie, to do uiszczenia opłaty jest obowiązany: komitent, gdy chodzi o zlecenie sprzedaży, — komisant, gdy chodzi o zlecenie kupna. W razie zamiany papierów wartościowych na inne papiery wartościowe, winien uiścić podatek zarówno komitent jak komisant — pierwszy od wartości papierów, które dostarcza komisantowi, drugi od wartości papierów, które dostarcza komitentowi.

§ 116. Osoby, wykonywające czynności bankierskie, jeżeli zajmują się sprzedażą i kupnem papierów wartościowych, są obowiązane prowadzić rejestr według załączonego wzoru 9.

Do rejestru tego należy zapisywać wszelkie umowy, przy których osoba, prowadząca rejestr, jest obowiązana do uiszczenia opłaty stemplowej w myśl punktu 2 artykułu 80.

Zamianę papierów wartościowych na inne papiery wartościowe (art. 78, ustęp ostatni) należy zapisywać do rejestru pod dwiema pozycjami; jedna z nich jest przeznaczona dla papierów wartościowych, które ma dostarczyć jeden z kontrahentów, druga dla tych, które ma dać współkontrahent. Łączność obu pozycji należy zaznaczyć w kol. 11 rejestru. Jeżeli kontrakt zamiany zawarty bez udziału maklera dwie osoby, wykonywające czynności bankierskie, to każda z nich ma tę umowę zapisać do swego rejestru pod dwiema pozycjami. Kolumny 9 i 10 należy w każdym rejestrze wypełnić tylko przy pozycji, obejmującej papiery war-

tościowe, które mają być wydane drugiemu kontrahentowi.

Również należy utworzyć dwie pozycje, gdy przedmiotem tej samej umowy są papiery o stałym oprocentowaniu oraz papiery o niestalem oprocentowaniu.

Wypełnia się bądź tylko kolumnę 3 bądź tylko 4. Wypełnienie kolumny 4 nie jest konieczne, jeżeli należywa nie wykonywa czynności bankierskich.

Wypełnia się bądź tylko kolumnę 6, bądź tylko 7 rejestru — według tego czy kurs giełdowy oznacza się co do sztuki czy co do jednostki wartości nominalnej.

Przy zamianie należy w kolumnie 11 podać, na podstawie jakich danych ustalono wartość, wymienioną w kolumnie 9.

§ 117. Zapisanie do rejestru (§§ 43 i 116) ma nastąpić zasadniczo w części rejestru, obejmującej tę połowę miesiąca, w której nastąpiło przyjęcie oferty.

Jeżeli kontrahent, który ma zapisać umowę do rejestru, był oferentem, to zapisanie ma nastąpić w części rejestru, obejmującej tę połowę miesiąca, w której oferent otrzymał zawiadomienie o przyjęciu oferty, lub stwierdził w inny sposób, że oferta została przyjęta.

Gdy do rejestru ma być zapisane wykonanie umowy, zawartej między komisantem a komitentem (art. 75, ustęp trzeci), obowiązują zasady następujące:

- a) jeżeli do uiszczenia opłaty jest obowiązany komisant, to ma wykonanie umowy zapisać do części rejestru, obejmującej tę połowę miesiąca, w której przyjął ofertę osoby trzeciej, względnie w której otrzymał zawiadomienie o przyjęciu swojej oferty przez osobę trzecią (lub stwierdził w inny sposób, że osoba trzecia ofertę przyjęła);
- b) jeżeli do uiszczenia opłaty obowiązany jest komitent, to ma wykonanie umowy zapisać do części rejestru, obejmującej tę połowę miesiąca, w której otrzymał zawiadomienie o zawarciu umowy z osobą trzecią.

§ 118. Makler nie prowadzi rejestru opłat stemplowych. Ma natomiast uwidocznic kwotę opłaty stemplowej w księdze maklerskiej, w osobnej kolumnie. Do kolumny tej stosuje się przepisy o rejestrze oraz o uiszczaniu opłat, zawarte w §§ 43 — 45.

Co do umów o zamianę makler ma wymienić oddzielnie każdą z dwóch opłat, obliczonych w myśl ustępu ostatniego artykułu 78, podać co do każdej z nich wartość, którą przyjął za podstawę wymiaru, oraz wyjaśnić, według jakich danych wartość tę ustalił.

Gdy przedmiotem tej samej umowy są papiery o stałym oprocentowaniu oraz papiery o niestalem oprocentowaniu, to makler ma wymienić oddzielnie opłatę, obliczoną co do jednego rodzaju papierów i oddzielnie co do rodzaju drugiego.

§ 119. Osoba, wykonywająca czynności bankierskie, jak również makler przysięgły, mają co do każdego przypadku, który ma być zapisany do rejestru (§§ 116 i 117), względnie do księgi maklerskiej (§ 118), wystawić zaświadczenie, w którym należy wymienić: imię i nazwisko (firmę) kontrahenta, dla którego pismo jest przeznaczone, rodzaj papierów

wartościowych, ilość sztuk względnie wartość nominalną (§ 116, ustęp przedostatni), cenę jednostkową i ogólną, pozycję rejestru, względnie księgi maklerskiej i kwotę opłaty stemplowej. Przy zamianie należy nadto wymienić dane, na podstawie których ustalono wartość.

Pismo ma być zaopatrzone w datę wystawienia i podpisane.

Wymienienie nazwiska (firmy) kontrahenta, dla którego pismo jest przeznaczone, nie jest konieczne, jeżeli wystawca wykonywa czynności bankierskie, drugi zaś kontrahent czynności tych nie wykonywa.

Osoba, wykonywająca czynności bankierskie, ma pismo o którym mowa, sporządzić w dwóch egzemplarzach. Jeden egzemplarz ma zatrzymać, drugi zaś wręczyć lub przesłać drugiemu kontrahentowi zaraz po zapisaniu do rejestru.

Makler ma sporządzić to pismo w trzech egzemplarzach. Jeden egzemplarz ma zatrzymać, dwa inne wręczyć (przesłać) obu kontrahentom, najpóźniej w ciągu 10 dni, po upływie miesiąca kalendarzowego, w którym umowę zawarto.

Egzemplarze zatrzymane (lub odpisy, przewidziane w ostatnim zdaniu niniejszego paragrafu) należy przechowywać — uporządkowane według dat wystawienia — przez lat pięć po upływie roku kalendarzowego, w którym odnośne dokumenty sporządzono.

Osoba, wykonywająca czynności bankierskie, ma przechowywać według zasad powyższych egzemplarz, otrzymany od drugiego kontrahenta lub od maklera.

Sporządzenie pisma, o którym mowa w ustępach poprzednich niniejszego paragrafu, nie jest potrzebne w razie wręczenia (przesłania) drugiemu kontrahentowi (obu kontrahentom) w terminie wskazanym wyżej (w ustępie czwartym, względnie piątym niniejszego paragrafu) karty umowy lub rachunku, o ile dokumenty te zawierają wszystkie dane wyżej wymienione. Osoba, wykonywająca czynności bankierskie, względnie makler, winni zatrzymać odpis karty umowy lub rachunku.

Do art. 83.

§ 120. Opłata od pisma, stwierdzającego umowę między wierzycielem a dłużnikiem o ustanowienie zastawu ruchomego dla wierzytelności już istniejącej, wynosi (stosownie do pierwszego ustępu art. 115) 0.3% od sumy wierzytelności — w razie udzielenia pożyczki pod zastaw towarów osobie, wykonywającej sprzedaż towarów tegoż rodzaju i z tego powodu podlegającej podatkowi przemysłowemu, lub ustawowo zwolnionej od tego podatku.

W innych przypadkach opłata wynosi (stosownie do drugiego ustępu art. 115) zasadniczo 0.5% od sumy wierzytelności. Od tej zasady zachodzą wyjątki w razie zastawienia papieru wartościowego przez osobę, nie zajmującą się zawodowo sprzedażą papierów wartościowych, wtedy bowiem za podstawę wymiaru bierze się nie sumę wierzytelności, lecz wartość zastawionego papieru (art. 8), a opłata wynosi:

- 1) gdy przedmiotem zastawu są akcje, kuksy lub inne papiery wartościowe o niestałym oprocentowaniu;

0.05% — jeżeli zarówno wierzyciel jak i dłużnik wykonywają czynności bankierskie (art. 79, ustęp drugi);

0.2% — jeżeli tylko jedna ze stron (bądź wierzyciel, bądź dłużnik) wykonywa czynności bankierskie (art. 79, ustęp pierwszy, punkt „a”);

0.5% — jeżeli ani wierzyciel ani dłużnik nie wykonywa czynności bankierskich (art. 79, ustęp trzeci);

- 2) gdy przedmiotem zastawu są papiery wartościowe o stałym oprocentowaniu (listy zastawne, obligacje fundowane, obligacje spółek akcyjnych) — z wyjątkiem wymienionych w ustępie ostatnim niniejszego paragrafu:

0.01% — jeżeli zarówno wierzyciel jak i dłużnik wykonywają czynności bankierskie (art. 79, ustęp drugi);

0.05% — jeżeli tylko jedna ze stron (bądź wierzyciel bądź dłużnik) wykonywa czynności bankierskie (art. 79, ustęp pierwszy, punkt „b”);

0.1% — jeżeli ani wierzyciel ani dłużnik nie wykonywa czynności bankierskich (art. 79, ustęp trzeci).

Nawet w razie zastawienia papieru wartościowego przez osobę, nie zajmującą się zawodowo sprzedażą papierów wartościowych, ustala się opłatę w wysokości 0.5% od sumy wierzytelności, jeżeli kwota, w ten sposób obliczona, wynosi mniej niż obliczona według zasad, podanych w ustępie poprzednim.

Nie podlegają opłacie pisma, stwierdzające oddanie w zastaw — przez osobę nie zajmującą się zawodowo sprzedażą papierów wartościowych — obligacji Państwa Polskiego, listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego, tymczasowych zobowiązań tego banku do dostarczenia listów zastawnych, wylosowanych papierów wartościowych, płatnych kuponów od papierów wartościowych, oraz zagranicznych środków płatniczych.

Do art. 89.

§ 121. Osoba, wynajmująca skrzynki depozytowe, ma prowadzić rejestr według załączonego wzoru 10.

Do art. 92^a).

§ 122. Opłata, przewidziana w art. 92, należy się:

- a) gdy przedsiębiorca okrętowy (względnie jego przedstawicielstwo albo pełnomocnik lub komisant) zawarł na obszarze Polski umowę o przewiezienie statkiem morskim osoby, w Polsce zamieszkałej — bez względu na to, czy wydanie biletu okrętowego następuje w kraju, czy zagranicą;
- b) gdy osoba, w Polsce zamieszkała, otrzymała na obszarze Polski bądź bilet okrętowy (względnie prepaid) bądź pismo, upoważniające do odbioru takiego biletu (prepaidu), a przedsiębiorca okrętowy ma siedzibę w Polsce, lub działa tu przez swe przedstawicielstwo, albo przez pełnomocnika lub komisanta; nie stanowi różnicy czy umowę o przewóz zawarto na obszarze Polski, czy zagranicą.

^a) Przepisy przejściowe w §§ 193 i 194.

Przedsiębiorstwo żeglugi morskiej, mające siedzibę w Polsce, względnie działający w Polsce przedstawiciel, albo pełnomocnik, lub komisant zagranicznego przedsiębiorstwa żeglugi morskiej, ma prowadzić rejestr według załączonego wzoru 11.

Jeżeli przedsiębiorstwo żeglugi morskiej (polskie lub zagraniczne) posiada w Polsce centralę i zakłady filjalne, to rejestr ma prowadzić tylko centrala; rejestr taki ma obejmować również wszystkie te przypadki, w których zawarcie umowy o przewóz, względnie odstąpienie od niej za wzajemną zgodą stron (stornowanie; kolumna 9), nastąpiły za pośrednictwem zakładów filjalnych. Jeżeli zaś przedsiębiorstwo zagraniczne posiada w Polsce przedstawicieli (pełnomocników, komisantów), którzy nie pozostają w stałym stosunku z centralą, znajdującą się w Polsce, lecz korespondują wprost z centralą zagraniczną, to rejestr ma prowadzić każdy przedstawiciel względnie pełnomocnik lub komisant.

Nie zapisuje się do rejestru tych przypadków, w których nastąpiło stornowanie umowy, jeżeli przetem przedsiębiorstwo okrętowe zwróciło klientowi całą kwotę pobraną zaliczkowo. Jeżeli natomiast przedsiębiorstwo okrętowe przy stornowaniu umowy pewną kwotę zatrzymało, to przypadek taki należy do rejestru zapisać.

Rejestr prowadzi się zeszytami, z których każdy obejmuje jeden miesiąc.

Każdy zeszyt rejestru ma obejmować wszystkie te przypadki, w których w danym miesiącu nastąpił odjazd podróżnego (kol. 8 rejestru) oraz wszystkie w danym miesiącu dokonane stornowania z zatrzymaniem kwoty pobranej zaliczkowo lub jej części (kol. 9).

Należy wypełnić w każdym razie kolumny 1 — 4 oraz 10 i 17. Kolumnę 5, względnie 6, oraz 8 tudzież 11 — 13 wypełnia się w razie odjazdu podróżnego. Kolumnę 7 wypełnia się, jeżeli nastąpiło udzielenie podróżnemu wizy przez Urząd Emigracyjny, a mianowicie nie tylko w razie odjazdu podróżnego, lecz także w razie stornowania z potrąceniem pewnej kwoty na rzecz przedsiębiorstwa. W tym ostatnim przypadku wypełnia się kolumny 9 i 14. Wypełnia się bądź kolumnę 7, bądź 8 i stosownie do tego kolumnę 9.

Do podstawy wymiaru (kol. 12 rejestru) nie wlicza się takich kwot, złożonych przez podróżnego przedsiębiorstwu okrętowemu, które służą na pokrycie danin publicznych np. amerykańskiego podatku pogłównego (Head Tax), należności za dezynfekcję przymusową.

Przerachowanie waluty obcej (kol. 15 i 16) ma nastąpić według najniższego kursu giełdy warszawskiej z dnia bezpośrednio poprzedzającego odejście okrętu (kol. 8) względnie stornowanie umowy (kol. 9).

Zapisanie do rejestru ma nastąpić najpóźniej w dniu następującym bezpośrednio po tym dniu, w którym prowadzący rejestr otrzymał wiadomość o odejściu okrętu, względnie stornowaniu.

Jeżeli w przypadku poszczególnym podróżny ma odbyć podróż morską kilkoma statkami, to dla zastosowania postanowień niniejszego paragrafu, dotyczących się daty odejścia statku, decydującym jest dzień odejścia pierwszego statku, na którym podróżny rozpoczyna podróż.

Uiszczenie opłat, zapisanych do jednego zeszytu rejestru, ma nastąpić w trzech ratach, a mianowicie:

1) sumę opłat, zapisanych do rejestru za dany miesiąc w pierwszej połowie danego miesiąca, należy uiszczyć w czasie od dnia 16 do dnia 22 tegoż miesiąca; 2) sumę opłat, zapisanych do rejestru za dany miesiąc w drugiej połowie tegoż miesiąca, należy uiszczyć w czasie od dnia 1 do dnia 5 miesiąca następnego; 3) sumę opłat, zapisanych do rejestru za dany miesiąc w pierwszej połowie miesiąca następnego (z powodu otrzymania wiadomości o odejściu okrętu lub o stornowaniu — dopiero w ostatnim dniu miesiąca danego albo dopiero po upływie tego miesiąca), należy uiszczyć w czasie od dnia 16 do dnia 22 miesiąca następnego (np. opłaty, które do rejestru za styczeń zapisano dopiero w pierwszej połowie lutego, należy uiszczyć w czasie od dn. 16 lutego do dnia 22 lutego).

W deklaracji według wzoru 2 (§ 44) należy po wyrazie „od” wpisać wyrazy „biletów okrętowych (art. 92 ustawy o opłatach stemplowych); rata pierwsza” (względnie „druga”, lub „trzecia”) „za miesiąc 19 ... r.”.

W rejestrze należy — stosownie do postanowień, zawartych w poprzednich dwóch ustępach niniejszego paragrafu — dokonywać podsumowania trzyletnie i obok każdej sumy wymienić w kolumnie 18 datę uiszczenia oraz pozycję dziennika przynodu, prowadzonego przez kasę skarbową.

Rejestr za każdy miesiąc, uzupełniony w sposób, podany w ustępie poprzednim, należy złożyć urzędowi skarbowemu (§ 16) najpóźniej w dniu 23 miesiąca następnego. Urząd ten przesyła rejestr Urzędowi Emigracyjnemu celem sprawdzenia tych pozycji, które tyczą się emigrantów; przepis ten nie uchyła prawa Urzędu Emigracyjnego do badania pism i ksiąg przedsiębiorstwa okrętowego w jego centrali i w zakładach filjalnych.

Do art. 93.

§ 123. Kolejowy list przewozowy, za którym nadano dwa lub więcej przedmiotów, podlega opłacie jednokrotnej. Opłata wynosi:

- 1) 10 gr. od każdego arkusza, jeżeli przesyłka jest:
 - a) na kolejach normalnotorowych mniejsza niż półwagonowa,
 - b) na kolejach wąskotorowych mniejsza niż wagonowa,
- 2) 1 zł. od każdego arkusza, jeżeli przesyłka jest na kolejach normalnotorowych co najmniej półwagonowa, a na kolejach wąskotorowych wagonowa.

Za przesyłkę półwagonową uważa się na kolejach normalnotorowych tę, której waga wynosi 5.000 kg., a za wagonową na kolejach wąskotorowych tę, której waga wynosi 3.000 kg. (p. 2 części II-ej taryfy towarowej kolei normalnotorowych, stanowiącej załącznik do Nr. 11, poz. 73, Dz. U. R. P. z r. 1926 i p. 2, cz. II taryfy towarowej kolei wąskotorowych, stanowiącej załącznik do Nr. 43, poz. 300 Dz. U. R. P. z r. 1925).

Opłacie jednokrotnej podlega także list przewozowy, za którym nadano na kolei wąskotorowej przesyłkę wagonową, załadowaną do dwu lub więcej wagonów (Cz. I taryfy towarowej kolei wąskotorowych, Nr. 43, poz. 300 Dz. U. R. P. z r. 1925, str. 577, ust. 2 odchylen od art. 56).

Oplacie w wysokości 10 gr., względnie 1 zł., podlega również każdy arkusz dodatkowy; (art. 56, punkt 5, przepisów przewozowych, stanowiących załącznik do Nr. 42, poz. 293 Dz. U. R. P. z 1925 r. oraz punkt 7 postanowień dodatkowych do art. 6 Konwencji Międzynarodowej, ogłoszonych w Dz. U. R. P. z 1922 r., Nr. 76, poz. 686).

Wtórnik listu przewozowego (art. 61, punkty 5 i 6, przepisów przewozowych, stanowiących załącznik do Nr. 42, poz. 293 Dz. U. R. P. z 1925 r.) nie podlega opłacie (art. 93, ustęp drugi).

Do dokumentów kolejowych, wręczanych kolei przez wysyłającego i podlegających opłacie, nie mających jednak charakteru listu przewozowego, należy wykazać co do przesyłki czasopism (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 128, poz. 913, str. 1757, punkt 8).

Do art. 94.

§ 124. Opłatę od dokumentów przewozowych, wymienionych w art. 93, o ile te dokumenty tyczą się przesyłek kolejowych, ma uiszczyć przedsiębiorstwo kolejowe gotówką, bez urzędowego wymiaru. Przedsiębiorstwo to ma sumę opłat za każdy miesiąc kalendarzowy wnieść do kasy skarbowej najpóźniej w ciągu trzech miesięcy następnych (np. za styczeń do końca kwietnia), załączając deklarację według wzoru 2. Jako przypadające za dany miesiąc kalendarzowy uważa się:

- 1) opłaty od tych dokumentów przewozowych, które w danym miesiącu zostały sporządzone w Polsce i przy których przedsiębiorstwo kolejowe uzależniło przyjęcie przesyłki od uiszczenia opłaty do jego rąk;
- 2) opłaty od tych dokumentów przewozowych, sporządzonych w Polsce, przy których przedsiębiorstwo kolejowe uzależniło wydanie przesyłki od uiszczenia opłaty do jego rąk i przy których wydanie nastąpiło w danym miesiącu;
- 3) od tych dokumentów przewozowych, sporządzonych zagranicą, na podstawie których nastąpiło w danym miesiącu wydanie przesyłki.

Przedsiębiorstwo kolejowe, które uzależnia przyjęcie lub wydanie przesyłki od uiszczenia opłaty do jego rąk (art. 94, zdanie ostatnie), ma stwierdzić uiszczenie opłaty na dokumencie przewozowym.

Wyjątek od zasad powyższych stanowią bezpośrednie listy przewozowe na przesyłki do stacji, położonych zagranicą. Opłatę stemplową od takiego listu przewozowego ma uiszczyć nadawca, zapomocą znaczków stemplowych, naklejonych na liście przewozowym; znaczki te kasuje stacja nadawcza zapomocą pieczęci ekspedycyjnej (datownika).

§ 125. Opłatę od dokumentów przewozowych, wymienionych w art. 93, a dotyczących się przesyłek niekolejowych, należy uiszczyć zapomocą znaczków stemplowych, które winny być skasowane bądź tekstem dokumentu bądź przez przepisanie firmą przewoźnika i datą przyjęcia przesyłki lub datą jej wydania.

Do art. 96.

§ 126. Do podstawy wymiaru opłaty w wysokości 2%, przewidzianej w art. 96, wlicza się nie tylko świadczenia, otrzymywane przez zakład ubezpieczeń

na mocy istniejącego już stosunku ubezpieczeniowego lecz także wpłaty, dokonane tytułem zadatku i wogóle pozostające w związku z wnioskiem (ofertą) w przedmiocie zawarcia umowy ubezpieczenia.

Jako świadczenia na mocy istniejącego już stosunku ubezpieczeniowego wlicza się do podstawy wymiaru nie tylko składkę (premię), lecz także należności uboczne (z wyjątkiem wymienionych w punktach „c”, „d”, art. 96), jakoto: wpisowe, wpłaty na fundusz gwarancyjny, na koszt administracji, na koszt badania lekarskiego, zwrot porta i t. p. Zakłady ubezpieczeń wzajemnych mają wliczać do podstawy wymiaru również dopłaty, wniesione przez ubezpieczających celem pokrycia niedoboru.

§ 127. Do podstawy wymiaru opłaty w wysokości 1%, przewidzianej w art. 96, wlicza się nie tylko wypłaty tytułem sumy ubezpieczenia względnie renty, lecz także wszelkie inne świadczenia zakładu ubezpieczeń na rzecz ubezpieczających lub uposażonych, dokonywane na mocy stosunku ubezpieczeniowego (z wyjątkiem świadczeń wymienionych w punktach „a”, „b” art. 96) np. sumy wykupu, rezerwy premijowe, wypłacone na skutek rozwiązania umowy ubezpieczenia przed umówionym terminem, wypłacone udziały w zyskach (z wyjątkiem bonusu, wypłaconego przez nieakcyjny zakład ubezpieczeń wzajemnych).

O ile nie zachodzi przypadek, przewidziany w ustępie ostatnim art. 99, wlicza się każdą wypłatę do podstawy wymiaru opłaty za ten rok operacyjny, w którym wypłaty dokonano. W szczególności zadatek na poczet sumy ubezpieczenia ma być wciągnięty do sumy wypłat za ten rok operacyjny, w którym zadatek wypłacono.

§ 128. Nawet w razie pisemnego stwierdzenia wpłaty lub wypłaty ma być uiszczona jedynie opłata, przewidziana w art. 96, a nie należy się opłata od pokwitowania (art. 136, ustęp trzeci). Tyczy się to również potwierdzenia odbioru kwot, wymienionych w punktach „a”, „b”, „c”, „d” art. 96.

Dokumenty umowne, mające związek ze stosunkiem ubezpieczeniowym — stwierdzające zawarcie, przedłużenie, zmianę, lub rozwiązanie umowy ubezpieczenia (np. polisy, polisy dodatkowe, dokumenty w przedmiocie redukcji sumy ubezpieczenia) podlegają opłacie stemplowej tylko wówczas, gdy je sporządzono, lub uwierzytelniono sądownie lub notarialnie; opłatę należy w tych razach uiszczyć według zasad, podanych w art. 139 (niezależnie od opłaty, przewidzianej w art. 96).

Do art. 97.

§ 129. Wpłaty i wypłaty, wymienione w art. 96 są wolne od opłat — jako dokonywane z tytułu ubezpieczenia przymusowego (art. 97, punkt 1) w przypadkach następujących:

1) w zakresie ubezpieczenia na wypadek choroby — gdy są dokonywane na mocy ustawy z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 272), obowiązującej na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem górnośląskiej części województwa śląskiego (art. 103 powołanej ustawy oraz rozporządzenie z dnia 27 lipca 1920 r. Dz. U. R. P. Nr. 88 poz. 578, lub na mocy §§ 165 — 536 niemieckiej ordynacji ubezpieczeniowej z dnia 19 lipca 1911 r. (Dz. Pr. Rzeszy,

Niem. str. 509), obowiązującej w górnośląskiej części województwa śląskiego,

2) w zakresie ubezpieczenia na wypadek bezrobocia — gdy są dokonywane na mocy ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67 poz. 650), obowiązującej na całym obszarze Rzeczypospolitej (art. 40 powołanej ustawy),

3) w zakresie ubezpieczenia od wypadków — gdy są dokonywane:

- a) na mocy ustaw austriackich wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16 poz. 148), a obowiązujących w myśl powołanej ustawy z r. 1924 na obszarze b. dzielnic austriackiej i rosyjskiej;
- b) na mocy §§ 537 — 1225 niemieckiej ordynacji ubezpieczeniowej z dn. 19 lipca 1911 r. (Dz. Pr. Rzeszy Niem., str. 509), obowiązujących na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego;
- c) na mocy ustawy z dnia 8 listopada 1921 r. w przedmiocie zaopatrzenia pracowników polskich kolei państwowych w b. zaborze austriackim w razie nieszczęśliwych wypadków (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 2 poz. 5);
- d) na mocy ustawy z dnia 26 listopada 1925 r. w sprawie uzupełnienia odszkodowania osób dotkniętych skutkami nieszczęśliwych wypadków przy pracy w b. dzielnicy rosyjskiej lub na wychodźstwie w Rosji (Dz. U. R. P. Nr. 125 poz. 892);

4) w zakresie ubezpieczenia na starość, na wypadek niezdolności do pracy oraz ubezpieczenia na rzecz wdów i sierot:

- a) na obszarze b. dzielnicy austriackiej — na mocy ustawy z dn. 16 grudnia 1906 r. (aust. Dz. P. P. Nr. 1 z 1907 r.) oraz na mocy ustawy z dn. 28 lipca 1889 r. o bractwach górniczych (aust. Dz. P. P. Nr. 127);
- b) na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego — na mocy §§ 1226 — 1500 niemieckiej ordynacji ubezpieczeniowej z dn. 19 lipca 1911 r. (Dz. Pr. Rzeszy Niem. str. 509), ustawy niemieckiej o ubezpieczeniu funkcjonariuszów prywatnych z dn. 20 grudnia 1911 r. (Dz. Pr. Rzeszy Niem. str. 989), ustawy o bractwach górniczych (Zb. Ustaw pruskich z 1912 r. str. 137) oraz rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 10 września 1920 r. w przedmiocie kasy emerytalnej robotników kolei żelaznych w b. dzielnicy pruskiej (Dz. Urz. Min. b. dz. pr. Nr. 56 poz. 455).

§ 130. Ubezpieczenia dobrowolne, zawierane z instytucją ubezpieczeń przymusowych, powołaną do życia przez ustawę (punkt 1 artykułu 97) są przewidziane:

1) w zakresie ubezpieczenia na wypadek choroby — w art. 8 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 272), oraz w §§ 176 i 495 niemiec-

kiej ordynacji ubezpieczeniowej z 1911 r.; 2) w zakresie ubezpieczenia od wypadków — w art. V i VI ustawy austriackiej z dnia 20 lipca 1894 r. (aust. Dz. P. P. Nr. 168), jak również w przypadku, gdy zrzeszenie przedsiębiorców, wymienione w § 58 ustawy austriackiej z dnia 28 grudnia 1887 r. (aust. Dz. P. P. Nr. 1 z 1888 r.), przyrzeka drogą umowy korzyści, przewyższające minimum ustawowe; 3) w zakresie ubezpieczenia, na wypadek niezdolności do pracy oraz ubezpieczenia na rzecz wdów i sierot — a) na obszarze b. dzielnicy austriackiej: w § 28 aust. cesarskiego rozporządzenia z dn. 25 czerwca 1914 r. (aust. Dz. P. P. Nr. 138), w art. 19 i 50 (w punktach „a” i „b”) ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59 poz. 370), oraz w § 11 ustawy z dnia 28 lipca 1889 r. o bractwach górniczych (aust. Dz. P. P. Nr. 127) w brzmieniu ustawy z dnia 17 września 1892 r. (aust. Dz. P. P. Nr. 178); b) na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego: w §§ 1243 i 1472 — 1483 niemieckiej ordynacji ubezpieczeniowej z 1911 r., w § 15 niemieckiej ustawy o ubezpieczeniu urzędników prywatnych z dn. 20 grudnia 1911 roku (Dz. Pr. Rzeszy Niem. str. 989) oraz w §§ 13 i 17 ustawy o bractwach górniczych (Zb. Ustaw pruskich z 1912 roku str. 137).

§ 131. Umowy ubezpieczenia, zwalniające od ubezpieczenia przymusowego (punkt 2 artykułu 97) są przewidziane: 1) w zakresie ubezpieczenia na wypadek choroby — w §§ 503 — 516 niemieckiej ordynacji ubezpieczeniowej z 1911 r., 2) w zakresie ubezpieczenia na starość, na wypadek niezdolności do pracy oraz ubezpieczenia na rzecz wdów i sierot: a) dla obszaru b. dzielnicy austriackiej — w §§ 64 i 65 ustawy austriackiej z dn. 16 grudnia 1906 r. (aust. Dz. P. P. Nr. 1 z 1907 r.) w brzmieniu, ustalonem ustawą z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59 poz. 370), b) dla obszaru województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego — w §§ 1360 — 1380 niemieckiej ordynacji ubezpieczeniowej z 1911 r. oraz w §§ 372 — 386 niemieckiej ustawy o ubezpieczeniu urzędników prywatnych z dn. 20 grudnia 1911 r. (Dz. Pr. Rzeszy Niem. str. 989).

Wpłaty i wypłaty, dokonywane na mocy umów, zwalniających od ubezpieczenia przymusowego, nie podlegają opłacie nawet wówczas, gdy rozmiar ubezpieczenia umówionego przewyższa rozmiar ubezpieczenia przymusowego.

Do art. 98.

§ 132. Zrzeszenie, którego statut tylko upoważnia zarząd zrzeszenia do wypłaty zapomóg, ale go do takich wypłat nie zobowiązuje, którego członkowie zatem (względnie ich rodziny) nie mają prawa żądania świadczeń, wymienionych w punkcie 2 art. 98, nie są zakładami ubezpieczeń w rozumieniu rozdziału osiemnastego ustawy o opłatach stempowych.

Do art. 99.

§ 133. Zakład ubezpieczeń ma co do wpłat i wypłat, dokonywanych w walucie obcej, uwidocznienie w księgach: kurs, przyjęty celem przerachowania na walutę polską oraz datę notowania kursu.

Do art. 100⁹⁾.

§ 134. Zarówno zaliczki (punkt „a” art. 100), jako też resztę należności rocznej (punkt b) należy uiszczyć — w sposób wskazany w § 44 niniejszego rozporządzenia — w tej kasie skarbowej, w której okręgu ma siedzibę centrala polskiego zakładu ubezpieczeń, względnie przedstawicielstwo zakładu zagranicznego (§ 4, punkt „b” rozporządzenia z dnia 13 czerwca 1922 r., Dz. U. R. P. Nr. 52 poz. 474).

Aż do zatwierdzenia rachunków rocznych za poprzedni rok operacyjny można uiszczyć zaliczkę (punkt „a” art. 100) tymczasowo w kwocie, równającej się dwunastej części całkowitej należności za rok przedostatni. Należy jednak w takim razie — w ciągu tygodnia po zatwierdzeniu rachunków za rok bezpośrednio poprzedzający — uiszczyć różnicę między sumą zaliczek, obliczonych ściśle według punktu „a” art. 100, a sumą uiszczoną faktycznie — jeżeli ta ostatnia jest niższa.

Zaraz po uiszczeniu zaliczki (punkt „a” artykułu 100), lub wyrównaniu zaliczek (ustęp drugi niniejszego paragrafu), lub reszty należności rocznej (punkt „b” art. 100) ma zakład ubezpieczeń donieść o wpłacie urzędowi skarbowemu (§ 16) i wyjaśnić sposób obliczenia. Do doniesienia o uiszczeniu reszty należności rocznej należy załączyć sprawozdanie rachunkowe za odnośny rok operacyjny, a w wyjaśnieniu sposobu obliczenia należy powołać się na odpowiednie działy tego sprawozdania.

Do art. 101.

§ 135. Jeżeli w przypadku zawarcia umowy o rentę dożywotnią obaj kontrahenci mają udział w nieruchomości, znajdującej się w Polsce — z tytułu dziedziczenia, zapisu, lub darowizny — i przytem kontrahent, nabywający prawo do renty daje drugiemu kontrahentowi — wzamian za rentę — swój udział w owej nieruchomości, to należy uiszczyć: od wartości udziału w nieruchomości (wraz z przynależnościami), danego wzamian za rentę — 0.5% (art. 58, ustęp drugi), a od wartości rzeczy innego rodzaju, danych jednocześnie wzamian za rentę — 2%.

Do art. 102.

§ 136. Postanowienia ustępów: drugiego i trzeciego art. 102, dotyczące się akcji, stosuje się również, jeżeli spółka akcyjna lub komandytowo - akcyjna prócz akcji wypuszcza papiery obiegowe innego rodzaju, dające prawo do udziału w zyskach — o ile osoby, otrzymujące te papiery, wnoszą wzamian za nie wpłaty do majątku spółki.

§ 137. O ile akcje zostają wydane nie za gotówkę lecz wzamian za wkłady rzeczowe, wlicza się do podstawy wymiaru (ustępy: drugi i trzeci art. 102) tylko wartość nominalną tych akcji, choćby ona była niższa od wartości wkładów rzeczowych, obliczonej według art. 6 — 12.

§ 138. Przez czystą wartość wkładów, które spółnicy „osobiście odpowiedzialni (firmowi)” wnoszą do spółki komandytowo-akcyjnej (ustępy drugi i trzeci art. 102), rozumieć należy różnicę między wartością wkładów (art. 6—12) a długami spółników osobiście odpowiedzialnych, które spółka przejmie.

§ 139. Akcje lub wymienione w § 136 papiery obiegowe oraz świadectwa tymczasowe nie podlegają opłacie stempłowej.

Do art. 103.

§ 140. Pokwitowanie, którem spółdzielnia stwierdza wpłatę na udział, nie podlega opłacie stempłowej (art. 136, ustęp trzeci).

Oświadczenie (deklaracja) o przystąpieniu do spółdzielni oraz deklaracje co do dalszych udziałów (art. 17 ustawy o spółdzielniach — Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 111, poz. 733), jak również pismo, stwierdzające przyjęcie do spółdzielni (art. 20 ustawy o spółdzielniach), są zasadniczo wolne od opłaty stempłowej; podlegają opłacie tylko w przypadkach, przewidzianych w art. 139.

§ 141. Na mocy ustępu trzeciego art. 103 (zdania pierwszego) oraz ustępu ostatniego tegoż artykułu wolne są od opłaty stempłowej zasadniczo tylko wpłaty na udziały, dokonywane przez członków tych spółdzielni, które swą działalność podstawową ograniczają — nie tylko według statutu, ale też faktycznie do swych członków.

Jeżeli spółdzielnia rozciąga swą działalność podstawową również na osoby, nie będące jej członkami, to wpłaty na udziały są wolne od opłaty stempłowej, gdy: a) członkowie otrzymują tylko dywidendę (ustęp drugi art. 57 ustawy o spółdzielniach) i zarazem bądź całą nadwyżkę zysku ponad kwotę wpłaconą członkom tytułem dywidendy, bądź tylko część tej nadwyżki, wynikająca z obrotów z nieczłonkami, zostaje przelana do funduszu zasobowego, lub innego funduszu, nie podlegającego według statutu podziałowi między członków, b) gdy członkowie otrzymają wprawdzie prócz dywidendy dalszy jeszcze udział w zysku, ale zarazem z nadwyżki ponad normę, podaną w art. 57 ustawy o spółdzielniach, cała kwota, wynikła z obrotów z nieczłonkami, zostaje przelana do funduszu, nie podlegającego według statutu podziałowi między członków.

§ 142. Na mocy postanowienia, zawartego w ustępie trzecim art. 103, w punkcie „a”, nie uchylają uwolnienia od opłaty, np.: zakupywanie towarów przez spółdzielnię spóżywców lub przez spółdzielnię, której zadaniem jest dostarczanie członkom surowców, narzędzi i t. p.; zakupywanie materiałów budowlanych przez spółdzielnię budowlaną; sprzedawanie towarów dostarczanych, spółdzielni rolniczej, lub magazynowej przez jej członków, albo towarów, wytworzonych przez spółdzielnię przemysłowo-wytwórczą; przyjmowanie wkładów pieniężnych lub lokowanie w bankach funduszy zbędnych.

Na mocy punktu „b” tegoż ustępu trzeciego spółdzielnia nie traci uwolnienia np. na skutek zajmowania się sprzedażą obligów Państwa Polskiego, realizacji przekazów, wyjednywania pożyczek w bankach państwowych, wypłacania w imieniu tych banków sum pożyczkowych dłużnikom.

Do art. 104¹⁰⁾.

§ 143. Jeżeli spółdzielnia, należące do związku rewizyjnego, uiszczają opłaty, przewidziane w art.

⁹⁾ Przepis przejściowy w § 195.

¹⁰⁾ Przepis przejściowy w § 197.

103, za pośrednictwem związku, to Minister Skarbu może na wniosek związku rewizyjnego zwolnić go od obowiązku uiszczenia opłat za spółdzielnię, które nie dostarczyły związkowi odnośnych kwot w ciągu terminu im wyznaczonego. O ile związek skorzysta z takiego zezwolenia, winien złożyć władzy skarbowej wykaz spółdzielni opieszalej.

Jeżeli nie uiszczono opłaty, którą należało uiszczyć za pośrednictwem związku rewizyjnego, to do uiszczenia podwyżki (art. 42 ustawy o opłatach stemplowych) są obowiązane: a) tylko związek rewizyjny, jeśli nie wskazał spółdzielni opieszalej, b) tylko spółdzielnia opieszala, jeżeli związek ją wskazał. Do zapłacenia zaś kwoty nieuiszczonej (art. 42 ustęp ostatni) jest obowiązana tylko spółdzielnia.

Do art. 106.

§ 144. Umowa, na mocy której spółka akcyjna lub komandytowo - akcyjna „kupi” pewne przedmioty, a cenę kupna wypłaca swymi własnymi akcjami, nie jest kontraktem sprzedaży, lecz jest jednym z postanowień kontraktu o zawiązanie spółki, względnie podlegają opłacie według rozdziału dziesiątego, ustalając, że dany spółnik wnosi tytułem swego wkładu nie gotówkę, lecz przedmioty innego rodzaju (art. 6, ustęp pierwszy). Pismo zatem, stwierdzające umowę taką, — o ile ona ma za przedmiot nieruchomości lub prawa do ciał kopalnych — nie podlega opłacie według rozdziału dziesiątego, względnie jedenastego, lecz stosuje się do niej art. 106.

O ile wkładem rzeczowym nie są ani nieruchomości, ani prawa do ciał kopalnych, lecz tworzą go przedmioty innego rodzaju, pismo, stwierdzające umowę o wniesienie wkładu rzeczowego, nie podlega opłacie, przewidzianej w art. 106.

Do art. 108.

§ 145. Art. 108 ma znaczenie według obecnego stanu ustawodawstwa jedynie dla obszaru, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki, a mianowicie tyczy się „stowarzyszeń, których celem jest zarobkowe prowadzenie spraw gospodarczych” (§ 22 powołanego kodeksu), bez względu na to, czy uzyskały osobowość prawną, czy też jej nie posiadają (§ 54 powołanego kodeksu).

Do art. 109.

§ 146. Spółka zagraniczna ma wnieść podanie o wymierzenie opłaty, przewidzianej w art. 109, do Ministra Skarbu. Rozpoczęcie działalności w Polsce względnie użycie w Polsce podwyżki kapitału może nastąpić dopiero po uiszczeniu opłaty, wymierzonej przez Ministra Skarbu.

Wniesienie przez zagraniczną spółkę akcyjną lub komandytowo - akcyjną podania o zezwolenie na rozpoczęcie działalności w Polsce (§§ 1 i 2 rozporządzenia z dn. 13 czerwca 1922 r., Dz. U. R. P. Nr. 52 poz. 474), względnie o zezwolenie na powiększenie kapitału, przeznaczonego do działalności w Polsce (§ 5 punkt „a”, tegoż rozporządzenia), nie zwalnia od obowiązku wniesienia podania, przewidzianego w niniejszym paragrafie.

Do art. 110.

§ 147. Celem uiszczenia opłaty stemplowej od zagranicznego papieru obiegowego należy wartość

nominalną przeliczyć na złote: a) według najniższego kursu giełdowego z dnia poprzedzającego złożenie papieru urzędowi skarbowemu — jeżeli w siedzibie urzędu skarbowego znajduje się giełda; b) według najniższego kursu, notowanego na najbliższej terytorjalnie giełdzie polskiej w ostatnich trzech dniach przed złożeniem papieru urzędowi skarbowemu, jeżeli w siedzibie urzędu skarbowego giełdy nie ma, jak również gdy dana waluta nie była w dniu poprzedzającym notowana na giełdzie miejscowej.

Opłata ma być uiszczona znaczkami stemplowymi — jeżeli nie przewyższa 100 zł., a gotówką — gdy wynosi więcej niż 100 zł.

Na papierze wartościowym urząd skarbowy nie umieszcza pieczęci wpływu (§ 34).

Znaczki stemplowe należy umieścić ile możliwości na pierwszej stronie papieru obiegowego w ten sposób, aby nie zakrywały istotnych części tekstu. Jeżeli pierwsza stronica jest już zajęta przez dowody uiszczenia opłat stemplowych zagranicznych, to należy umieścić znaczki stemplowe na stronie drugiej.

Do art. 111.

§ 148. Pełnomocnictwo ogólne (generalne), upoważniające do zastępstwa we wszelkich sprawach lub w sprawach pewnej kategorii, podlega opłacie w wysokości 3 zł.

Odpis takiego pełnomocnictwa, zaświadczony bądź urzędownie, bądź przez mocodawcę, lub przez pełnomocnika, podlega zasadniczo również opłacie w wysokości 3 zł. Jeżeli jednak odpis taki złożono w postępowaniu, należącym w pierwszej instancji do sądu powiatowego, względnie sądu pokoju, albo do sądu przemysłowego, lub kupieckiego, albo do urzędu rozjemczego do spraw najmu, to podlega opłacie w wysokości 1 zł.

Do art. 114.

§ 149. Przy uiszczeniu opłaty od obligacji, wypuszczonych w Polsce, należy w deklaracji (§ 44) podać znamiona obligacji (ich rodzaj, numer emisji, serie, numery) oraz ich wartość nominalną.

Opłatę od obligacji, wypuszczonych zagranicą, uiszcza się według zasad, przewidzianych co do akcji zagranicznych w § 147.

Do art. 115 (ustępu ostatniego).

§ 150. Uiszczenie opłaty od obligu na zlecenie, wymienionego w ustępie ostatnim art. 115, następuje przy analogicznym zastosowaniu zasad podanych co do weksli w § 156 (ustępach: drugim i trzecim) oraz w § 157.

§ 151. Uiszczenie opłaty od pierwszego indosu na składowym dowodzie zestawniczym (warrantie) — o ile nie następuje „bezpośrednio” na mocy zezwolenia, udzielonego przez izbę skarbową zarządowi domu składowego (art. 25, ustęp trzeci), ma nastąpić przed umieszczeniem poświadczenia zarządu domu składowego (art. 31, ustęp drugi, rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 1020), a mianowicie:

- 1) bądź — na podstawie wymiaru dokonanego przez urząd skarbowy (art. 23, punk b, art. 24, punkt b) — znaczkami stemplowymi, względnie gotówką, według zasad podanych w § 35,
- 2) bądź — gdy opłata nie przewyższa 100 zł. — drogą skasowania znaczków stemplowych przez zarząd domu składowego; skasowanie następuje bądź przez przepisanie początkowymi lub końcowymi wyrazami poświadczania domu składowego, bądź zapomocą pieczętki firmowej zarządu domu składowego.

W razie przedstawienia warrantu urzędowi skarbowemu celem wymierzenia opłaty stemplowej (punkt 1) urząd skarbowy nie umieszcza na warancie pieczęci wpływu (§ 34).

Do art. 116.

§ 152. Oblig (skrypt dłużny, rewers), stwierdzający otrzymanie pożyczki od spółdzielni, należący do związku rewizyjnego, której podstawowym zadaniem statutowym jest udzielanie członkom pożyczek oraz przyjmowanie wkładów pieniężnych, podlega opłacie w wysokości 0.3% od sumy zobowiązania, jeżeli bądź w myśl statutu, bądź na mocy uchwały walnego zgromadzenia, obowiązującej w dniu podpisania obligu, suma najwyższego kredytu, jaki może być udzielony jednemu członkowi (art. 46, punkt 2 ustawy o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r., Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733), nie przewyższa: a) co do związków samorządnych spółdzielni i innych zrzeszeń — 8000 zł., b) co do innych członków — 800 zł.

§ 153¹¹⁾. W razie zezwolenia, aby spółdzielnia, należące do związku rewizyjnego, uiszczały za jego pośrednictwem opłaty od obligów (art. 116, ustęp drugi), stosuje się § 143.

Spółdzielnia, należące do związku rewizyjnego, mogą — bez osobnego zezwolenia — kasować znaczki stemplowe na obligach datą skasowania oraz odciśnięciem swej pieczęci.

Do art. 119.

§ 154. Jeżeli wyciąg z rachunku bieżącego, wydany przez przedsiębiorstwo, trudniące się czynnościami bankierskimi, zawiera nie tylko odpis rachunku bieżącego za dany okres, lecz także prowizję, należną wystawcy wyciągu z tytułu prowadzenia rachunku bieżącego, to wyciąg podlega nie tylko opłacie w wysokości 20 gr. od arkusza, przewidzianej w art. 119, lecz nadto opłacie w wysokości 0.2% od kwoty prowizji (art. 90, ustęp drugi).

Do art. 122 — 125¹²⁾.

§ 155. Opłatę stemplową od weksłu uiszcza się zasadniczo przez napisanie go na urzędowym blankiecie wekslowym.

Wypuszczone zostaną dwa rodzaje blankietów urzędowych wekslowych: 1) dla weksli trasowanych, 2) dla weksli własnych a w każdym rodzaju 21 kategorii wartości, a mianowicie:

za	20 gr. dla sumy wekslowej,	nie przewyższającej	50 zł.
30	ponad 50 zł.	100	
60	100	200	
90	200	300	
1 zł 20	300	400	
1 50	400	500	
1 80	500	600	
2 10	600	700	
2 40	700	800	
2 70	800	900	
3	900	1000	
6	1000	2000	
9	2000	3000	
12	3000	4000	
15	4000	5000	
18	5000	6000	
21	6000	7000	
24	7000	8000	
27	8000	9000	
30	9000	10000	
60	19000	20000	

Blankiety wekslowe są sporządzone z papieru, zaopatrzonego w znak wodny, przedstawiający płcionkę, złożoną z romboidów i sześcioboków.

Wymiar blankietów wekslowych wynosi 28 na 11,0 cm.

Każdy blankiet wekslowy składa się z trzech części: z tekstu objaśniającego, z winiety i ze schematu umowy wekslowej.

Tekst objaśniający znajduje się na lewym węższym brzegu blankietu i składa się z trzech zdań, umieszczonych równolegle do owego brzegu. Zdanie pierwsze brzmi: „Weksel trasowany” względnie „Weksel własny”; zdanie drugie: „Cena . . . gr.”, względnie „ . . . zł.”, lub „ . . . zł. . . gr.”; zdanie trzecie: „Blankiet dla weksli, których suma nie przewyższa . . . zł.”. Zdanie pierwsze i trzecie jest wykonane pismem angielskim, zdanie drugie — kursywą.

Wymiar krańcowych punktów winiety wynosi 96.5 na 36 mm. Winieta składa się z trzech tarcz: górna i dolna są okrągłe, środkowa jest owalna. Tarcze: górna i środkowa posiadają tło ciemne, którego barwą jest właściwy kolor winiety (wymieniony w następnym ustępie niniejszego paragrafu); tarcza dolna posiada tło jasne, którego barwą jest kolor tła winiety, względnie — przy blankietach wartości od 20 gr. do 90 gr. — tło białe. W tarczy górnej jest umieszczony biały orzeł polski, wylaniający się z ciemnego tła tarczy. W tarczy środkowej znajduje się biały napis równoległy do węższych boków blankietu, wylaniający się z tła; napis ten brzmi: „OPLATA STEMPLOWA GR. . . GR.”, względnie „ZŁ . . . ZŁ.” lub „ . . . ZŁ. . . GR.” W tarczy dolnej znajduje się napis, równoległy do szerszych boków blankietu, wykonany barwą, stanowiącą właściwy kolor winiety; napis ten brzmi: „ . . . GROSZY” względnie „ZŁOTE” lub „ . . . ZŁOTYCH” lub „1 ZŁOTY . . . GROSZY”, lub „ZŁOTE . . . GROSZY”. Wszystkie tarcze są ujęte w stylizowaną ornamentację z motywów roślinnych.

Na blankietach wartości od 20 gr. do 90 groszy włącznie winieta jest koloru granatowego. Na innych blankietach winieta jest dwukolorowa, a mianowicie: na blankietach wartości od 1 zł. 20 gr. do 2 zł. 70 gr.

¹¹⁾ Przepis przejściowy w § 197.

¹²⁾ Przepis przejściowy w § 198.

włącznie kolor właściwy winiety jest granatowy, a tło pomarańczowe; na innych blankietach kolor właściwy winiety jest czerwony a tło zielone.

Schemat umowy wekslowej brzmi:

a) na blankietach dla weksli trasowanych:

..... dnia 192..... r. Na
zapłać Pan za ten weksel na zlecenie
..... sumę

Płatny

b) na blankietach dla weksli własnych:

..... dnia 192..... r. Na
..... zapłać za ten
weksel na zlecenie sumę

Płatny

§ 156. W razie użycia blankietu urzędowego, którego wartość jest niższa od opłaty, należącej się według sumy wekslowej, która ma być wpisana lub już została wpisana, należy uzupełnić blankiet urzędowy bądź drogą skasowania znaczków stemplowych przez urząd skarbowy, bądź przez uiszczenie w kasie skarbowej gotówką kwoty, wskazanej przez urząd skarbowy.

Również w razie wystawienia weksłu na blankiecie nieurzędowym, lub na zwykłym papierze należy uiścić opłatę przez skasowanie znaczków stemplowych lub przez uiszczenie w kasie skarbowej gotówką kwoty, wymierzonej przez urząd skarbowy.

Czy w przypadku poszczególnym ma nastąpić skasowanie znaczków stemplowych, czy uiszczenie gotówką, rozstrzyga się według zasad, podanych w § 35.

W razie przedstawienia urzędowi skarbowemu blankietu urzędowego, lub innego papieru celem uiszczenia opłaty od weksłu urząd skarbowy na przedstawionym mu papierze nie umieszcza pieczęci wpływu (§ 34).

§ 157. Jeżeli w przypadku poszczególnym kwota, która ma być uiszczona tytułem opłaty stemplowej od weksłu (bądź opłata pełna, bądź reszta należności, po potrąceniu kwoty częściowej, uiszczonej poprzednio) nie przewyższa 100 zł., to skasowanie znaczków stemplowych może być dokonane również przez notariusza, przez Bank Gospodarstwa Krajowego, Pocztową Kasę Oszczędności, Państwowy Bank Rolny, Bank Polski oraz przez te banki prywatne i spółdzielnie, którym Minister Skarbu na to zezwolił.

Osoby powyższe mogą kasować jedynie znaczki stemplowe, umieszczone na blankietach wekslowych (urzędowych albo nieurzędowych) oraz na pismach, zawierających co najmniej nazwę „weksel”, ewentualnie inne jeszcze cechy weksłu (art. 1 i 99 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1924 r. o prawie wekslowym, Dz. U. R. P. Nr. 100 poz. 926); nie mogą więc kasować znaczków stemplowych, umieszczonych na zwykłym papierze wcale niezapisanym, lub zaopatrzonym jedynie w podpis. Mogą kasować znaczki stemplowe na wekslach tylko przed upływem terminu, oznaczonego w art. 123.

Znaczki stemplowe umieszczają się na odwrotnej stronie weksłu (względnie blankietu wekslowego), a mianowicie na węższym brzegu papieru; jeżeli jednak na odwrotnej stronie weksłu, wystawionego za granicą, są już indosy, to należy umieścić znaczki stemplowe bezpośrednio poniżej ostatniego indosu — tak, aby między nim a znaczkami nie było odstępu.

Znaczki stemplowe kasuje się przez wypisanie na każdym znaczku daty skasowania oraz umieszczenie pieczęci urzędowej notariusza, względnie pieczęci firmowej banku lub spółdzielni; pieczęć ma być tak wyraźna, aby dała się łatwo odczytać. Poniżej znaczków stemplowych należy umieścić następujące zaświadczenie: „Skasowano znaczki stemplowe za . . zł . . . gr., słowami dnia 19 . . r.”. Zaświadczenie to ma być podpisane przez notariusza, względnie przez tego funkcjonariusza banku lub spółdzielni, który dokonał skasowania.

Spółdzielnia, należąca do związku rewizyjnego (art. 68 i 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach, Dz. U. R. P. Nr. 111 poz. 733) może — bez osobnego zezwolenia — kasować znaczki stemplowe na wekslach trasowanych, wystawionych przez spółdzielnię oraz na wekslach własnych, jeżeli te weksle (trasowane lub własne) są płatne na zlecenie spółdzielni lub na jej rzecz. Skasowanie znaczków stemplowych, umieszczonych na wekslu własnym, płatnym na zlecenie spółdzielni, należącej do związku rewizyjnego lub na jej rzecz, ma nastąpić w dniu otrzymania weksłu przez spółdzielnię; poza tym spółdzielnia ma przestrzegać wszystkich postanowień, zawartych w poprzednich ustępach niniejszego paragrafu.

§ 158. Dłużnikami wekslowymi (art. 46, ustęp drugi art. 101 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1924 r. o prawie wekslowym, Dz. U. R. P. Nr. 100 poz. 926), obowiązany w myśl art. 125 do uiszczenia opłaty od weksłu są:

- akceptant weksłu trasowanego, w szczególności też akceptant przez wyłączenie (art. 24, 25 oraz 55 — 57 prawa wekslowego),
- każdy indosant weksłu trasowanego lub własnego (art. 10 — 19 oraz 101 prawa wekslowego), poręczyciel (art. 29 — 31 oraz 101 prawa wekslowego).

Do art. 127 i 128.

§ 159. Do opłaty od przekazu przenośnego zapomocą indosu, a wystawionego w Polsce (art. 127, ustęp pierwszy), jak również od czeku (art. 128) mają analogiczne zastosowanie zasady podane w § 156 (ustępach: drugim i trzecim) oraz w § 157.

Do art. 132.

§ 160. W przypadku wspólności, nie wynikającej ani z dziedziczenia, ani z zapisu, ani z darowizny, ale opierającej się wyłącznie na innych tytułach (np. na kupnie, spółce), należy przedewszystkiem ustalić co do każdego uczestnika wartość brutto jego udziału (części idealnej):

a) w nieruchomościach, położonych w Polsce, b) w innego rodzaju przedmiotach (z wyjątkiem nieruchomości położonych zagranicą).

Następnie przez porównanie wartości części idealnej z wartością (brutto), części fizycznej, ustala się co do każdego uczestnika — osobno w zakresie nieruchomości i osobno w zakresie przedmiotów innego rodzaju — czy zachodzi nadwyżka (t. j. czy uczestnik otrzymał na skutek udziału więcej z majątku wspólnego niż miał przed udziałem), czy też przydzielona mu część fizyczna równa się części idealnej, lub jest od niej mniejsza. (Jest możliwe, że co do tego samego uczestnika udziałów okaże się nadwyżka w zakresie nieruchomości, a brak nadwyżki w przedmiotach innego rodzaju — lub odwrotnie).

Następnie sumuje się wszystkie ustalone w sposób powyższy nadwyżki w zakresie nieruchomości i od tej sumy wymierza się 4%. Od sumy zaś nadwyżek w zakresie przedmiotów innego rodzaju wymierza się 1%.

Przykład:

Trzy osoby (A. B. C.) kupiły trzy budynki wraz z znajdującymi się w nich nieruchomościami za 300.000 zł., z czego na budynki przypada 240.000 zł., na ruchomości 60.000 zł. Budynki obciążone długami hipotecznymi w wysokości 90.000 zł., czysta wartość całego majątku, podlegającego działowi, wynosi zatem 210.000 zł.

Każdy z nabywców przyczynił się do ceny kupna kwotą 70.000 zł. wobec czego wszystkie nabyte przedmioty należały do każdego z nich w jednej trzeciej części.

Następnie współwłaściciele dzielą się w ten sposób, że A otrzymuje jedną z nieruchomości, wartości 100.000 zł. (obciążoną długiem w wysokości 40.000 zł.), B drugą nieruchomość, wartości 90.000 zł. (dług 30.000 zł.), C trzecią — wartości 50.000 zł. (dług 20.000 zł.), prócz tego otrzymuje A niektóre ruchomości, których wartość wynosi 25.000 zł., B dalszą część ruchomości, które są warte 10.000 zł., C resztę — wartości 25.000 zł. (Przytem cenę wyrównania otrzymuje C od A gotówką 15.000 zł.).

Celem obliczenia opłaty stwierdzamy, że wartość brutto części idealnej, należącej do jednego z współwłaścicieli, wynosi: co do nieruchomości — 80.000 zł. (trzecia część z 240.000 zł.), co do ruchomości — 20.000 zł. (trzecia część z 60.000 zł.). Z tego wynika, że w zakresie nieruchomości otrzymali więcej, niż mieli: A o 20.000 zł., B o 10.000 zł.; w zakresie ruchomości zaś A i C — każdy o 5.000 zł. Nadwyżka wynosi zatem łącznie: w zakresie nieruchomości 30.000 zł., w zakresie ruchomości 10.000 zł.

Należy więc wymierzyć opłatę w wysokości 4% od 30.000 zł. t. j. 1.200 zł. i w wysokości 1% od 10.000 zł. t. j. 100 zł., razem 1300 zł.

§ 161. Gdy wspólność wynikła częściowo z dziedziczenia, zapisu lub darowizny, a częściowo

z innych tytułów, to ustala się nadwyżkę w sposób, wskazany w § 160. Opłatę wymierza się tylko od tej części nadwyżki, która odpowiada stosunkowi, w jakim wartość udziałów, nie wynikłych z dziedziczenia, zapisu lub darowizny (lecz opierających się na innych tytułach) pozostaje do wartości całego majątku, podlegającego działowi.

Przykład:

Cztery osoby (A. B. C. D.) kupiły wspólnie sześć nieruchomości, z których jedna znajduje się w Warszawie, druga w Łodzi, trzecia we Lwowie, czwarta w Krakowie, piąta w Poznaniu, szósta w Wilnie. Każda z tych osób złożyła $\frac{1}{4}$ część ceny kupna, wobec czego owe nieruchomości należały do każdego ze współwłaścicieli w $\frac{1}{4}$ części. Następnie zmarła osoba A, a spadek po niej przypadł w połowie jej dwóm synom (E, F.). Potem E kupił od osoby B jej udział w owych sześciu nieruchomościach. Nakoniec współwłaściciele (C. D. E. F.) dzielą się w ten sposób, że C otrzymuje nieruchomości: łódzką i wileńską, E, lwowską, krakowską i poznańską, F warszawską; D otrzymuje spłatę w gotówce. Wartość poszczególnych nieruchomości jest w dniu sporządzania pisma, stwierdzającego umowę o dział, następująca: nieruchomości warszawskiej 500.000 zł., łódzkiej 400.000 zł., lwowskiej 300.000 zł., krakowskiej 200.000 zł., poznańskiej i wileńskiej po 100.000 zł. Wartość łączna wynosi zatem 1.600.000 zł., z czego C otrzymuje 500.000 zł., E 600.000 zł., F 500.000 zł. Z wartości łącznej w kwocie 1.600.000 zł. przypada 400.000 zł. na udziały, wynikające ze spadkobrania, reszta (1.200.000 zł.) na udziały, wynikające z kupna.

Celem obliczenia opłaty stwierdzamy:

- co do osoby C — że wartość brutto jej udziału w majątku wspólnym wynosi 400.000 zł., że zatem na skutek otrzymania części fizycznej wartości 500.000 zł. ujawniła się nadwyżka w kwocie 100.000 zł.;
- co do osoby E — że wartość brutto jej udziału wynosiła: z tytułu spadku połowę z 400.000 zł., a zatem 200.000 zł. i z tytułu kupna: 400.000 zł., razem 600.000 zł., że zatem — wobec otrzymania części fizycznej wartości również 600.000 zł. — nadwyżki niema;
- co do osoby F — że wartość brutto jej udziału (opierającego się wyłącznie na spadkobranii) wynosiła 200.000 zł., że zatem — na skutek otrzymania części fizycznej wartości 500.000 zł., jest nadwyżka w kwocie 300.000 zł. Suma nadwyżek wynosi zatem 400.000 zł.

Ponieważ zaś — jak już stwierdziliśmy wyżej — wartość udziałów, opierających się na kupnie, wynosi $\frac{3}{4}$ całości, przeto należy uiszczyć tytułem opłaty: 4% od 300.000 zł. t. j. 12.000 zł.

Do art. 137.

§ 162. Na mocy punktu 14 artykułu 137 są wolne od opłaty: a) pokwitowania, tyżące się należności spółdzielni za towary, dostarczone lub dostarczyć się mające członkowi, albo należności członka za towary, sprzedane spółdzielni, lub jej oddane do komisowej sprzedaży (choćby członek był spółdzielnią), w szczególności znaczki, wydawane przez spółdzielnię celem kontroli zakupów członkowskich, jako też pokwitowanie w przedmiocie sumy wypłaconej przez

spółdzielnię członkowi wzamian za towar jej zwrócony, b) pokwitowania, które spółdzielnia kredytowa wydaje członkom w przedmiocie całkowitej lub częściowej spłaty pożyczki, lub w przedmiocie uiszczenia odsetek.

Pokwitowania, wymienione w punkcie a), są wolne od opłaty tylko wówczas, gdy sprzedaż lub zakupno towaru przez spółdzielnię mieści się w granicach jej działalności określonej statutem.

Do art. 141.

§ 163. Przepis punktu 2 art. 141 tyczy się również takich podań, wystosowanych do polskich urzędów konsularnych, które wniesiono nie do urzędu konsularnego bezpośrednio, lecz za pośrednictwem urzędu państwowego, mającego siedzibę w Polsce. Podania takie podlegają opłatom według zasad, przewidzianych w Ogólnej taryfie opłat konsularnych (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 56, poz. 402). Opłatę konsularną wymierza właściwy urząd konsularny. Stosuje się Ogólną taryfę opłat konsularnych (a nie ustawę o opłatach stemplowych) do wszelkich podań należących do zakresu działania urzędów konsularnych, a zatem nie tylko wówczas, gdy petent (w napisie podania lub w jego treści) wystąpił z wnioskiem, aby podanie zostało przesłane urzędowi konsularnemu, ale także wówczas, gdy urząd (mający siedzibę w Polsce), do którego podanie wniesiono, mimo braku takiego wniosku, odstąpił podanie właściwemu urzędowi konsularnemu.

W myśl punktu 13 art. 141 są wolne od opłaty podania w sprawach pożyczek państwowych.

Do art. 142.

§ 164. W myśl punktu 1 są wolne od opłaty podania, wnoszone w postępowaniu, unormowanym ustawą z dnia 1 lipca 1926 r. o aktach (metrykach) urodzenia dzieci nieznanym rodziców na obszarze byłego zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 413).

W myśl punktu 9 (a mianowicie na mocy postanowienia, wyrażonego słowami: „w sprawach, dotyczących pomocy kredytowej dla osadników”) są wolne od opłaty wszelkie podania w sprawie pomocy finansowej, udzielonej na podstawie działu VIII ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r., Nr. 1, poz. 1).

Do art. 149 i 151.

§ 165. Celem uiszczenia opłaty od podania za pomocą znaczków stemplowych należy na pierwszej stronie, a w razie wniesienia w dwu lub więcej egzemplarzach; na pierwszej stronie jednego egzemplarza, nakleić znaczki stemplowe, których wartość równa się sumie opłat, należących się od wszystkich egzemplarzy, tudzież od odpisów podania oraz od wszystkich załączników.

W razie uiszczenia opłaty gotówką w kasie skarbowej i wydania petentowi osobnego kwitu kasowego — kasa nie umieszcza już pokwitowania na samem podaniu.

§ 166. Urzędnik biura podawczego winien w razie uiszczenia opłaty zapomocą znaczków stemplo-

wych (art. 151, zdanie pierwsze) skasować te znaczki, jeżeli nie nasuwa się podejrzenie, iż je podrobiono lub przerobiono albo usunięto z nich oznaki skasowania poprzedniego. W celu skasowania należy albo a) na każdym znaczku stemplowym wycisnąć pieczęć urzędową w ten sposób, aby część pieczęci znajdowała się na znaczku, część zaś poza nim na papierze albo b) każdy znaczek stemplowy przekreślić na krzyż, bądź atramentem bądź zapomocą pieczętki (kasownika) w ten sposób, aby końce linii znajdowały się poza znaczkami, na papierze.

O ile przyjęcie podania lub otwarcie koperty, w której ono się mieści, następuje poza biurem podawczym, kasuje znaczki stemplowe urzędnik, przyjmujący podanie lub otwierający kopertę, albo urzędnik, przezeń upoważniony.

Znaczki stemplowe, skasowane, w sposób podany w poprzednich dwóch ustępach, ulegają ponownemu skasowaniu zapomocą wypisania daty skasowania atramentem na znaczkach przez urzędnika, któremu poruczono załatwienie podania lub przez urzędnika przezeń upoważnionego — z wyłączeniem jednak urzędnika biura podawczego (ustęp pierwszy niniejszego paragrafu).

Opłata w kwocie 20 gr. za pokwitowanie z przyjęcia podania (art. 149) ma być uiszczona przez naklejenie znaczków stemplowych na tem pokwitowaniu i skasowanie ich w sposób, podany w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

§ 167. Przy wniesieniu podania drogą telegraficzną (art. 151, ustęp drugi), urząd przyjmujący telegram uzupełnia tekst telegramu, umieszczając po podpisie nadawcy uwagę: „Stempel zł.”.

Urząd przyjmujący telegram kasuje znaczki stemplowe odciskiem stempla kalendarzowego.

Urzędy, powołane do przyjmowania telegramów, nie odmawiają przyjęcia telegramów nieostemplowanych. Nie jest też ich rzeczą badać, czy poszczególne podanie telegraficzne podlega opłacie i w jakiej wysokości. Mają jednak przy telegramach, zawierających podania, wystosowane do urzędów państwowych, a niezaopatrzonych w znaczki stemplowe, zwrócić uwagę nadawcy, że podanie odnośne — jeśli podlega opłacie — nie będzie załatwione. O ileby nadawca mimo tej uwagi nie chciał zaopatrzyć telegramu w znaczki stemplowe, urząd przyjmujący telegram stwierdza to, umieszczając po podpisie nadawcy uwagę: „Stempla odmówiono”.

Uwagi, wymienione w ustępach pierwszym i trzecim niniejszego paragrafu, mają być telegrafowane na równi z tekstem właściwym. Przy obliczaniu ilości wyrazów, celem ustalenia należności za telegram, wlicza się również wyrazy, z których składają się wspomniane uwagi.

Do art. 152.

§ 168. Jeżeli od podania, wniesionego przez osobę, która ma zamieszkanie lub siedzibę na obszarze Polski, wcale nie uiszczono opłaty lub uiszczono ją niedostatecznie, to należy — o ile § 170 nie postanawia inaczej — postąpić w sposób następujący:

Urzędnik, któremu poruczono załatwienie podania, umieszcza na niem uwagę „Kancelarja wezwie . . . do uiszczenia opłaty . . . zł. . . gr. (wzór 12)“.

Kancelarja sporządza wezwanie na druku w formie karty pocztowej, ułożonym według wzoru 12 i wysyła je pocztą, poczem umieszcza poniżej polecenia uwagę: „Wysłano dnia“.

Adresat winien przy odbiorze zawiadomienia uiścić pojedynczą opłatę pocztową przypadającą według taryfy za list urzędowy (§ 3, punkt 2a, rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 25 sierpnia 1924 r., Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 749). Jeśliby odmówił uiszczenia, to poczta zwraca pismo jako niedoręczone urzędowi wysyłającemu, który ma pismo to przechować przy podaniu.

W razie dodatkowego uiszczenia opłaty kancelarja notuje na podaniu datę dostarczenia znaczków stemplowych lub nadesłania kwitu kasy skarbowej i kasuje znaczki stemplowe w sposób, wskazany w ustępie pierwszym §-u 166, względnie przykleja kwit kasowy do podania. Urzędnik, któremu poruczono załatwienie podania, kasuje znaczki stemplowe w sposób wskazany w ustępie przedostatnim §-u 166.

§ 169. Zasadniczo nie należy przedsiębrać żadnych czynności urzędowych, zmierzających do załatwienia podania, zanim petent nie uczyni zadość wezwaniu w przedmiocie dodatkowego uiszczenia opłaty (§ 168). W przypadkach jednak, w których wstrzymanie załatwienia groziłoby niebezpieczeństwem niemożności załatwienia przychylnego, wolno wydać zarządzenie tymczasowe—oczywiście z równoczesnem wystosowaniem zawiadomienia w myśl § 168.

Załatwienie tymczasowe mimo nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty urząd winien umotywować — zapomocą notatki, umieszczonej na referacie załatwienia.

§ 170. Odpowiedź ostateczna na podanie (czyli właściwe załatwienie podania) może nastąpić zasadniczo tylko w razie uiszczenia opłaty. Od tej zasady zachodzą wyjątki:

- a) jeżeli za załatwieniem mimo nieuiszczenia opłaty przemawiają względy publiczne lub wzgląd na poważny interes petenta;
- b) jeżeli wniesienie podania stanowi czynność, dla której jest ustanowiony termin prekluzyjny.

W przypadkach, wymienionych wyżej w punktach a), b), należy załatwienie mimo nieuiszczenia opłaty stemplowej umotywować zapomocą notatki na referacie załatwienia oraz umieścić na tymże referacie uwagę: „Kancelarja wezwie . . . do uiszczenia opłaty . . . zł. . . gr. oraz kosztów doręczenia . . . gr. (wzór 13)“.

Kancelarja sporządza w dwóch egzemplarzach wezwanie na druku w formie kartki pocztowej, ułożonym według wzoru 13 i doręcza jeden z tych egzemplarzy za dowodem doręczenia. W przypadku doręczenia za pośrednictwem poczty należy wezwanie wysłać jako przesyłkę poleconą za recepisem zwrotnym,

a w treści wezwania wymienić jako „koszta doręczenia“ kwotę, wynikającą z zesumowania opłat pocztowych: za list urzędowy, za polecenie i za recepis zwrotny. Po wysłaniu wezwania kancelarja umieszcza na referacie załatwienia poniżej polecenia, określonego w ustępie poprzednim, uwagę „Wysłano dnia“.

Drugie egzemplarze wezwań według wzoru 13 kancelarja przechowuje w osobnej okładce pod napisem „Podania nieostemplowane“. Nadchodzące dowody doręczenia należy dołączać do odnośnych wezwań.

Po dostarczeniu przez petenta znaczków stemplowych, względnie kwitu kasy skarbowej, kancelarja postępuje w sposób, podany w § 168.

Jeżeli petent mimo upływu dwóch tygodni od doręczenia mu wezwania nie dostarczył znaczków stemplowych ani kwitu kasowego, kancelarja umieszcza na egzemplarzu wezwania, pozostałym w urzędzie, uwagę: „Opłaty do dnia nie uiszczone“, zaopatruje tę uwagę w podpis i w pieczęć urzędową, poczem ów egzemplarz wezwania wraz z dowodem doręczenia przesyła temu urzędowi skarbowemu (§ 16), w którego okręgu petent ma mieszkanie lub siedzibę; urząd skarbowy zarządza następnie przymusowe ściąganie opłaty.

§ 171. Jeżeli wcale nie uiszczone opłaty od podania, wniesionego — bez pośrednictwa polskiego urzędu konsularnego — przez osobę, zamieszkałą zagranicą, lub uiszczone opłatę niedostatecznie, to podanie ma być mimo to załatwione, a odpowiedź na podanie ma być przesłana temu urzędowi konsularnemu R. P., w którego okręgu petent ma mieszkanie lub siedzibę. Urząd konsularny doręcza odpowiedź petentowi za pobraniem opłaty konsularnej.

Jeżeli w przypadku powyższym podanie podlega w myśl art. 146 opłacie w wysokości 10 zł., to urząd, który załatwił podanie, ma to oznajmić urzędowi konsularnemu.

Do art. 153.

§ 172. Urząd, do którego wniesiono podanie, względnie ten urząd, który wystosował wezwanie do uiszczenia opłaty, przysyłając izbie skarbowej wniosek o zwrot opłaty, ma dołączyć podanie — ewentualnie też inne akta, będące w związku, jeżeli zdaniem urzędu potrzebne są do rozstrzygnięcia. Izba skarbo-
wa zawiadamia o rozstrzygnięciu urząd, który przysłał wniosek o zwrot i zarazem zwraca mu jego akta.

Do art. 155.

§ 173. Opłacie stemplowej w wysokości 1 zł., przewidzianej w punkcie b) artykułu 155, podlegają: 1) wyciągi i inne świadectwa z ksiąg metrykalnych, prowadzonych na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego (prócz opłaty stemplowej należy uiścić opłatę w myśl ustawy niemieckiej z dn. 6 lutego 1876 r., Dz. Pr. Rzeszy str. 23, względnie w myśl rozporządzenia, wydanego na mocy ustawy z dnia 22 listopada 1921 r., Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 721; 2) wyciągi i inne świadectwa z ksiąg metrykalnych, prowa-

dzonych na pozostałym obszarze Państwa, jeżeli Państwo nie ponosi kosztów utrzymania urzędu stanu cywilnego, wydającego świadectwo.

Do art. 156 (punkt 1).

§ 174. Punkt 1 artykułu 156 dotyczy się tylko tych przypadków, w których nadanie obywatelstwa zależy wyłącznie od uznania władzy (art. 8 i 9 ustawy z dn. 20 stycznia 1920 r. Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 44, oraz art. 14 rozporządzenia z dn. 7 czerwca 1920 r. Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 320).

Poświadczenie obywatelstwa polskiego, służące pewnej osobie z mocy ustawy (art. 11 powołanego rozporządzenia z 1920 r.) podlega opłacie w wysokości 3 zł. przewidzianej w art. 154; poświadczenie takie jest wolne od opłaty, jeżeli dotyczy się obywatelstwa nabytego drogą opcji, opartej na traktacie między państwowym (punkt 1 artykułu 160 w związku z punktem 16 artykułu 142).

Do art. 156 (punkt 5).

§ 175. Na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki, podlegają opłacie:

- 1) w wysokości 5 zł. — koncesje
 - a) na wypożyczalnię książek i nut lub na czytelnię,
 - b) na wykonywanie przemysłu podkuwania koni,
- 2) w wysokości 3 zł. — koncesje
 - a) na handel starzyzną,
 - b) na utrzymanie na miejscach publicznych środków przewozowych do użytku powszechnego, z wyjątkiem samochodów,
 - c) na wykonywanie zawodu posłańca lub trałgarza.

Do art. 160.

§ 176. Jeżeli urząd, wydający świadectwo, nie żąda opłaty stempłowej, gdyż świadectwo jest wolne od opłaty na mocy art. 160, to ma zaznaczyć w aktach powód uwolnienia od opłaty.

Do art. 161.

§ 177. W razie uiszczenia opłaty zapomocą znaczków stempłowych urząd, wydający świadectwo, nakleja znaczki stempłowe na świadectwie i kasuje zapomocą pieczęci urzędowej.

Wyjątek stanowią świadectwa, wymienione w art. 156. Znaczkami stempłowe, dostarczone do tych świadectw, mają być naklejone na właściwym akcie, pozostającym w urzędzie, który wydaje świadectwo; jeżeli urząd ten zapisuje świadectwa tego rodzaju do specjalnego rejestru, to znaczkami stempłowe mogą być również umieszczane w tym rejestrze. Uiszczenie opłaty zapomocą znaczków stempłowych, umieszczonych na akcie lub w rejestrze, ma być poświadczone na świadectwie.

§ 178. W razie doręczenia świadectwa za pośrednictwem polskiego urzędu konsularnego osobie, zamieszkałej zagranicą, mimo nieuiszczenia opłaty, urząd konsularny pobiera opłatę stempłową przy doręczeniu świadectwa; w tym celu urząd, który wystawił świadectwo, zawiadamia urząd konsularny o wysokości opłaty, wymieniając właściwy artykuł ustawy o opłatach stempłowych, a w przypadku zastosowa-

nia art. 156 również odpowiedni punkt tego artykułu.

Co do waluty, w której opłata ma być uiszczona, oraz co do sposobu przerachowania walut obcych obowiązują odpowiednie przepisy, dotyczące się opłat konsularnych.

CZĘŚĆ TRZECIA.

Przepisy końcowe.

1. Zmiany organizacyjne.

§ 179. Istniejące w Krakowie, Lwowie, Łodzi, Poznaniu, Warszawie i Wilnie „urzędy skarbowe do spraw opłat stempłowych i podatku spadkowego”, jak również „urząd skarbowy dla podatku spadkowego i stempłowego” w Katowicach, otrzymują nazwę „urząd opłat stempłowych”.

Przedmiotowy zakres działania tych urzędów obejmuje:

- 1) opłaty stempłowe, unormowane ustawą o opłatach stempłowych z dn. 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570);
- 2) opodatkowanie spadków i darowizn;
- 3) ukończenie spraw, które mają być załatwione według przepisów dawniejszych, uchylonych artykułem 171.

Do zakresu działania urzędów opłat stempłowych w Krakowie i Lwowie należą nadto należytości sądowe (art. 173).

Terytorjalny zakres działania urzędów opłat stempłowych w Krakowie, Lwowie, Łodzi, Poznaniu, Warszawie i w Wilnie obejmuje obszar miasta, w którym urząd opłat stempłowych ma siedzibę, a nadto terytorjalny zakres działania starostwa, które ma siedzibę w danym mieście.

§ 180. Z zakresu działania urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych dla powiatu lubelskiego oraz urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych dla powiatu rówieńskiego wydziela się sprawy, wymienione w § 179 i przydziela się je (także, o ile chodzi o powiat lubelski, względnie rówieński) urzędowi skarbowemu podatków i opłat skarbowych dla miasta Lublina, względnie dla miasta Równego.

2. Odroczenie płatności.

Do art. 177.

§ 181. Izba skarbowa może zezwolić na odroczenie płatności opłaty pojedynczej, nie przewyższającej 100 zł. oraz podwyżki stempłowej, nie przewyższającej 1000 zł. — na czas nie dłuższy niż rok, licząc od dnia, w którym opłatę stempłową, względnie podwyżkę, należało uiścić w myśl art. 20, 21, 28, 30—33, 42 i 59.

W razie odroczenia płatności na mocy art. 177 (przez Ministra Skarbu lub przez izbę skarbową) urząd skarbowy (§ 16) na żądanie posiadacza pisma, które podlega opłacie odroczonej, umieści na tem piśmie poświadczenie o odroczeniu płatności. Poświadczenie takie podlega opłacie stempłowej w kwocie 3 zł. (art. 154).

3. Przepisy przejściowe.

Do art. 3.

§ 182. Art. 3 ustawy o opłatach stempłowych, oraz §§ 2 i 3 niniejszego rozporządzenia stosuje się

również wówczas, jeżeli pismo pierwsze sporządzono przed wejściem w życie ustawy o opłatach stemplowych, a pismo drugie — lub jeszcze późniejsze — w czasie obowiązywania tej ustawy. W takim przypadku strona ma (w razie wątpliwości) udowodnić uiszczenie od pisma pierwszego opłaty, obliczonej według przepisów, które obowiązywały w czasie sporządzania pisma pierwszego.

Do art. 5, 21 i 179.

§ 183. Od pism, sporządzonych zagranicą przed dniem 1 stycznia 1927 r., nie pobiera się opłaty; jeżeli przed tym dniem uiszczono opłatę według przepisów dotychczasowych.

Do art. 18 oraz do § 20.

§ 184. Aż do dalszego zarządzenia mogą być używane znaczki stemplowe sporządzone według wzorów dotychczasowych, opisanych w obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 20. czerwca 1924 r. (Monitor Polski Nr. 142, poz. 412).

Począwszy od dnia 1 stycznia 1927 r. nie wolno używać znaczków stemplowych, sporządzonych według wzorów dawniejszych, opisanych w obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 25 kwietnia 1924 r. (Monitor Polski Nr. 97, poz. 273).

Do art. 18 oraz do § 21.

§ 185. Osoby, które w dniu 31 grudnia 1926 r. wykonywały sprzedaż znaków stemplowych na podstawie decyzji władzy skarbowej, nie potrzebują starać się o ponowne uznanie swego uprawnienia.

Do art. 25.

§ 186. Osoby, którym władza skarbową przed wejściem w życie ustawy o opłatach stemplowych zezwoliła na bezpośrednie uiszczanie opłat stemplowych pewnego rodzaju, mają aż do dalszego zarządzenia izby skarbowej (względnie do czasu zrzeczenia się prawa, które wynika z owego zezwolenia) uiszczać opłaty, należące się według ustawy o opłatach stemplowych od przedmiotów objętych owym zezwoleniem — w terminach dotychczasowych i z zastosowaniem dotychczasowych norm o prowadzeniu rejestru.

Osoby te, mają w ciągu miesiąca stycznia 1927 r. donieść izbie skarbowej, w której okręgu mają mieszkanie lub siedzibę, o służącym im prawie bezpośredniego uiszczania i przytem wymienić władzę, która udzieliła zezwolenia oraz datę i liczbę zezwolenia i załączyć wzory wszystkich rejestrów, do których zapisują opłaty, uiszczane bezpośrednio.

Izba skarbową może odwołać zezwolenie dawniejsze lub uzależnić dalsze trwanie uiszczania bezpośredniego od zmiany dotychczasowych norm formalnych.

§ 187. § 186 nie tyczy się opłat, co do których ustawa o opłatach stemplowych wprowadza ustawowy obowiązek uiszczania bezpośredniego (art. 25, ustęp pierwszy), a które według stanu dotychczasowego były uiszczane bezpośrednio na mocy zezwolenia władzy skarbowej. W tych przypadkach normy dotychczasowe, oparte na decyzji władzy skarbowej, przestają obowiązywać z dniem 1 stycznia 1927 r. i mają zastosowanie wyłącznie odnośnie postanowienia ustawy o opłatach stemplowych.

Do art. 35 — 38.

§ 188. Art. 35 — 38 stosuje się również do danin publicznych, przewidzianych w przepisach prawnych, które ulegają uchyleniu na mocy art. 171.

Do art. 52.

§ 189. Jeśli umowę, wymienioną w punkcie 1 art. 52, zawarto ustnie przed wejściem w życie ustawy o opłatach stemplowych, a pisemne stwierdzenie nastąpiło w czasie obowiązywania tej ustawy, to opłatę uiszczoną według przepisów dotychczasowych zalicza się na poczet opłaty, która się należy według ustawy o opłatach stemplowych.

Jeśli opłata według przepisów dotychczasowych wynosi więcej, niż przewidziana w ustawie o opłatach stemplowych, to zwrot nadwyżki nie nastąpi.

Do art. 63.

§ 190. Przewłaszczenie — względnie wyrok, wymieniony w § 894 niemieckiej procedury cywilnej, mający za przedmiot przewłaszczenie — nie podlegają opłacie również wówczas, jeżeli przed wejściem w życie ustawy o opłatach stemplowych sporządzono pismo, stwierdzające czynność prawną, z której wynika obowiązek przewłaszczenia i bądź uiszczono daninę publiczną, należącą się według przepisów dotychczasowych, bądź pismo owo według przepisów dotychczasowych nie podlegało opodatkowaniu.

Przepis powyższy stosuje się odpowiednio do oświadczenia zgody (ustęp drugi art. 63).

Do art. 73 i 90.

§ 191. Rachunek lub inne pismo, stwierdzające wykonanie umowy o sprzedaż rzeczy ruchomej lub umowy o świadczenie usług (art. 72 i ustęp drugi artykułu 90), a sporządzone po wejściu w życie ustawy o opłatach stemplowych, nie podlega opłacie (art. 73, punkt 2) również wówczas, gdy pismo, stwierdzające zawarcie umowy sprzedaży albo umowy o świadczenie usług, sporządzono przed dniem 1 stycznia 1927 r. a opłatę od niego uiszczono według przepisów dotychczasowych.

Do art. 89 i 168.

§ 192. Osoby, zajmujące się wynajmowaniem skrzynek depozytowych, mają do rejestru (wzór 10 do § 121), założonego na rok 1927, zapisać przedewszystkiem te umowy, zawarte przed dniem 1 stycznia 1927 r., które mają obowiązywać (wyłącznie lub częściowo) po tym terminie. W kolumnie 5 należy wymienić tylko cenę najmu, przypadającą za czas od dnia 1 stycznia 1927 r.

Do art. 92, oraz do § 122.

§ 193. Art. 92 ustawy o opłatach stemplowych oraz § 122 niniejszego rozporządzenia będą stosowane we wszystkich przypadkach, w których odjazd z portu nastąpił w czasie od dnia 1 stycznia 1927 r.

Jeżeli w przypadku takim przedsiębiorstwo okrętowe uiszcilo — od umowy o przewóz, zawartej przed dniem 1 stycznia 1927 r. — opłatę w wysokości $\frac{1}{2}\%$ w myśl pozycji 27 taryfy opłat stemplowych, wprowadzonej rozporządzeniem b. Gen. Gubernatora warszawskiego z dn. 19 lipca 1916 r. (Dz. rozp. Nr. 40, poz. 127), to może tę opłatę potrącić od należności,

obliczonej według art. 92 i § 122. W tym celu ma w rejestrze opłat stemplowych (wzór 11) przy odnośnej pozycji, w kolumnie 18: wymienić kwotę opłaty $\frac{1}{2}\%$ -owej oraz datę i pozycję, pod którymi ta kwota została zapisana do rejestru, prowadzonego według norm dotychczasowych, tudzież podać, czy to zapisanie opłaty $\frac{1}{2}\%$ -owej nastąpiło swego czasu do rejestru, prowadzonego przez centralę, czy też przez zakład filjalny i gdzie ów zakład filjalny ma siedzibę. Kwoty opłat $\frac{1}{2}\%$ -owych, uwidocznione w kol. 18, należy podsumować i sumę odjąć od sumy, obliczonej w kolumnie 17.

W razie zastosowania zasad powyższych należy rejestry zakładów filjalnych, obejmujące opłaty $\frac{1}{2}\%$ -owe, przechowywać w centrali — celem umożliwienia kontroli stemplowej.

§ 194. Jeżeli w czasie od dnia 1 stycznia 1927 r. nastąpiło stornowanie umowy o przewóz statkiem morskim, to należy uiścić opłatę według zasad, podanych w § 122, tylko w tych przypadkach, w których pierwsze zadatkowanie należności za przewóz nastąpiło również w czasie od dnia 1 stycznia 1927 r.

Do art. 100.

§ 195. Zaliczkę (punkt „a” art. 100) za miesiąc styczeń 1927 r. oraz za następne miesiące tegoż roku należy uiścić w wysokości jednej dwunastej części należności całorocznej, obliczonej według obrotów ostatniego z tych okresów operacyjnych, co do których zamknięcia rachunków zostały zatwierdzone przed upływem danego miesiąca.

Jeżeli okres operacyjny, według którego obliczono zaliczkę, nie jest okresem ostatnim, to należy w ciągu tygodnia po zatwierdzeniu rachunków za okres ostatni wyrównać ewentualną różnicę w sposób, podany w § 134 (ustępie drugim) niniejszego rozporządzenia.

Zakłady ubezpieczeń, niedawno założone, które do czasu wejścia w życie ustawy o opłatach stemplowych nie zdążyły jeszcze dokonać zatwierdzenia rachunków za pierwszy okres operacyjny, mają do czasu, gdy to zatwierdzenie nastąpi, obliczać zaliczkę według faktycznych obrotów miesięcznych.

Do art. 102 i 169.

§ 196. Postanowienia art. 102, dotyczące się powiększenia kapitału, jak również ustęp pierwszy artykułu 169, będą stosowane również w tych przypadkach, w których uchwała o powiększeniu kapitału zakładowego spółki akcyjnej lub komandytowo-akcyjnej została powzięta przed dniem 1 stycznia 1927 r., a okres, wyznaczony do przyjmowania wpłat, rozpoczął się w 1927 r. Jeżeli w takim wypadku przed dniem 1 stycznia 1927 r. uiszczono opłatę w całości lub w części, w kwocie wyższej od tej, która by się należała w myśl art. 169, a powiększenie kapitału zakładowego doszło do skutku, to zwrot nadwyżki nie nastąpi.

Do art. 104 i 116.

§ 197. Udzielone przed wejściem w życie ustawy o opłatach stemplowych zezwolenia, na mocy których spółdzielnie uiszczają opłaty od wpłat na udziały lub od obligów za pośrednictwem związku rewizyjnego, zachowują moc aż do dalszego zarządzenia Mini-

stra Skarbu, względnie do zrzeczenia się przez związek prawa, wynikającego z takiego zezwolenia.

Do art. 124 oraz do § 155.

§ 198. Aż do dalszego zarządzenia mogą być używane urzędowe blankiety wekslowe, sporządzone według wzorów dotychczasowych, opisanych w rozporządzeniach Ministra Skarbu z dn. 28 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 515) i z dnia 23 września 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 775).

Do art. 135.

§ 199. Ustęp drugi art. 135 stosuje się również wówczas, jeżeli punktację sporządzono przed wejściem w życie ustawy o opłatach stemplowych, pismo zaś, stwierdzające umowę sporządzono w czasie obowiązywania tej ustawy.

Jeżeli opłata, uiszczona według przepisów dotychczasowych, wynosi więcej niż opłata, która stała się w nałagalna w czasie obowiązywania ustawy o opłatach stemplowych, zwrot nadwyżki nie nastąpi.

Do art. 171.

§ 200. Na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego pozostaje w mocy tymczasowo (w myśl ustępu ostatniego art. 171 oraz ze względu na art. 1 § 2, ustęp 1 konwencji niemiecko-polskiej, dotyczącej Górnego Śląska z dnia 15 maja 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 361), § 29 niemieckiej ustawy osadniczej, ogłoszonej rozporządzeniem Ministra Reform Rolnych z dnia 21 października 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 796).

4. Wejście w życie.

§ 201. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1927 r.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Spraw Wewnętrznych:
Stawoj Składkowski

Minister Przemysłu i Handlu:
E. Kwiatkowski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Dr. Jurkiewicz

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Reform Rolnych:
Witold Staniewicz

Minister Spraw Zagranicznych:
August Zaleski

DEKLARACJA**celem uiszczenia opłaty stemplowej gotówką.**

Przy niniejszem składam sumę zł. _____ gr, _____ słowami _____

_____ tytułem opłaty stemplowej od _____

Nazwisko i imię (firma, nazwa) oraz dokładny adres płatnika _____

_____, dnia _____ 19____ r.

Podpis osoby, która wnosi opłatę

Notariusz _____

Wzór 3 do § 59.

w _____

WYKAZ WPŁYWÓW NA DOCHÓD MINISTERSTWA SKARBU

za miesiąc _____ 19__ r.

1	2	3	4	5	6		7		8	9	10		11		12		13		
Pozycja niniejsze go wy- kazu	Nr. repertor- jum	Data zysności urzędow- wej	Data pobrania opłaty (lub po- datku od darowizn)	Przedmiot opłaty (lub podatku od darowizn)	Podstawa wymiaru		P O B R A N E K W O T Y										U W A G I		
							O P Ł A T Y S T E M P L O W E												
							od prze- jęcia wła- sności nierucho- mości		od spółek		od weksli		nie wymie- nione w ko- lumnach 7—9		podwyżki			Podatek od darowizn	
							zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.		zł.	gr.

Notariusz _____

Wzór 4 do § 60.

w _____

dnia _____ 19____

Nr. _____

DO
KASY SKARBOWEJ

w _____

Wpłacam przy niniejszem za czas od _____ do _____

(pozycje wykazu wpływów od _____ do _____ włącznie)

na rachunek Ministerstwa Skarbu:

tytułem opłat stemplowych od przejścia własności nieruchomości zł. _____ gr. _____

" " " " spótek zł. _____ gr. _____

" " " " weksli zł. _____ gr. _____

" " " " wyżej niewymienionych zł. _____ gr. _____

" podwyżek stemplowych zł. _____ gr. _____

" podatku od darowizn zł. _____ gr. _____

razem zł. _____ gr. _____

słowami _____

Podpis i pieczęć notariusza

Nazwa urzędu

Wzór 5 do § 75.

Liczba aktu, przy którym znajduje się zakwestjonowane pismo

Do
Urzędu Skarbowego Podatków i Opłat
Skarbowych

Do
Urzędu Opłat Stemplowych

w _____

ZAWIADOMIENIE

o dostrzeżonym naruszeniu ustawy o opłatach stemplowych.

1. Rodzaj pisma, miejsce i data wystawienia, przedmiot, imiona i nazwiska (względnie firmy lub nazwy) oraz możliwie dokładne adresy osób, które pismo podpisały.
2. Imię, nazwisko (względnie firma lub nazwa) i możliwie dokładny adres osoby, która przedstawiła zakwestjonowane pismo oraz data wniesienia tego pisma.
3. Nazwa urzędu, któremu przesłano zakwestjonowane pismo i data przesłania.
4. Na czym polega naruszenie ustawy. Uzasadnienie tej opinii.

_____, dnia _____ r. _____

Podpis

Wzór 6 do § 79.

PROTOKÓŁ

spisany dnia _____ 19__ r.

w (u) _____ (oznaczenie kontrolowanego urzędu)

lub przedsiębiorstwa) przy kontroli stemplowej.

Podpisany stwierdził następujące naruszenia przepisów o opłatach stemplowych:

[illegible]

Wzór 7 do § 87 (wypełniony przykładowo).

Wykaz znaków stemplowych

przedstawionych celem wymiany przez _____

(imię i nazwisko oraz dokładny adres)

Pozycja	Rodzaj znaków stemplowych	Kategoria wartości		Ilość sztuk	Wartość łączna		U W A G I
		zł.	gr.		zł.	gr.	
1	Znaczki stemplowe .	—	50	23	11	50	
2	„	1	—	27	27	—	
3	„	3	—	30	90	—	
4	Blankiety wekslowe .	—	60	10	6	—	
5	„	6	—	18	108	—	
6	Blankiet wekslowy z naklejonym znaczkiem stemplowym łącznej wartości. .				9	—	
7					12	—	

Razem 263 50

Nazwisko i imię przedstawiciela, względnie pełnomocnika
lub komisanta

1448

Dziennik Ustaw. Poz. 713.

od dokumentów, uprawniających do jazdy statkiem morskim, za miesiąc_____19____ r.

№ 123.

Wzór 12 do § 168.

(Strona pierwsza).

_____ dnia _____ 192__ r.

L. _____
Przy wnoszeniu opłaty należy przedstawić niniejsze
zawiadomienie lub powołać się na powyższą liczbę.

Przy podaniu z daty _____ 192__ w przedmiocie _____

brak opłaty stemplowej w kwocie _____ zł. _____ gr.

Należy złożyć w podpisany urządzie znaczki stemplowe wartości powyższej lub zamiast nich kwit
którejkolwiek kasy skarbowej z uiszczenia kwoty powyższej gotówką.

W przeciwnym razie podanie nie będzie załatwione.

(Określenie urzędu i oddziału kancelaryjnego)._____
(Podpis).*(Strona druga).*

P. _____

ul. _____

pocztą _____

Urzędownie.**Opłatę pocztową uiści adresat.**

Wzór 13 do § 170.

(Strona pierwsza).

_____ dnia _____ 192__ r.

L. _____

Przy wnoszeniu opłaty należy przedstawić niniejsze
zawiadomienie lub powołać się na powyższą liczbę.

Przy podaniu z daty _____ 192__ w przedmiocie _____

brak opłaty stemplowej w kwocie _____ zł. _____ gr.

Należy złożyć w podpisany urządzie znaczki stemplowe wartości _____ zł. _____ gr. (obejmującej opłatę stemplową oraz koszt doręczenia niniejszego wezwania w kwocie _____ gr.) lub zamiast nich kwit którejkolwiek kasy skarbowej z uiszczenia tej kwoty gotówką. W razie niedostarczenia znaczków stemplowych lub kwitu kasowego w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia niniejszego wezwania nastąpi ściąganie przymusowe powyższej kwoty wraz z kosztami egzekucyjnymi.

(Określenie urzędu i oddziału kancelaryjnego)_____
(Podpis)*(Strona druga).*

P. _____

ul. _____

pocztą _____

Wzór № 1619
Min. Skarbu

Warszawa. Drukarnia Literacka. Hoczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości.

Konto czekowe Pocztovej Kasy Oszczędności Nr. 30130.

Cena 1 zł. 10 gr.